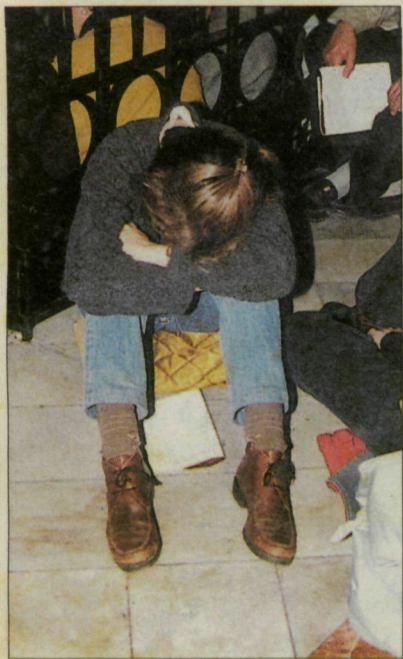

en primer pla

La conversió, camí cap al Pare

Déu és Pare, ple d'amor misericordiós en abundància. Tenir consciència d'aquest amor suposa posar-se en camí cap a Ell. Aquest caminar significa una conversió contínua que porta a la trobada i a la reconciliació amb Déu. La reconciliació és un do de Déu. És Ell qui té la iniciativa i crida cada home i cada dona a una trobada personal. La resposta a aquesta crida implica un canvi de vida, una renovació de l'existència. La conversió cristiana està impregnada de fe i de confiança en un Déu que és tot amor.

La conversió exigeix tornar a Déu, corregir-se, qüestionar-se, penedir-se i trencar amb el pecat. L'Església ofereix contínuament l'experiència del perdó de Déu, l'experiència de sentir-se com el fill pròdig que torna als braços del Pare i que ens convida a ser portadors de reconciliació.

Pàg. 2, 3, 4 i 5

Debat sobre el sacerdocí

La polèmica encetada pel Fòrum Joan Alsina, de la diòcesi de Girona, no ha deixat indiferent ningú

L'ordenació sacerdotal de la dona i l'opció lliure al celibat són, sens dubte, les peticions que més han cridat l'atenció de les formulades en un manifest per 71 dels 81 capellans gironins integrants del Fòrum Joan Alsina. El document en qüestió, *Perfils de l'Església que anem construint*, va ser lliurat al bisbe de Girona, Mons. Carles Soler, el 6 de març i ha suscitat un debat sobre el sacerdocí que en determinats moments ha arribat a una anàlisi de profunditat. El bisbat de Girona no ha donat una resposta oficial, però el rector del Seminari diocesà, Mn. Joan Planelles, ha intervingut en el debat. Del celibat, ha dit que es tracta d'una llei de l'Església que a priori podria canviar, però que el magisteri dóna unes raons de pes per mantenir-la. Pel que fa a l'ordenació de la dona, ha contestat que Jesucrist va escollir els apòstols entre homes i que l'Església no pot canviar aquesta institució divina, encara que no respongui als costums socials actuals. D'altra banda, el col·lectiu de laics que es pronuncia a través de la pàgina *web* *catolicsgirona.net* també ha rebutat algunes de les qüestions formulades pel Fòrum Joan Alsina.

Pàg. 18

En el sant sopar del Dijous Sant Jesús institueix l'Eucaristia i el ministeri sacerdotal.

Els hospitalaris celebren la festa del seu fundador

Centres sanitaris d'alt nivell a Catalunya com l'Hospital de Sant Joan de Déu, l'Hospital General de Manresa o el Centre Psiquiàtric de Sant Boi són alguns dels llocs on la presència de religiosos hospitalaris continua encara sent molt important. De fet, la història d'aquests hospitals no seria la mateixa sense la tasca i la dedicació dels germans de Sant Joan de Déu. El 8 de març passat, al voltant de la festivitat del seu fundador, els religiosos van celebrar amb goig un dia que per a ells té un significat molt especial. Com cada any, van voler compartir la seva alegria tot convidant el personal i usuaris dels seus centres a participar juntament amb ells d'una solemne eucaristia. A Manresa, la celebració va estar presidida pel bisbe Guix, ja que, aprofitant l'efemèride, es va iniciar també el LXX aniversari de la presència hospitalària a la ciutat.

Pàg. 17

Sumari

Pàg. 8 Internet no pot ser només dels rics

Pàg. 10 Entrevista a Paloma Gómez-Borrero

Pàg. 19 El cardenal Carles es reuneix amb polítics catalans

Pàg. 22 Lleida: primer aniversari de la beatificació de Francesc Castelló

Pàg. 23 Tarragona: cinquanta anys del nou col·legi Sant Domènec de Guzmán

Les ocurrencies del nostre Déu

Els germans Miquel i David protagonitzen al Seminari de Barcelona una curiosa història vocacional

Pàg. 20 i 21

Editorial

Pau i reconciliació

La situació mundial ocasionada pels esdeveniments de l'11 de setembre del 2001, ha portat molts dirigents i institucions a intensificar campanyes per la pau. Cal destacar l'acte que el papa Joan Pau II ha fet recentment a Assís on es van reunir líders de les principals religions mundials, on va quedar demostrat que la fe no ha de ser causa de guerra i de divisió, sinó motiu per a la unió i la pau.

Però, els que creiem en un món en harmonia, perquè som seguidors de Jesucrist el Rei de la Pau, vivim amb certa angoixa la situació internacional. La guerra a l'Afganistan, a més de molts aspectes que ha tingut criticables en si, no ha aportat més esperança, sinó el preludi de pròxims enfrontaments i guerres contra allò que els Estats Units han denominat el «terrorisme internacional». No se sap si la veritable intenció dels nord-americans és acabar amb assassins i terroristes o demostrar al món la seva supremacia i poder militar.

A Terra Santa, el lloc per on va caminar el mateix Jesús, les coses lluny de solucionar-se es van empitjorant cada dia que passa, no sols s'allunya la pau, sinó que creix l'odi i el desig de venjança entre jueus i palestins. Aquest és un cas clar de la necessitat d'una reconciliació, perquè amb una pau imposada no n'hi ha prou. Ja s'han firmat en altres èpoques molts tractats de pau entre els líders de tots dos pobles davant d'intermediaris internacionals, però han durat ben poc en vigor, perquè les provocacions d'uns o d'altres han tornat a encendre el foc de la confrontació. I tot això passa perquè no hi ha reconciliació, i fins que aquesta no existeixi, els acords de pau acabaran amb el temps com paper mullat.

La reconciliació és un sentiment molt profund de les persones, quan aquestes després d'haver-se enfrontat o distanciat, s'adonen del seu error mutu i decideixen restablir amb gran il·lusió la bona sintonia i la germanat. En els cristians aquest sentiment és imprescindible, perquè forma part del fonament de la nostra fe. Per això un creient no pot

dir expressions com «perdono però no oblido», «no li desitjo cap mal, però no el vull tornar a veure», «espero que sigui feliç però per a mi ha deixat d'existir», són signe d'una falta de desig de reconciliació amb el germà.

En aquests dies finals del temps de Quaresma, parlem de la necessitat que tenim els cristians de convertir-nos i reconciliar-nos amb Déu; encara que sempre apareixen les veus dels qui afirmen que avui dia no cal confessar-se, ni sentir-se pecador, ni tan sols convertir-se, perquè suposadament «tot-hom és bo». El cristià ha de ser conscient que el pecat existeix i que aquest ens allunya de Déu i ens crea barreres en la nostra relació d'amor entre Ell i nosaltres, de la mateixa manera que succeeix quan ofenem o ferim els nostres germans. Però, com que sabem que Déu és un Pare bo que té sempre els braços oberts per acollir-nos i perdonar-nos, ens dirigim a Ell per rebre el seu perdó i alhora la reconciliació total entre Pare i fill. D'aquí que al sagrament de la Penitència també se l'anomeni de la Reconciliació, perquè aquesta paraula resumeix molt bé el que passa quan demanem perdó pels nostres pecats al sacerdot que representa Déu mateix.

El sagrament de la Reconciliació fa temps que experimenta una certa crisi, ocasionada per molts factors: la tendència de la societat —i de vegades tristament d'alguns eclesiàstics— a no parlar del pecat, l'abandonament de la presència de molts sacerdots del confessional o d'un lloc per a aquest sagrament, l'aplicació errònia de la disciplina canònica de les absolucions comunitàries... És una llàstima, perquè aquest és un dels sagraments més bonics i més profunds de l'Església, en el qual experimentem el veritable sentit de la reconciliació amb Déu que ens indueix alhora a reconciliar-nos amb els germans. Si de debò volem un món en pau, hem de començar per nosaltres mateixos, experimentant el sentiment de reconciliació i treballant perquè els que estan enfrontats també el descobreixin i acabin perdonant-se i reconciliant-se mútuament.

CATALUNYA⁺ CRISTIANA

Director: Mn. R. Octavi Sánchez

Sotsdirectora: Gna. Gemma Morató

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Guillem Farré, GIRONA; Jordi Curcó, LLEIDA; Lluís Serra i Miriam Díez ROMA; Guillem Ferrer, ILLES BALEARS; Antoni Mirabet, SEU D'URGELL; Ramon Estany, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Joaquim Blanc, TORTOSA; Fàtima Alemany, VIC

Col·laboradors externs: Gmà. Adrià, Pilarín Bayés, Joan Carrera, Francesc Gamissans, Enric Graupera, Joan Guiteras, Joan Antoni Mateo, Francesc Nicolau, Cristóbal Sàrrias, Pere Tena, Ferran L. Tognetta, P-J Ynaraja, Joan Manuel Gutiérrez

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA

Tel. 934 092 810, Fax 934 092 820

E-mail: catcris@ibernet.com

Gerent: Jaume Vinyals

Publicitat: Josep Harris

Promoció: Alfons Miralles

Secretaria i subscripcions: Victòria Camps, Antònia Canals

Administració i comptabilitat: Isabel Giralt

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP
International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC
Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra, Gibraltar i Portugal: 75,02 € (12.480 ptes.)

Resta d'Europa: 137,92 € (22.950 ptes.)

Amèrica i Àfrica: 169,49 € (28.200 ptes.)

Àsia i Oceania: 235,01 € (39.100 ptes.)

LA TIRA

Per Pilarín

en primer pla

Déu, Pare reconciliador

■ La conversió és un acte de confiança i d'amor a Déu

Joan Pau II, en la seva encíclica *Dives in misericordia*, convida a descobrir la misericòrdia de Déu, «aquest amor pacient i benigne (...) fidel fins a les últimes conseqüències en la història de l'aliança amb l'home: fins a la creu, fins

a la mort i la resurrecció del seu Fill». Aquest amor és inesgotable i s'estén de generació en generació. Adonar-se d'aquesta misericòrdia implica caminar cap al Pare i (re)trobar-se amb Ell en un procés de conversió continu.

Mn. Joan Guiteras, degà de la catedral de Barcelona i canonge penitencier, subratlla que «Déu té un amor de pare i mare cap a nosaltres. La història de la salvació és una història de pecat i de gràcia, on sempre triomfa la gràcia perquè on va abundar el pecat va sobreabundar la gràcia». Per això, «hem d'interioritzar aquesta misericòrdia de Déu, que ens ha de donar fortalesa. La vida espiritual és posar-se davant Déu, obrir les mans, demanar pietat i misericòrdia amb la seguretat que Déu ens compadeix».

Tant a l'Antic com al Nou Testament podem trobar diferents textos sobre la misericòrdia del Senyor i el seu perdó. Als salms i als profetes hi apareix el Déu misericordiós i els evangelistes ens mostren Crist, que «lleva i carrega sobre ell el pecat del món, apareix com el qui té el poder de jutjar i perdonar els pecats, i que ha vingut no pas per condemnar, sinó per perdonar i salvar», assenyala Joan Pau II en l'exhortació apostòlica *La reconciliació i la penitència*. Crist confia als apòstols la missió d'anunciar a la humanitat el perdó i la reconciliació que Déu ofereix en la mort i la resurrecció del seu Fill; els encarrega predicar la conversió i els atorga el poder d'unir i desunir, de perdonar i retenir els pecats. Des de llavors, afirma el document de la Conferència Episcopal Espanyola *Deixeu-vos reconciliar per Déu*, «l'Església no ha cessat mai de predicar la conversió i la reconciliació, ni ha deixat de perdonar els pecats».

El camí de la conversió

Per a l'Església, la reconciliació implica la conversió del cor. La reconciliació és un do de Déu, és iniciativa seva. La conversió és una decisió i una resposta lliure a la iniciativa de Déu, que crida cada persona. La resposta a aquesta crida té lloc en la intimitat de cada home i de cada dona, en la seva trobada personal amb Déu i que porta cap a un canvi en la seva vida, una renovació de tota la seva existència. Segons Mn. Guiteras, «no sé si els cristians tenim clar aquest sentit de conversió profunda. A l'evangelí de Marc, quan Jesús comença a predicar, llegim "converteix-te i creu en l'evangelí", és el que diu sant Pau, "deixeu-vos reconciliar per Déu"... això és canviar la ment, tenir Crist com a model... és un canvi laboriós però comptem amb la gràcia de Déu».

La conversió cristiana està impregnada de fe i de confiança en un Déu que és tot amor. La conversió exigeix tornar cap a Déu, corregir-se, qüestionar-se, penedir-se i trencar amb el pecat. No obstant això, en la nostra societat s'ha perdut en gran mesura el sentit de pecat. Això ha portat a un descens important en la pràctica del sagrament de la reconciliació, unit a altres aspectes com la

Mn. Joan Guiteras.

crisi respecte del sentit, la necessitat o el contingut de la confessió dels pecats, l'ateisme i indiferència religiosa o, fins i tot, algunes deficiències en la pràctica pastoral i penitencial. Així, Mn. Guiteras destaca que «el sentit de pecat no és voler crear una falsa culpabilitat. Darrere del pecat hi ha la gràcia i quan reconeixem el pecat sortim cap a Déu. S'acaba en una abraçada amorosa amb el Pare. La persona és pecadora i salvada. La nostra fe ha de ser positiva, no és cert que el mal tingui més força que el bé».

Joan Pau II considera que l'Església és reconciliadora a l'hora de mostrar a la humanitat les vies i els mitjans per a la reconciliació: «Les vies són les de la conversió del cor i la victòria sobre el pecat. (...) Els mitjans són escoltar fidelment i amorosament la Paraula de Déu, la pregària personal i comunitària i, sobretot, els sagraments,

veritables signes i instruments de reconciliació entre els quals destaca el sagrament de la reconciliació o de la penitència».

El Catecisme de l'Església constata que «els que s'acosten al sagrament de la penitència obtenen de la misericòrdia de Déu el perdó dels pecats comesos contra Ell i, al mateix temps, es reconcilien amb l'Església, a qui han ofès amb els seus pecats. Ella els mou a la conversió amb el seu amor, el seu exemple i les seves pregàries». Mn. Guiteras posa en relleu el caràcter festiu d'aquest sagrament: «El sagrament sempre és una celebració i té un sentit de goig. El perdó de Déu ha de provocar una alegria impressionant. És un sagrament que ens perdona els pecats comesos després del Baptisme, que ens pot tornar a la gràcia baptismal, i això ens ha d'alegrar moltíssim. La paràbola del fill pròdig acaba amb una gran festa que no deixa de ser un anunci del banquet de l'eucaristia. Per tant, s'estableix un enllaç entre penitència i eucaristia».

Reconciliació amb els altres

«Estimem el valor de la reconciliació?», es pregunta Mn. Guiteras, «el mateix sagrament i l'actitud de reconciliació ens ha de portar a mirar-ho tot amb els ulls de Crist, que són uns ulls d'amor. La reconciliació és una obra que els cristians hem d'expandir i portar a tot arreu, també a l'interior de l'Església. Hem de ser persones reconciliades i reconciliadores, això exigeix una acti-

Misericòrdia infinita

✓ «El Senyor, Déu compassiu i benigne, lent per al càstig, fidel en l'amor. Mantinc el meu amor fins a un miler de generacions, perdono les culpes, les faltes i els pecats» (Ex 34,6-7).

✓ «El seu amor als fidels es tan immens com la distància del cel a la terra, llança les nostres culpes lluny de nosaltres com l'orient és lluny de l'occident. Com un pare s'apiada dels seus fills, el Senyor s'apiada dels fidels» (Sl 103,11-13).

✓ «I, quan pregueu, si teniu res contra algú, perdoneu-ho, i així també el vostre Pare del cel us perdonarà les vostres faltes» (Mc 11,25).

✓ «Efectivament, Déu, en Crist, reconciliava el món amb ell mateix, no tenint-li més en compte els seus pecats, i a nosaltres ens ha encomanat l'anunci de la reconciliació. Per tant, som ambaixadors de Crist, i Déu mateix us exhorta a través nostre. Us ho demanem en nom de Crist: deixeu-vos reconciliar amb Déu!» (2Co 5,19-20).

tud interior de viure en pau amb un mateix i amb els altres germans».

Segons el cardenal Carlo Maria Martini, «l'experiència del perdó de Déu, contínuament ofert per l'Església, és una experiència meravellosa i transformadora, capaç de fer reviure en nosaltres cada dia l'alegria de l'experiència baptismal». A partir d'aquesta experiència, «feta en el sagrament de la Reconciliació, podem arribar a ser portadors de pau, capaços de fer sorgir en el nostre entorn la reconciliació i d'oferir perdó». Així doncs, la conversió, la reconciliació amb Déu, no suposa tancar-se en un mateix. Com expliquen els bisbes espanyols en el document *Deixeu-vos reconciliar per Déu*, «els qui es converteixen personalment a Déu, moguts per la caritat fraterna, han de contribuir a la transformació de les "estructures de pecat" i a la construcció d'una nova societat més justa i més humana segons el disseny de Déu». (R.M.J.)

Sagrament que guareix

Al sagrament de la Penitència i de la Reconciliació se'l denomina:

- *sagrament de conversió* perquè realitza sacramentalment la crida de Jesús a la conversió, el pas de retornar al Pare del qual hom, pecant, s'ha allunyat.
- *sagrament de la penitència* perquè consagra una decisió personal i eclesial de conversió, de penediment i de satisfacció del cristià pecador.
- *sagrament de la confessió* perquè la declaració o manifestació, la confessió dels pecats davant el prevere és un element essencial d'aquest sagrament. És reconeixement i lloança de la santedat de Déu i de la seva misericòrdia envers l'home pecador.
- *sagrament del perdó* perquè, per l'absolució sacramental del prevere, Déu concedeix al penitent «el perdó i la pau».
- *sagrament de reconciliació* perquè dóna al pecador l'amor de Déu que reconcilia. El que viu de l'amor misericordiós de Déu està disposat a respondre a la crida del Senyor.

(Catecisme de l'Església catòlica)

La reconciliació és una iniciativa de Déu.

Retrobar-se amb Déu des de la malaltia

Quan es viu una experiència de patiment i fragilitat és possible créixer humanament i espiritualment, purificar i enrobustir la fe. Aquesta és l'experiència de M. Dolors Font, carmelita vedruna i infermera. El 1999 va patir un accident de trànsit. El seu cotxe va col·lisionar frontalment amb un altre vehicle. M. Dolors va patir fractures obertes a la cama. Mesos d'hospital, recuperacions, operacions... va trigar dos anys i mig per tornar a caminar una altra vegada sense cap mena d'ajuda.

«Tot aquest temps suposa moltes hores de fer lliit, moltes hores de pensar, d'estar sola... al començament tens la moral alta i la il·lusió de curar-te, però arriba un moment que els ànims comencen a defallir i sembla que tot t'abandoni», explica M. Dolors. En aquests moments de patiment, la fe és el salvavides al qual pots aferrar-te amb força: «La fe t'aguanta, és obscura, però et sosté. Em va ajudar moltíssim saber que hi havia gent pregant per mi. Això em donava molta esperança.»

Déu es val de molts camins per arribar a cada home i a cada dona. Com a Pare que és, no plany esforços per arribar als seus fills, encara que aquests a vegades no se n'adonin i fins i tot caminin en direcció contrària. La malaltia porta moltes persones a apropar-se a la transcendència i a plantejar-se la fe seriosament. Per a M. Dolors, viure una experiència com la seva és una oportunitat per retrobar-se amb Déu, per reconciliar-s'hi: «Hi ha una reacció de rebel·lió. Per què en uns quants minuts a la carretera ho perds tot: la salut, el meu programa de vida, els meus projectes...? Perds la teva autonomia perquè has d'anar en cadira de rodes i prens consciència d'allò que has perdut. Però no perds la fe, malgrat tot és Déu qui et sosté. Quan ja no et resisteixes i et dones, et deixes anar i con-

fies, trobes pau i serenor. Però fer aquest pas implica abans un procés.»

M. Dolors ha viscut una prova molt dura. Ha tingut molt de temps per reflexionar, per «llegir la Bíblia, que es troba plena de salms de gent malalta, pobra, i m'ha ajudat molt; per conèixer el testimoni de persones que han superat la malaltia...». I també ha experimentat la bondat de Déu quan «sents la proximitat, l'amistat, l'afecte de la gent... sents la presència de Jesucrist a través d'altres persones; t'emocionen quan llegeixes a la Bíblia coses com la que diu que Déu "et guarda com a la nineta dels seus ulls"; veus que l'amistat amb les persones és un regal del Senyor».

Aquesta carmelita vedruna reconeix que «rere de tot aquest procés hi ha un misteri de Déu pel mig, que no s'entén de seguida. Vius un procés de conversió i t'adones que la vida es troba en mans de Déu i que cal donar fruit».

La seva vida ha canviat i assegura que hi ha un abans i un després de l'accident en tots els aspectes. M. Dolors creu que ara és on Déu la volia i que totes les circumstàncies que ha passat l'han portat a exercir la seva tasca actual. M. Dolors treballa al Servei Religios de l'Hospital de la Creu Roja de l'Hospitalet de Llobregat, i està radiant d'alegria: «Estic molt contenta. La

M. Dolors ha trobat consol en la lectura de la Paraula de Déu.

meva feina és un regal de Déu, tot el que Ell m'ha donat ho he de donar als altres. És una meravella. Ara connecto més amb la gent malalta, de seguida, i m'adono de tot el que els passa. En aquests mesos m'he aferrat ben fort al Jesús que s'apropa als malalts i en té compassió.» En aquest sentit, M. Dolors és molt més sensible davant de la malaltia i assenyala que «la gent malalta té més fe del que podríem pensar, la gent malalta té necessitat de pregar. Els malalts

ens demanen que siguem al seu costat, que els escoltem, que els fem companyia...»

L'amor de Déu es fa present en cada moment i és aquest amor que ha experimentat M. Dolors, juntament amb moments també d'obscuritat, allò que permet exclamar: «Visc aquest temps com un regal. Em plantejo que tots els anys de vida que em queden siguin de més lliurament, de més profunditat, de viure la fe d'una altra manera.» (R.M.J.)

Com el fill pròdig

La conversió significa posar-se en camí, entrar dins d'un mateix i veure la vida a la llum de Déu, de la seva Paraula i de la seva Església. La conversió implica renunciar a «l'home vell» i transformar-se en «l'home nou» perquè «no siguem més esclaus del pecat» (Rm 6,6). Pere Cuartero és un jove de 24 anys que recorre aquest camí que li permet veure Déu a la seva vida. Un camí, però, en el qual s'entrecreuen els moments de dubte.

«Tenia una visió de Déu com a castigador, no com a Pare misericordiós. Això m'angoixava força. Era un Déu que m'acusava o em donava la raó segons el meu estat d'ànim. Ara sé que Déu no és així. Déu m'estima també malgrat els meus pecats i debilitats», assenyala Pere Cuartero. El camí de la fe no sempre és fàcil, no sempre és clar i els dubtes apareixen al llarg de tot el recorregut. Pere sap el que és viure una fe de la mà del dubte. No obstant això, fent una mirada enrere s'adona que Déu no l'ha deixat ni un sol instant: «No em va deixar en la família. Tampoc no em va deixar en els amics. Totes les experiències de la vida ens porten a Déu. L'obertura a l'Amor implica una exigència personal d'estimar i correspondre a Déu.»

Pere afirma que Déu no ha deixat mai de parlar-li, ni tan sols en els moments més difícils. «Ha estat una experiència de parlar amb Déu barrejada amb moments forts de dubte», assenyala. «Déu sempre respon, encara que no sempre com nosaltres voldríem. A vegades respon amb el silenci... Això implica tenir més confiança en Déu i viure la meva fe i la meva vida amb tranquil·litat».

L'obertura a Déu, en l'experiència de Pere, ha estat un procés lent i progressiu i, de fet, encara continua. En aquest procés, el Jubileu de l'any 2000 va ser un moment important: «No va ser per casualitat. Em vaig obrir a grups cristians i em vaig

confessar després de molts anys de no fer-ho.» Per a Pere, fer aquest pas no va ser fàcil: «Sentia la necessitat de confessar-me, ningú no em va obligar perquè Déu ens vol lliures i seguir-lo és una opció que es pren des de la llibertat. Volia confessar-me però em costava, no gosava.» Finalment, es va confessar i reconeix que es va sentir molt feliç per haver-ho fet, que es continua confessant i que no se'n penedeix.

Per a moltes persones, especialment joves, la confessió es una cosa a la qual no troben gaire sentit. Pere troba moltes raons per confessar-se: «Sempre és bo. Des del punt de vista humà és fer una revisió de vida, és poder exterioritzar allò que portes dins, és escoltar els consells que et pot donar el capellà. Des del punt de vista diví es tracta d'un sagrament que et dona la gràcia i experimentes el perdó de Déu, és com el fill pròdig que torna a casa del Pare. En l'àmbit espiritual he trobat molta millora.»

Pere assegura que «amb la meva entrada en l'Església la meva visió de Déu s'expandeix. Crec que ara el conec una mica més. El fet de parlar amb algun capellà o amb altres cristians també m'ha ajudat força. No obstant això, el dubte continua. Fins i tot el dubte és una presència de Déu si és un dubte que em porta a formar-me i a cercar i no és com abans un dubte que paralitza». (R.M.J.)

Decàleg de la conversió

1. La conversió és recordar que el Senyor ens va fer per a ell mateix i que tots els anhels, expectatives, recerques i fins i tot frenesís de la nostra vida, només descansaran, només es plenificaran, quan tornem a Ell.
2. La conversió és la crida insistent a assumir, reconèixer i purificar les nostres debilitats.
3. La conversió és posar-nos en camí de rectificar els petits o grans errors i defectes de la nostra vida, com la tendresa, la humilitat i la sinceritat del fill pròdig.
4. La conversió és entrar en un mateix i tamisar la pròpia existència a la llum del Senyor, de la seva Paraula i de la seva Església i descobrir tot el que hi ha en nosaltres d'ambició vana, de presumpció innecessària, de limitació i d'egoisme.
5. La conversió és canviar la nostra mentalitat, plena d'eslògans mundans, llunyana a l'evangeli, i transformar-la per una visió cristiana i sobrenatural de la vida.
6. La conversió és tallar els nostres camins de pecat, de materialisme, de paganisme, consumisme, sensualisme, secularisme i insolidaritat i emprendre l'autèntic camí dels fills de Déu, lleugers d'equipatge.
7. La conversió és examinar-nos d'amor i trobar el nostre cor i les nostres mans més o menys buides.
8. La conversió és renunciar al nostre egoisme vell i purificat, que tanca les portes a Déu i al proïsme.
9. La conversió és mirar Jesucrist—com va fer Teresa de Jesús al seu Crist ferit—i contemplar el seu cos nu, les seves mans trencades, els seus peus lligats, el seu cor traspasat, sentir la necessitat de respondre amb amor a l'Amor que no és estimat.
10. I així, d'aquesta manera, la conversió, sempre obra de la misericòrdia i de la gràcia de Déu i de l'esforç de l'home, serà trobada joiosa, purificadora i transformadora amb Jesucrist.

Jesús de las Heras

Director de l'Oficina d'Informació de la Conferència Episcopal Espanyola

Pedro Luis Arias Ergueta és membre de la Coordinadora Gest per la Pau d'Euskal Herria

«Sentir l'amor misericordiós de Déu et fa capaç d'un perdó més ampli»

Aquest professor de la Universitat del País Basc té molt assumit el valor de la reconciliació. Sap que no n'hi ha prou de ser una persona que viu en pau amb ella mateixa, sinó que a més cal ser una persona reconciliadora. En aquest sentit, assenyala que la reconciliació és una tasca que neix de Déu i que Ell encomana als seus fills i filles. Actualment és membre del Consell Pastoral Diocesà de Bilbao i membre de la Comissió Permanent de la Coordinadora Gest per la Pau d'Euskal Herria.

—Com a cristià, com entén la reconciliació?

—En primer lloc com a regal, com a do de Déu. La nostra misericòrdia només és possible des de la riquesa de la gràcia de Déu (Ef 1,7). Només som capaços de perdonar de veritat en la mesura en què ens sentim perdonats, guarits pel cor del Pare/Mare comú. La reconciliació és, a més, una tasca. Una tasca que naixent del cor de Déu se'ns encomana als seus fills i filles perquè construïm el futur aplanant el camí de pedres, d'odis i malentesos heretats del passat o experimentats en el present. És, també, una tasca íntimament lligada a la justícia. No hi ha veritable reconciliació si no es treballa en paral·lel a favor de la justícia que les víctimes mereixen.

—Quin és el primer pas que cal fer?

—Experimentar de manera simultània, sempre imperfecta però necessària, aquella doble dinàmica de sentir-se reconciliat, acollit per l'amor infinit de Déu, i de sentir-se cridat a treballar en favor de la reconciliació entre les persones, des de l'aposta per reconèixer en totes, victimaris i víctimes, la presència de Déu i assumint que el projecte del Regne és un projecte de fraternitat universal.

—Treballar per la reconciliació suposa anar a contracorrent?

—En bona mesura sí. Vivim en un món en què hi ha abundància dels sentiments que confonen justícia amb venjança i sobreabunden les i els que, en cas de no sentir-se afectats de prop pel conflicte de què es tracti, opten per la indiferència. Si aquest treball es fa des de l'aposta personal i comunitària pel seguiment de Jesús, aquesta i moltes altres actituds han estat, són i seran contraculturals, com ho va ser l'exigència de perdonar sempre, que Jesús planteja com a resposta a la pregunta de Pere (Mt 18,21-22).

—En la reconciliació el diàleg és imprescindible, es confon diàleg amb claudicació?

—A vegades passa. En primer lloc, a les víctimes no se'ls pot imposar el diàleg amb els seus victimaris o amb els còmplices d'aquests. La reconciliació és, sovint, un camí llarg per a les víctimes. Aquí, el diàleg amb persones que s'acosten al seu patiment amb gran respecte, que intenten que aquestes persones vagin guarint fins a cert punt les seves ferides, pot ajudar a anar transformant sentiments d'odi i rancúnia en uns altres de perdó i reconciliació. Això no vol dir renunciar que es respecti la memòria del patiment sofert

(memòria crucis) i que la justícia repari el mal causat, fins on això sigui humanament possible. La reconciliació acostuma a ser un camí encara més llarg per als victimaris. Reconèixer que s'ha fet mal, arribar a demanar perdó per això costa molt. De nou el diàleg pot arribar a obrir els ulls de qui va generar el conflicte per descobrir que, més enllà de legítimes aspiracions o projectes, les persones que en van patir els efectes, a vegades dramàtics i humanament irreparables, eren persones que no tenien els seus drets fonamentals a disposició de cap estratègia social o política. Finalment, amb aquests recorreguts el diàleg no només és possible, és, a més, guardor per a totes dues parts. En l'àmbit social, davant d'una situació de conflicte, el diàleg, per no ser claudicació, ha de ser honest amb allò que realment ha passat. Es pot i s'ha de dialogar en situacions de conflictes greus, com el que pateix i, a vegades, exporta la societat basca, però aquest diàleg no suposa claudicació si no pretén amagar la memòria de tot el patiment causat i no exigeix la renúncia a la justícia. Però la justícia s'ha d'entendre no només, ni exclusivament, com a càstig, sinó com a ocasió per a la reconciliació.

—És delicat parlar de perdó? Perdonar, fins a quin punt?

—Certament, perdonar és complicat, especialment quan les experiències viscudes han estat molt dramàtiques —assassinat d'un ésser estimat, per exemple—, però no impossible. Quan es parla de perdó a les víctimes s'ha de fer amb

Pedro Luis Arias Ergueta.

molt de compte, estem trepitjant terreny sagrat. Tot i això, les que arriben a perdonar confessen sentir-se més reconciliades, fins i tot amb elles mateixes. Aquí una fe cristiana sòlida i basada en una experiència cristiana profunda pot ajudar molt. Per a mi, una de les grans lliçons la va donar la mare octogenària, l'esposa i el fill petit del governador militar de Guipúscoa que va ser assassinat per ETA —com a resultat d'aquell atemptat també van morir el xofer i una senyora de fer feines estrangera que passava vora el cotxe quan va explotar—. Aquesta dona, quan a la sortida del funeral va començar a sentir persones que cridaven venjança i en les seves expressions deixaven delatar l'odi que sentien cap als qui havien comès aquells assassinats, va tallar aquests comentaris al voltant seu afirmant que com a cristiana ella no podia odiar ningú.

—Per reconciliar-se amb els altres, és imprescindible la reconciliació amb Déu i amb un mateix?

—Només en la mesura que un experimenta sentir-se salvat per Déu, es pot reconciliar amb un mateix i amb els altres.

Si conceps el perdó i la reconciliació com una tasca exclusivament pròpia, fruit de la teva voluntat, el perdó que pots oferir és de curt abast, limitat, fràgil i, moltes vegades interessat. En la mesura que a la vida aconsegueixes anar creixent en experiència de sentir-te acollit per l'amor misericordiós de Déu, tot i les limitacions i pecats que poblen la teva vida personal i els que travessen la societat en què vius, en aquesta mateixa mesura vas sent capaç d'un perdó més ampli, més profund, més autèntic i més desinteressat.

—La reconciliació suposa molt de treball... i molta pregària?

—Per descomptat que una de les maneres fonamentals per créixer en aquest sentiment i en aquesta convicció que el veritable perdó i l'autèntica reconciliació ens arriben de Déu de forma gratuïta és la pregària. Sense una espiritualitat adulta, cultivada i profunda el perdó i la reconciliació, com altres reptes en la vida del cristià es viuen amb imposició, amb compromís exclusivament humà i no assoleixen la profunditat ni l'autenticitat amb què Jesús va arribar a afirmar «Senyor, perdoneu-los perquè no saben el que fan» (Lc 23,34).

—Davant la temptació del desànim, d'on es treuen forces per a l'esperança?

—De la pregària, de l'eucaristia compartida en comunitat i de totes les persones que al llarg de la vida actuen en la vida pròpia com a sagraments de perdó i de reconciliació amb les seves actituds, amb la seva entrega, amb la seva capacitat de perdonar, de viure el seguiment a Jesús amb radicalitat i senzillesa. Del convenciment, cultivat en una vida en què espiritualitat i compromís amb la justícia s'entrellacen com dues cares de la mateixa moneda, que el Senyor de la història és Déu i que en la resurrecció de Jesús ja ha mostrat que la reconciliació humana és do i tasca, esperança i camí cap a la reconciliació definitiva en què Ell ens acollirà a tots als seus braços. «Déu ja ens ha traslladat al Regne del seu Fill estimat, en qui tenim la redempció: el perdó dels pecats» (Col 1,13-14).

Recordo aquí el testament trobat de l'antic prior del monestir de Thibirine, a Algèria, després que tota aquesta comunitat de monjos cistercencs fos assassinada per una de tantes faccions com les que assolien la realitat sofrent d'Algèria. Enmig d'aquest text concret ell afirma que no desitja el martiri, sobretot perquè en culparan germans musulmans i l'islam en general, quan per a ell l'islam és una cosa preciosa, un camí per apropar-se a Déu que ell ha estudiat i amb el qual ha dialogat fecundament. I continua dient que la mort li servirà per conèixer definitivament com el cor misericordiós de Déu recrea i acull en el seu amor infinit tant els seus fills cristians com els seus fills musulmans.

Rosa María Jané Chueca

Gest per la Pau treballa activament per la reconciliació.

AVÍS IMPORTANT

Pelegrinatges a **TERRA SANTA**

«*Pelegrins de la Paraula*» al país de Jesús

- ☐ Sempre estan en els nostres programes.
- ☐ Tant bon punt s'hi pugui anar, els reprendrem.
- ☐ Ens és molt útil tenir una llista de persones que esperin poder-hi anar.
- ☐ No dubteu a inscriure-us sense cap compromís per part vostra.

AMB L'ASSISTÈNCIA TÈCNICA DE

MERCATRAVEL S.A.

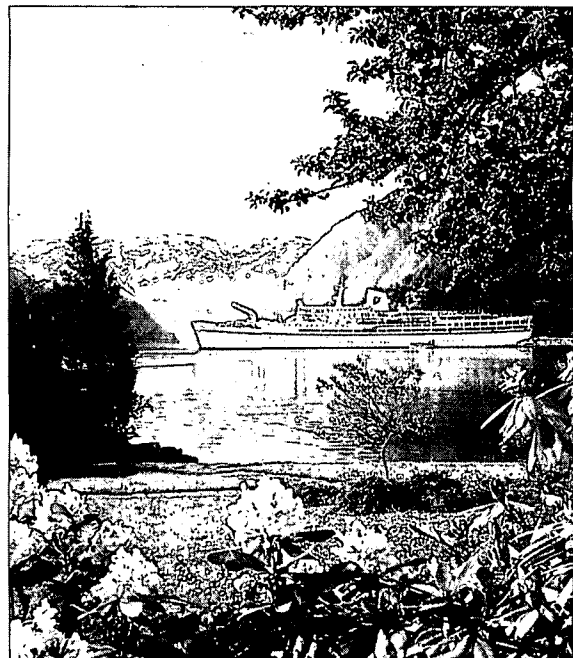
De l'1 al 15 de juliol

VIATGE ALS PAÏSOS ESCANDINAVS

- ☐ Noruega
- ☐ Cap Nord
- ☐ Lapònia
- ☐ Finlàndia
- ☐ Suècia

Impactes escandinaus:
capitals / fiords /
sol de mitjanit /
la meravellosa
naturalesa àrtica
amb la cultura
lapon.

DEMANEU INFORMACIÓ JA DES D'ARA

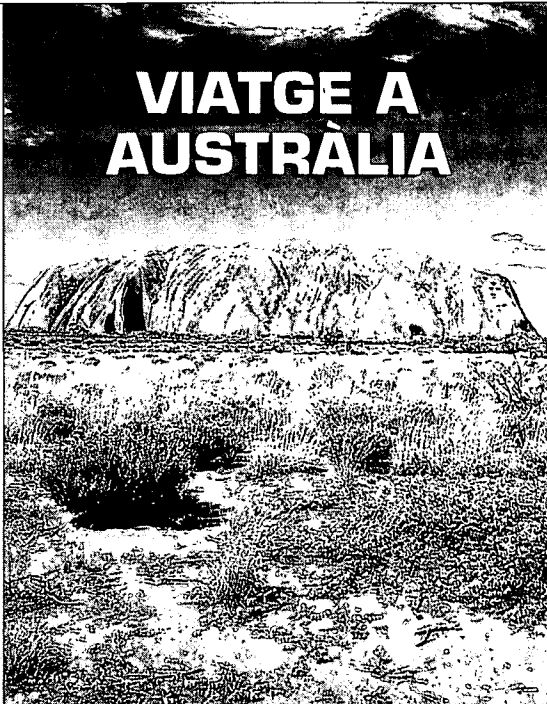
Del 19 al 26 d'agost

VIATGE A SARDENYA/ALGUER

Antigues terres indòmites enmig de la mar blava.

VIATGE A AUSTRÀLIA

Del 18 de
novembre
al 4 de
desembre

Les comunitats
humanes de
l'altre extrem del
planeta: els
nostres
antípodes i el
seu medi

Vaticà

església en el món

L'Església demana la pau per a l'Orient Mitjà

ROMA.— Joan Pau II ha tornat a demanar la pau. Així, ha reafirmat el compromís de l'Església catòlica de fer tot el possible per posar fi a la violència a l'Orient Mitjà, en trobar-se amb una delegació de representants israelians i palestins, i de líders religiosos.

«Tots estem tristos per les notícies de violència i mort a Israel i als territoris palestins», va confessar el Papa davant dels membres de la delegació i els pelegrins presents a la sala d'audiències del Vaticà. «La nostra missió, com a homes i dones de religió, ens convida a pregar per la pau, a proclamar la pau i a fer tot el possible per ajudar que acabi el bany de sang.»

El patriarca llatí de Jerusalem, Michel Sabbah, present a la trobada amb el Papa, treballa incansablement per la pau. El 10 de març es va presentar al lloc de control de Betlem per obtenir el permís per entrar a la ciutat assetjada pels tancs israelians.

La violència sacseja israelians i palestins.

Un cop allí va encapçalar una manifestació que va concentrar centenars de fidels. «Prou violència, destruccions, massacres contra el poble palestí! (...) Senyor, dóna al nostre poble la força per suportar tot aquest mal. Obre la ment i canvia el cor de

qui provoca tants sofriments. Dóna'ns el do de la justícia i la llibertat. (...) La violència no porta enlloc. Però també els palestins tenen dret a viure tranquils i segurs!», va dir el patriarca.

D'altra banda, es va celebrar una trobada de dirigents de les Esglésies d'Israel, Palestina i Jordània, que van llençar un crit d'alarma davant de les greus conseqüències que té per a la regió l'èxode de cristians: «L'emigració dels cristians de Terra Santa afebleix la mil·lenària presència cris-

tiana i transforma el conflicte polític entre àrabs, cristians i musulmans, d'una banda, i l'ocupació israeliana, de l'altra, en conflicte religiós.» En la trobada també es va parlar de la solidaritat dels cristians envers els conciutadans musulmans. (C.C.)

Caps d'Estat reben una carta del Papa sobre la pau

ROMA.— El Papa ha enviat a tots els caps d'Estat i de govern una carta en què expressa el desig de pau al món. «La humanitat ha de triar entre l'amor i l'odi», assenyalava el Pontífex. La carta acompanya el *Decàleg d'Assís per la pau*, firmat al final de la Jornada de Pregària per la Pau celebrada a Assís el 24 de gener. Joan Pau II manifesta l'esperança que «tots els homes de bona voluntat» es comprometin amb «la recerca de la veritat, de la justícia, de la llibertat, de l'amor, perquè tota persona humana pugui gaudir dels seus drets inalienables, i cada poble de la pau». Així mateix, assegura que l'Església «es continuarà comprometent perquè el diàleg lleial, el perdó recíproc i la concòrdia mútua tracin la ruta dels homes en aquest tercer mil·lenni». Entre d'altres coses, el decàleg que acompanya la missiva del Papa mostra el compromís dels líders religiosos per la pau, així com el «dret de tota persona humana a dur una vida digna, conforme a la seva identitat cultural, i a fundar lliurement una família pròpia». (N.E.)

Comunió sota les dues espècies

ROMA.— Els catòlics de ritu romà podran combregar ordinàriament sota les dues espècies eucarístiques, el pa i el vi, segons assenyalava una nota difosa pel Vaticà. El document sobre *La comunió sota les dues espècies* ha estat redactat per la Congregació per al Culte Diví i la Disciplina dels Sagraments i enviat als bisbes. La nota anticipa la tercera edició del *Missal Romà*. En el número 283, el nou *Missal* «conté diverses disposicions que estenen, només en l'àmbit del ritu romà, la possibilitat de

distribuir la Santa Comunió sota les dues espècies del pa i del vi». Correspondrà al bisbe diocesà «emanar normes» sobre aquesta matèria, sense esperar indicacions de la Conferència Episcopal. El P. Rinaldo Falsini, franciscà menor, expert en litúrgia, assenyalava en la revista *Settimana* la importància d'aquesta norma amb la qual «desapareix la prohibició (del vi per als fidels) que es remunta al Concili de Constança, del 1415» i que en part «havia estat desbloquejada pel Concili Vaticà II el 1963». (C.C.)

Solidaritat papal amb Malawi i Zàmbia

ROMA.— El Pontifici Consell Cor Unum, en nom del Papa, ha enviat 30.000 dòlars a les Conferències Episcopals de Malawi i Zàmbia, països afectats per una greu carestia. Es tracta d'un primer donatiu simbòlic, signe de la solidaritat de Joan Pau II. El 27 de febrer el president de Malawi va declarar l'estat d'emergència i va instar la comunitat internacional a enviar-li ajuda. El P. Angelo Bellotti, missioner a Malawi, afirma que «tot i la declaració de l'estat d'emergència, la situació no millora. La gent continua morint de gana». (Fides)

ESTATS UNITS

La Santa Seu dóna suport a esforços per prohibir la clonació

NOVA YORK.— L'arquebisbe Renato Martino, observador permanent de la Santa Seu davant de les Nacions Unides, ha expressat el suport ferm del Vaticà a l'esforç que diverses nacions fan en el marc de l'ONU per aconseguir un tractat internacional contra la clonació reproductiva dels éssers humans. Mons. Martino ha assenyalat que el Vaticà «dóna suport a una prohibició general i arreu del món de la clonació humana, sense distinció de les tècniques emprades ni dels propòsits que es persegueixen». Aquesta posició, ha explicat, es basa en l'«anàlisi

biològica del procés de clonació i en la reflexió antropològica, social, ètica i legal sobre les implicacions negatives de la clonació humana en la vida, la dignitat i els drets dels éssers humans». El prelat ha indicat que la Santa Seu considera «inacceptable» la distinció entre la clonació «reproductiva» i «terapèutica» i que el Vaticà dóna suport a «la recerca sobre cèl·lules estaminals d'origen postnatal ja que aquest enfoc és una forma prometedora, concreta i ètica d'aconseguir teixit per a trasplantaments i teràpia cel·lular». (ACI)

PERE FARNÉS

CELEBRAR LA SETMANA SANTA A LES PETITES ESGLÉSIES

- Llibre practicodoctrinal. (Partint d'unes celebracions plenament fidels a la normativa eclesial, conté alhora nombroses explicacions per descobrir l'espiritualitat de la litúrgia i preparar-la.)
- Útil a totes les esglésies, fins i tot a aquelles que disposen de pocs ministres o mitjans (per això hi figura el subtítol a les petites esglésies).
- Llibre escrit especialment per als celebrants que, en celebracions poc habituals, necessiten un instrument que els faciliti el seu ministeri.
- Obra en què figuren seguits tots els textos de cada celebració (en lletra molt gran els que pertanyen al celebrant i en lletra més petita les lectures, que habitualment es fan des del Leccionari, i les parts del poble.)
- Obra prologada i recomanada pel Card. V. Noé, Arxipreste de la basílica de Sant Pere del Vaticà i antic Secretari de la Congregació del Culte Diví, que en castellà ha assolit diverses edicions i que en alguns bisbats va ser distribuïda a totes les parròquies.

DEMANI'L A LA SEVA LLIBRERIA.

Edició a dues tintes, 264 pàg. + apèndix de 24 pàg.
Editorial COMBEL-CASALS, Casp, 79 - 08013 Barcelona
Tel. 932 449 550 / Fax 932 656 895
casals@editorialcasals.com
Preu: 15,00€

Vaticà

El «do de Déu» d'Internet no pot ser només dels rics

■ La Santa Seu presenta dos nous documents sobre Internet

ROMA.— *Ètica a Internet* resumeix la posició de l'Església davant d'aquest fenomen de manera ben encoratjadora: «No considerem Internet fonamentalment com una font de problemes, sinó més aviat com una font de beneficis per a la raça humana.» L'altre document, *L'Església i Internet*, presenta aquesta darrera com un repte davant del qual l'Església no pot quedar enrere. Internet pot ser i ha de ser utilitzat per al bé comú, constaten els dos nous textos vaticans.

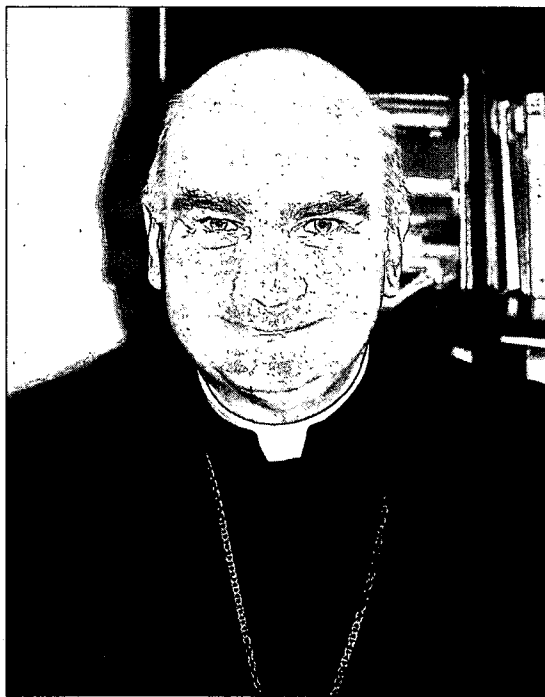
El nou document *Ètica a Internet* pretén presentar el punt de vista catòlic sobre Internet. Subratlla que l'Església catòlica, juntament amb altres organitzacions religioses, hauria de tenir una presència visible i activa a Internet a més de ser interlocutora en el diàleg públic sobre el seu desenvolupament: «L'Església tracta de proporcionar una veritable ajuda, indicant els criteris ètics i morals aplicables en aquest camp.» El text fa referència al «bé comú internacional» com a criteri per actuar bé a favor de tots i totes. En aquest sentit, denuncia que algunes persones, empreses comercials i països, hagin incrementat enormement la seva riquesa mentre que altres han quedat enrere. «Nacions senceres han estat excloses d'aquest procés i se'ls ha negat un lloc en el nou món que s'està formant.» La crítica als efectes de la globalització són clars: «La globalització, que ha transformat profundament els sistemes econòmics, i ha creat possibilitats de creixement inesperades, ha fet també que molts es quedin a la vora del camí: l'atur als països més desenvolupats i la misèria en gran part dels països de l'hemisferi sud continua mantenint milions de dones i homes al marge del progrés i del benestar.» L'Església vol que la globalització estigui al servei de tota la persona i de totes les persones i no només d'una elit rica que controla la ciència, la tecnologia, la comunicació i els recursos del planeta.

El text mostra la preocupació de l'Església pel que fa a les qüestions ètiques relacionades amb Internet: la privacitat, seguretat i confidencialitat de dades, el dret i la llei de propietat intel·lectual, la pornografia, les pàgines web carregades d'odi...

El document romp una llança a favor dels aspectes positius: «Internet pot servir en el seu exercici responsable de la llibertat i la democràcia, pot ampliar la gamma d'opcions realitzable en diferents esferes de la vida, eixamplar els horitzons educatius i culturals, superar les divisions i promoure el desenvolupament humà de maneres múltiples.» Amb tot, s'adverteix que les mateixes forces que poden ajudar a construir una civilització de l'amor, també poden dur a un egocentrisme i a una alienació més grans.

Una de les preocupacions més grans per a l'Església és la discriminació que Internet pot provocar entre rics i pobres, sobretot pel que fa a les possibilitats d'accés, i també adverteix que les dones solen ser les més perjudicades. El document alerta sobre el perill de la dominació cultural i recorda que «les cultures tenen molt a aprendre unes de les altres, i la imposició a escala mundial de punts de vista i valors d'una cultura cap a una altra no significa diàleg sinó imperialisme cultural».

Des del document *Ètica a Internet* es

Mons. Patrick Foley va presentar els documents.

dóna suport enèrgic a la llibertat d'expressió i al lliure intercanvi d'idees: «La llibertat de buscar i conèixer la veritat és un dret humà fonamental, i la llibertat d'expressió és una pedra angular de la democràcia.» En aquest sentit, el text fa una crítica als règims autoritaris que no deixen accés a la informació.

La manca de legislació al ciberespai és un dels altres eixos del document, que afaforeix una reglamentació d'Internet i aposta per l'autoregulació.

L'ús d'Internet per part de l'Església

L'altre document presentat pel Pontifici Consell per les Comunicacions Socials du per títol *L'Església i Internet* i fa una aposta decidida per la formació doctrinal i espiritual en aspectes sobre Internet que

tota l'Església ha de dur a la pràctica. «L'Església ha d'entendre Internet», aclareix el text, sobretot per entendre els joves i per portar a terme la seva funció evangelitzadora. Internet és important per a moltes activitats i programes de l'Església: des de l'apologètica fins a la nova evangelització, de la direcció espiritual a l'administració. La realitat virtual no pot substituir la comunitat real i interpersonal, però la pot complementar. Els sacraments no existeixen per Internet, ni les comunitats autèntiques: el que Internet pot fer, assenyala el document, és animar la gent a viure més plenament la seva vida cristiana i de fe.

L'Església necessita també comprendre i utilitzar Internet com a mitjà de comunicació interna, tenint en compte les dimensions d'interactivitat i participació. De fet, la tecnologia és nova, però els criteris no: ja el Concili Vaticà II animava els fidels al dret i al deure d'expressar les seves opinions sobre allò que es refereix al bé de l'Església.

Un dels problemes que aborda el document és la proliferació de pàgines web que s'autodefineixen com a catòliques. Es tracta d'evitar la confusió entre doctrines desviades, pràctiques arbitràries de devoció i postures ideològiques que s'autoqualifiquen de «catòliques». Pel que fa al material d'índole catequètica o específicament doctrinal, se suggereix com a útil un sistema de certificació voluntària d'àmbit local i nacional sota la supervisió de representants del Magisteri. No es tracta de

«Una de les preocupacions més grans per a l'Església és la discriminació que Internet pot provocar entre rics i pobres»

censura, aclareix el text, sinó d'oferir als usuaris d'Internet una guia segura sobre allò que expressa la posició autèntica de l'Església. La paraula final, doncs, és per als bisbes locals, tal com va indicar en la presentació dels documents el president del Pontifici Consell per a les Comunicacions Socials, Patrick Foley.

Pel que fa als pares, el document suggereix que aquests instal·lin filtres per protegir els seus fills i els aconsella formar-se (és un fet que els fills solen conèixer Internet més bé que els progenitors) i discutir el que veuen conjuntament. Quant als joves, se'ls recorda que Internet «no és només un mitjà d'entreteniment i gratificació de l'usuari sinó un instrument per realitzar una feina útil». En els suggeriments, l'Església demana que es defensi la veritat davant del relativisme religiós i moral, l'altruisme davant del consumisme individualista i la decència davant la sensualitat i el pecat.

Pierfranco Pastore, secretari del Pontifici Consell per les Comunicacions Socials, va recordar que «la millor defensa d'Internet és Internet» i va definir-la com un repte i no com una amenaça.

Miriam Díez Bosch

ESTATS UNITS

Declaració de Mons. Gregory sobre els abusos de sacerdots

WASHINGTON.— El president de la Conferència Episcopal dels Estats Units, Mons. Wilton D. Gregory, ha fet una declaració sobre els casos d'abusos de sacerdots sobre menors. En el seu escrit, Mons. Gregory mostra la seva tristesa per aquests casos detectats i renova la promesa dels bisbes que continuaran fent les passes necessàries per protegir els joves d'aquest tipus d'abusos. «Com a Església ens hem trobat amb les víctimes d'abús sexual de sacerdots. Hem escoltat el seu dolor, confusió, ira i temor. Hem mirat d'arribar pastoralment i sensiblement a les víctimes d'aquesta conducta desviada i a les seves famílies i a les comunitats devastades per aquest delictes. Ens hem confrontat amb els sacerdots acusats d'abús i els hem retirat del seu ministeri públic.» El president de l'episcopat nord-americà recorda el treball que ha dut l'Església durant aquests darrers 20 anys sobre l'abús sexual: desenvolupament de polítiques a cada diòcesi per tractar aquest tema; mètodes per certificar la bona reputació dels sacerdots que es traslladen de diòcesi;

revisió de la selecció als seminaris; programes per garantir ambients segurs a parròquies i escoles... «si bé hem comès alguns errors tràgics, hem intentat de ser tan honestos i oberts com hem pogut sobre aquests casos, especialment en el compliment de la llei d'aquestes matèries i la cooperació amb les autoritats civils».

Mons. Gregory destaca els més de 40.000 «fantàstics sacerdots» que «donen la seva vida en ple servei a l'Església. (...) Em sento veritablement trist perquè els delictes de ben pocs hagin enfosquit el treball necessari i ple de gràcia que fan dia rere dia per a la societat i per a l'Església». Per això, assenyala que «deplem l'abús sexual sobre els nostres joves, especialment els comesos per un clergue. (...) El cost d'aquest fenomen per al nostre poble i el nostre ministeri és molt gran. (...) Aquests esdeveniments serveixen per recordar-nos que el cost per evitar aquets terribles delictes en el futur és una vigilància acurada que no pot ser relaxada ni ho serà». (C.C.)

Alemanya

L'Església ajudarà les dones que renunciïn a l'avortament

STUTTGART.— La Conferència Episcopal Alemanya vol ajudar econòmicament les dones embarassades que renunciïn a l'avortament. Per aconseguir aquest objectiu, l'episcopat disposa de sis milions d'euros per any recollits per diferents fons caritatius.

Aquesta ajuda econòmica es lliurarà a aquelles dones que després d'haver-se presentat a un centre de consulta sobre l'avortament optin per tenir el nadó. Els bisbes van decidir l'any 2000, en resposta a una petició del Papa, que les institucions catòliques surtin del sistema de consultoris previstos per la llei als quals han d'anar les dones que volen avortar. Segons aquest sistema, en el cas que la dona mantingui la seva decisió d'avortar, els consultors estan obligats a emetre un certificat que permet l'avortament despenalitzat, i se'n converteixen així en còmplices implícits.

D'altra banda, l'única diòcesi alemanya que continuava emetent aquests certificats polèmics ha anunciat l'abandonament de la seva presència en el sistema públic de consultoris. Mons. Franz

Kamphaus, bisbe de Limburg, l'únic que no havia aplicat aquesta proposta feta per Joan Pau II, va rebre una carta en la qual el Pontífex li demanava que s'unís a la mateixa decisió dels seus germans en l'episcopat. El cardenal Karl Lehmann, president de la Conferència Episcopal Alemanya, ha assenyalat que la decisió papal d'exigir la suspensió del certificat i de mantenir en el seu càrrec el bisbe Kamphaus «revela l'estimació que Joan Pau II ha demostrat a Kamphaus i la decisió de valorar el servei del bisbe de Limburg a l'Església». El cardenal ha explicat que obeir el Papa ha estat una decisió «dolorosa a nivell personal» per a Mons. Kamphaus, que volia mantenir els consultoris catòlics en el sistema públic amb l'objectiu de salvar el major nombre de vides humanes possible. (Zenit)

COLÒMBIA

Mor un bisbe català claretià

QUIBDÓ.— El 4 de març va morir, a Colòmbia, el bisbe missioner claretià Pere Grau i Arola, nascut el 1903 a Sant Jaume de Viladriver (Osona). Va ingressar de nen al Seminari claretià de Vic i fets els vots religiosos el 1919 va estudiar Filosofia i Teologia a l'antiga Universitat de Cervera. Ordenat sacerdot el 1926 va exercir el professorat al col·legi claretià de Barcelona. Va ser destinat a les missions del Chocó (Colòmbia) el 1930, des d'aleshores Colòmbia sempre va ser el seu terreny d'apostolat. El 1953 va rebre l'ordenació episcopal com a bisbe de Pella i vicari apostòlic de Quibdó, ministeri que va exercir durant trenta anys fins passada l'edat de jubilació (1983). Bisbe senzill i pobre, home planer i d'una gran bondat i, al mateix temps, ferm i enèrgic. L'any passat, quan va complir 75 anys de sacerdot, ell mateix va dirigir els cants de la missa jubilar, alguns compostats per ell mateix. (Manuel Casanoves i Casals, c.m.f.)

ISRAEL

La Universitat Catòlica, afectada per la violència

BETLEM.— A causa de la violència que hi ha a Terra Santa, la Universitat Catòlica de Betlem ha tancat les seves portes. Missils de l'exèrcit israelià han impactat en la universitat, i han provocat danys greus a la biblioteca i en altres edificis del campus. El Gmà. Vicent Malham, president de la Universitat de Betlem, ha assenyalat que «l'exèrcit israelià afirma que alguns

palestins s'amaguen en aquesta zona. Són argumentacions senzillament ridícules: els guerrillers es mouen per terra, els missils coegen les altures i a la universitat no hi ha guerrillers. Els dotze germans de la Universitat estem esfereïts: els trets han arribat fins a la nostra residència. Esperem poder tornar a obrir la Universitat tan aviat com s'aturi la violència». (N.E.)

SUD-ÀFRICA

L'Església, protagonista en la lluita contra la sida

JOHANNESBURG.— L'Oficina de la Sida dels bisbes catòlics ha fet servir 1.258.191 dòlars per finançar 116 projectes de lluita contra la sida, que inclouen projectes per tenir cura d'orfes, programes de prevenció i de suport i de col·laboració. Aquests programes arriben fins a les comunitats més remotes i marginades. El bisbe Reginald Cawcutt de Ciutat del Cap ha explicat que «l'Església desaprova combatre l'expansió de la sida amb la venda a l'engròs subvencionada de preservatius per als adolescents. L'Església dona suport amb decisió i promou l'educació basada en valors i els programes de prevenció». (CISA)

ESTATS UNITS

Els religiosos i les religioses, contraris a la guerra

WASHINGTON.— «La recerca d'un camí» per a «la pau i la justícia» i la condemna de la violència i de la resposta militar és el compromís prioritari dels religiosos i les religioses dels Estats Units. Reiteren la seva participació en el dolor dels familiars de les víctimes de l'11 de setembre i es declaren solidaris de les víctimes de la «resposta militar». No obstant això, repeteixen que «no hi ha res que justifiqui l'ús del terror i de la violència contra la població innocent. No creiem que es pugui justificar una acció militar que causa destruccions desproporcionades de la vida humana». Així, assenyalen

diferents aspectes que els preocupen: l'intent d'«estendre» l'acció militar a altres zones geogràfiques «sense objectius clars ni esperances raonables d'èxit»; que «els drets humans i la dignitat de les persones són trepitjats» quan es verifiquen detencions arbitràries o processos sense totes les garanties; que «les llibertats civils es troben en situació de risc» quan les polítiques en matèria de seguretat són «restrictives», i que «les necessitats dels pobres i dels marginats del nostre país són sacrificades» per l'increment de la despesa militar que implica una reducció dels fons destinats a l'assistència. (VID)

CASA D'ESPIRITUALITAT

VENIU a compartir una experiència personal enriquidora. Veniu a passar un Cap de setmana de recés o uns dies d'Exercicis espirituals a la Casa d'Espiritualitat del Santuari del Miracle, en un ambient acollidor de silenci, de reflexió i de pregària. Us hi esperem.

Per a tothom

ABRIL

del 12 al 14

■ PREGAR AMB ELS SALMS

Organitza el CEVRE.

Director: P. Hilari Ragner, monjo.

del 22 al 28

■ EXERCICIS ESPIRITUALS

Director: P. Alcuí Serras, monjo.

del 26 al 28

■ RECÉS DE CAP DE SETMANA

Director: P. Alcuí Serras, monjo.

Des de l'any 1981 la Casa d'Espiritualitat, al servei de tota l'Església de Catalunya, sota la direcció dels monjos i atesa per les Germanes de Maria Verge, acull al llarg de tot l'any a matrimonis, joves, vídues i vidus, preveres, religiosos i fidels que, en grup o individualment, cerquen l'ambient de pau del Santuari i el seu entorn. Més de 30.000 persones ja han participat en les seves activitats durant aquests 21 anys.

PER A INFORMACIÓ, INSCRIPCIONS I RESERVES:

CASA D'ESPIRITUALITAT

Tel: 973 48 00 45

Fax: 973 48 02 43

25287 EL MIRACLE (El Solsonès)

Espanya

«Cal conèixer la informació i la veritat per poder explicar-la»

■ Entrevista a Paloma Gómez-Borrero, periodista

Llicenciada en Periodisme, Paloma Gómez-Borrero va ser durant dotze anys la corresponsal a Itàlia i al Vaticà de TVE. Ha cobert tots els viatges de Joan Pau II. Ha treballat com a enviada especial a Alemanya, Àustria i Londres. El 1980 va obtenir el Gold Mercury Award per la seva professionalitat quan informava sobre el segrest d'Aldo Moro. Autora de llibres de temàtica diversa és, actualment, corresponsal de l'emissora Cope y del programa *Ventana al mundo* de la Ràdio per a Llatinoamèrica. Ha participat en la taula rodona de la cloenda de la fase catalana del congrés UNIV 2002.

—Com relacionaria el títol de la taula rodona, «Estudi, Treball, Servei», amb la seva professió?

—He parlat sobre comunicació i veritat, sobre l'ètica de la informació. A través de les meves experiències personals i dels discursos del Papa sobre la importància de conèixer la informació i la veritat per poder explicar-la, he mirat de subratllar la figura del periodista. A través de l'anècdota volia que la gent s'adonés de la rellevància del paper del periodista professional que té consciència del que explica.

—El periodisme és una tasca de servei?

—Sí, però tots els treballs ho poden ser si els fas amb amor, amb passió i amb un objectiu. Si en el periodista aquest objectiu és guanyar diners o escandalitzar no està fent aquest servei, al contrari: no és un bon periodista. Jo crec que a totes les professions cal posar el centre de tot el que es fa en l'ésser humà. Cal defensar els drets de les persones i respectar-les. Aquesta norma serveix per a tothom.

—Com viu la canonització de Josep-maria Escrivà?

—Jo vaig seguir el consistori perquè havia d'informar-ne. Ara ja es prepara i suposo que serà multitudinària. Després d'haver-me informat bé sobre la vida del beat, la canonització és el següent pas més lògic. Tot i que el moment que més impacte mundial va causar va ser la beatificació, quan ja era oficialment als altars.

—Però hi ha grups que han mostrat la seva oposició a aquesta canonització...

—Potser el fet d'haver estat molt ràpida la canonització ha molestat algunes persones. La llibertat també està en el fet que tothom pugui expressar les seves opinions segons el seu criteri i la seva forma de pensar. El Papa sap que no tothom hi està d'acord però la causa dels sants decreta una cosa i s'accepta. Hi ha sants que agraden més i altres menys, però per això n'hi ha tants, perquè cadascú es pugui encomanar al qui prefereixi.

—Com veu l'estat de salut de Joan Pau II?

—Ara es troba en un període de dues setmanes de repòs. Durant aquests darrers dies no podia fer res perquè li fa molt de

Paloma Gómez-Borrero ha cobert els 96 viatges de Joan Pau II.

mal el genoll dret i gairebé no pot moure's. És un calvari per a ell fer un pas i baixar o pujar una simple escala. A veure com evoluciona durant aquest repòs i si millora. Això seria fantàstic perquè tal com està ara no pot continuar els seus viatges. Crec que són dues setmanes decisives per veure què passa.

Jo m'he encarregat sempre d'informar dels seus viatges, que en tots aquests anys ja sumen 96. Ara marxàvem a Bulgària, però no ha pogut ser. A veure si després del descans els metges diuen que ja està bé i podem continuar. Cal demanar molt a Déu que ens el deixi per continuar anant amb ell arreu del món. (S.A.)

Saps què sent un missioner quan rep notícies de casa?

APADRINA UN MISSIONER

Amb la teva aportació, ells o elles i encara més persones llegiran CATALUNYA CRISTIANA cada setmana

Marqueu amb una "x" les vostres preferències:

Preu d'una subscripció missionera: **Amèrica i Àfrica: 169,49 €** ☐
Àsia i Oceania: 235,01 € ☐
Missioner ☐ **Missionera** ☐
 (Es pot mantenir correspondència)

Nom i cognoms
 Adreça
 Població Província C.P.

FORMA DE PAGAMENT:

Adjunto xec nominatiu ☐ Domiciliació bancària ☐

Títular Data
 Entitat Oficina DC Compte

Envieu aquesta butlleta a: CATALUNYA CRISTIANA
 Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona - Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

Cloenda de la fase catalana de l'UNIV 2002

El lema «Estudi, Treball, Servei» va ser el fil vertebrador de la jornada de cloenda de la fase catalana del congrés UNIV 2002, que va tenir lloc al Col·legi Major Universitari Bonaigua de Barcelona el dissabte 9 de març. Aquest congrés internacional arriba enguany a la seva edició número trenta-quatre amb la commemoració del centenari del naixement del seu impulsor, el beat Josep-maria Escrivà.

Després de la lectura de les comunicacions, que han treballat diferents estudiants universitaris des de finals d'octubre quan es va inaugurar el congrés, va tenir lloc la taula rodona. Hi van intervenir Nuria Chinchilla, professora de l'IESE, Paloma Gómez-Borrero, periodista, i Evgeny Pazukhin, escriptor, filòsof i periodista que ha publicat la primera biografia en rus de Josep-maria Escrivà. Dolors Mas-sot, periodista i responsable de l'àrea de Cultura del diari ABC a Catalunya, va fer de moderadora.

Nuria Chinchilla va parlar de la compatibilització entre família i treball. Per poder tenir una vida familiar satisfactòria cal acostumar-se a no posar el treball en primer lloc i jerarquitzar malament les prioritats. Va aconsellar als estudiants passar molt de temps amb els amics i la família, i també consciència a l'hora d'escollir una empresa que sigui flexible i que promogui una políftia familiarment responsable. L'estrès, el no saber dir no i no posar-se un límit horari provoquen una addicció al treball, el que tècnicament s'anomena *burn out*. Aquestes persones són les que popular-

ment es coneixen com a *cremades*, i viuen en un estat constant de depressió i d'angoixa.

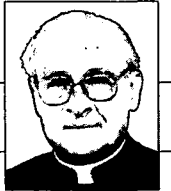
Mitjançant traducció simultània una mica accidentada, Evgeny Pazukhin va explicar com va conèixer l'Opus Dei i com va treballar a la clandestinitat durant els anys de govern soviètic quan el perseguien per la seva condició de cristià. A partir de notícies aparegudes a la premsa soviètica, en les quals es qualificava l'Opus Dei d'«organització secreta que vol dominar el món», a Pazukhin se li va despertar la curiositat per Josep-maria Escrivà. Quan va haver de fugir a Alemanya per poder continuar amb el seu treball de filòsof i escriptor, va començar a estudiar «la relació personal amb Déu que proposa l'ara beat».

Paloma Gómez-Borrero va centrar la seva intervenció en la importància del periodisme en el món actual, emparant les seves afirmacions amb escrits de Joan Pau II. Va recalcar la necessitat d'humanitzar la notícia, d'explicar l'anècdota perquè la gent es quedi amb el que hi ha al darrere. «Els viatges del Papa —va començar la periodista— serveixen per denunciar la injustícia dels homes. Cal anar amb molt de compte amb el que s'explica, perquè fàcilment es pot manipular una notícia.»

L'acte va finalitzar amb el lliurament dels premis a les comunicacions guanyadores i amb la lectura del manifest del congrés UNIV 2002, que es clausurà definitivament els dies 25 i 26 de març a Roma.

Sara Antoja Xirau

Carta Dominical

Ricard M. Carles
Cardenal, arquebisbe de Barcelona

Diumenge de Rams i futur no incert

El diumenge de Rams, en què som, és una bona ocasió per preguntar-nos si, amb l'alegria dels hosanna d'avui, continuem esperant quelcom decisiu que canviï definitivament el rumb dels temps, com ho van fer sense interrupció la profecia, el poble jueu i els deixebles. L'últim concili ha ensenyat l'Església a preocupar-se pel futur del món i per ajudar a perfeccionar el que en el prefaci de la festa de Crist Rei s'anomena «regne de la justícia, l'amor i la pau».

Sabem, mirant Crist, que amb el patiment expiatori pel pecat del món se'ls obrirà, als homes, un camí a la vida interior de Déu i del seu regne. Mitjançant la creu, i mai d'una altra manera, s'obren les portes del regne —encara que, quan ens arriba la creu, ens costi entendre. Només amb la creu es transformen, en els cors dels pobres, les espases esmolades en arades i les actives

llances perverses dels seus plans i intencions en falç de collita fecunda.

Segons això, com comportar-nos cristianament en el món? Primerament hem d'idear una vida humana que estigui disposada a estar activa cada un dels seus dies, perquè sap que demà arriba la mort; que esperi, per tant, el final amb dignitat i llibertat, i que treballi per millorar les condicions de la vida responnent diligentment al temps que se li ha concedit: no tant per a un demà passat incert, sinó per a l'avui en què jo visc i puc influir en el meu entorn d'una manera concreta.

A més sabem una cosa molt més important: que la mort de Jesucrist va ser, i és, l'esdeveniment en què el destí de l'existència, al qual pertany també la mort, queda superat amb la salvació i la vida eterna. Hem d'indicar al món un camí que porti, de l'esterilitat de tot el que és

terrenal, a un regne que guarda en si la collita permanent de tots els esforços de la història del món. Els quals, per això, no s'han perdut. I això no és covardia que ajorna el futur últim de les penalitats humanes a un més enllà, no controlable des d'aquí i que podria veure's com una gran i falsa il·lusió, sinó valentia com la que va demostrar Jesús quan, afrontant la crucifixió, va entrar a Jerusalem per produir el seu fruit només més enllà de la creu: en la història, però més enllà de la història, cap a la vida eterna. «Si el gra de blat no cau a terra i mor...»

El tercer és només conseqüència d'això. Tots els que pateixen en aquest món, els malalts, els malalts incurables, els presos, els oprimits i els pobres, avui i demà sense esperança, han de saber que en la seva situació no estan condemnats a la impotència, sinó que, unint la seva esperança, potser feble, amb la profunda del Fill crucificat de Déu, poden cooperar més activament a construir el veritable regne de Déu que molts arquitectes de la prosperitat terrenal. Sens dubte, els cristians han de fer tot el que es pugui per alleujar la misèria actual i futura de la humanitat. Però no han d'oblidar les benaurances de Jesús, que dona fruit a través del patiment i de la creu.

Paraula i vida

Lluís Martínez Sistach
Arquebisbe de Tarragona i Primat

Setmana Santa

Els cristians comencem amb el Diumenge de Rams la celebració cabdal de la nostra fe. La Setmana Santa és la commemoració dels misteris de la mort i de la resurrecció de Jesucrist. Des dels primers temps de l'Església, la Setmana Santa ha estat considerada el període més sant de l'any.

La vida pública de Jesús s'obria amb el pòrtic gloriós de la predicació del Precursor i amb la teofania del baptisme en aigües del riu Jordà. La passió del Senyor s'inaugurà amb la seva entrada triomfal a Jerusalem i amb la celebració emotiva de l'últim sopar.

La mort de Jesús fou un dels temes capitals en el pensament i en la vida de l'Església primitiva. En l'ascètica cristiana, el Crist de la passió ha estat present sempre com a model per antonomàsia de la conducta cristiana, i la història de la passió ha estat considerada com una crida eficaç al seguiment de Jesús. Per això no és estrany que els evangelistes hagin dedicat tanta extensió i hagin donat tanta importància a la narració d'aquests episodis de la vida de Jesús.

Tanmateix, durant la Setmana Santa la litúrgia no es

resigna a expressar solament el seu dolor i la seva compassió per Crist. Al llarg de la Setmana ja traspua i es filtra un anunci del triomf i de la joia exultant, perquè la litúrgia considera la passió del Senyor com el trànsit necessari, en el disseny de Déu, a la glòria de la resurrecció.

La contemplació de la creu de Crist amb la mirada de fe ens porta a la consciència de la nostra condició de batejats. Pel baptisme som «concrucificats» amb Crist. És evident que la creu per ella mateixa no ens portaria aquesta experiència si no fos l'arbre «on morí el salvador del món».

Jesús, en la creu, és la imatge de la nostra salvació. No hi ha salvació sense referència a la mort en creu, com no hi ha resurrecció si no hi ha el trànsit a través d'aquesta mort. El Senyor es presenta així en l'Apocalipsi: «Sóc el qui viu: era mort, però ara visc pels segles dels segles i tinc les claus de la mort i del seu reialme.»

Jesús ens ha dit aquestes paraules: «Si algú vol venir amb mi, que es negui ell mateix, que prengui la seva creu i em segueixi.» El Senyor adreça aquesta invitació a tothom qui vulgui ser deixeble seu. És veritat que no tots

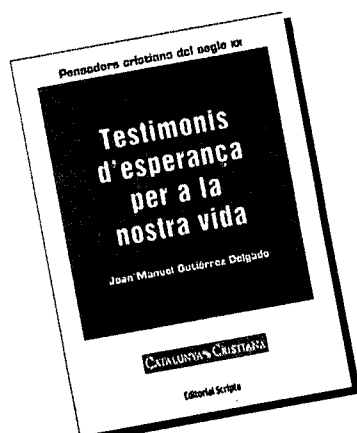
els seguidors de Crist han de vessar la seva sang, però a tots s'imposa de no preferir res —ni la pròpia vida— a Crist i a l'Evangeli.

La creu és el signe de la identitat cristiana. En una paradoxa fortíssima, la creu és abominada per molts, però continua atraient milers i milers de creients, que es prostren per adorar qui, sense deixar de ser Déu, va voler salvar els homes morint al Calvari. La creu de Crist es va convertir en el signe definitiu de l'amor fidel de Déu a tota la humanitat.

Des del Cenacle, on Jesús ens lliurà l'eucaristia, fins al Calvari, on el Senyor ens lliurà el seu cos i la seva sang cruentament, Ell llança un crit d'amor que s'allarga a través dels segles i arriba fins als extrems de la terra. Des de la creu, Jesús ens estén amorosament els braços, ens obre el costat i ens ofereix un torrent de misericòrdia que ens perdona i ens redimeix, convertint-nos en fills de Déu i hereus del cel.

Però la creu no és la darrera paraula de la redempció de Jesucrist. Perquè després del Calvari s'esdevingué la seva resurrecció gloriosa, manifestació plena de la seva victòria sobre el pecat i la mort. Per això el triomf i la vida de l'home es troben en la mort i en la resurrecció del Senyor Jesús.

Si t'han agradat els
«Pensadors cristians del segle XX»,

**NO US
PERDEU EL
LLIBRE**

Regala't el llibre i ajudaràs el setmanari

Desitjo rebre el/els llibre/s: Testimonis d'esperança per a la nostra vida
Testimonios de esperanza para nuestra vida

català: _____ castellà: _____ total llibres: _____ a 9,62 € = _____ €
(com a donatiu, despeses d'enviament incloses)

Nom: _____

Adreça: _____

C.P.: _____ Població: _____

Forma de pagament:

☐ gir postal ☐ enviament xec ☐ es pot presentar un càrrec a:

☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐
Entitat Oficina DC Compte

ENVIA LA BUTLLETA A:

Catalunya Cristiana, Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014-Barcelona

opinió

Punt de vista

Josep Casellas
Capellà i periodista

Capellans a la televisió

Un estudi divulgat a França revela la imatge del capellà que han donat darrerament les televisions d'aquell país. Martine Roger-Machart, la seva autora, ha analitzat el contingut dels vint-i-cinc programes que van emetre les diferents cadenes durant la temporada 1998-99 on hi apareixien capellans catòlics. A partir d'aquestes observacions la investigadora francesa ha elaborat una tipologia que reflecteix una clara diversitat en la manera d'exercir el ministeri sacerdotal. D'entrada hi trobem els que Roger-Machart anomena «capellans populars o folklòrics» (*curés folklo*), caracteritzats pel fet que celebren amb els seus fidels les festes tradicionals. És la imatge típica del capellà rural, proper a les persones. Una imatge que evoca els records d'infància de molta gent.

Després hi ha els «capellans herois», que es distingeixen en la lluita contra el mal, per exemple actuant com a exorcistes. Una altra manera d'enfocar el ministeri sacerdotal és la dels «rectors socials», que amb la seva actuació qüestionen les relacions que les persones estableixen habitualment amb els diners. Una mica diferent d'aquest tipus de capellà és el que encarnen els «rectors que provoquen un fort impacte» (*curés de choc*) i els «rectors xocants» (*curés qui choquent*), que sorprenen pel seu estil de vida més o menys allunyat del del capellà convencional. Entren en aquestes dues categories els capellans originaris d'Àfrica però que treballen en una parròquia europea, els que es dediquen a la música rock o els que han estat ordenats després d'haver enviutat i tenen fills o nés. La televisió es limita a mostrar l'existència d'aquests tipus de capellans, sense entrar en cap debat sobre què és un capellà, quina funció té dins la comunitat o quina mena de formació rep.

Finalment apareix a les pantalles que pràcticament totes les llars poden veure la imatge del capellà «home com els altres». En aquest punt es fa referència al celibat i hi és evocada la figura —excepcional— de les companyes clandestines del capellà i el drama que representa, per als capellans que es troben en aquesta situació irregular, mantenir la tensió entre la dedicació plena a l'anunci de l'Evangeli i la

vivència d'un amor humà d'aquestes característiques. La presentació del capellà com un home similar als altres sembla que obeeixi al desig d'apropar la seva figura a la del comú dels mortals i a la voluntat de sorprendre el telespectador.

Pel que fa als programes de ficció l'estudi arriba a la conclusió que sovint la figura del capellà hi apareix en el context d'una època molt llunyana o en un espai cultural molt diferent del francès. S'hi mostra el capellà que celebra la fe, que compleix les seves funcions sense sobresalts, en alguns casos amb una dedicació especial al camp dels joves, dels pobres o dels malalts. Una absència rellevant en aquests programes de ficció és la de la figura del capellà com a director espiritual o home de consell. En aquest cas, la realitat supera la ficció.

Amb totes les seves possibilitats, i també amb les seves limitacions, les televisions es fan ressò de la multiplicitat de tasques que realitzen els capellans i de la diversitat de maneres d'enfocar i d'exercir aquest ministeri. El ministeri és únic però les maneres de posar-lo en pràctica són variades. Així ho afirma el Concili Vaticà II en el decret sobre el ministeri i la vida dels preveres. Aquest document, en el número vuit, parla de capellans que treballen en àmbits com ara la parròquia, la investigació o l'ensenyament de la ciència o el treball manual. Tots estan cridats a realitzar «obres apostòliques o encaminades a l'apostolat» a fi de contribuir d'aquesta manera a un únic objectiu: l'edificació del Cos de Crist. Per assolir aquest objectiu, diu el Concili, cal dur a terme, sobretot en els nostres temps, «múltiples serveis i noves adaptacions».

L'estudi fet a França i, sobretot, la doctrina del Concili Vaticà II aporten elements prou vàlids perquè els mateixos capellans, i tot el poble de Déu, reflexionin sobre la unitat del ministeri sacerdotal i la multiplicitat de maneres d'exercir-lo. El mes de març, en el qual se celebra tradicionalment el dia del Seminari, és un bon període per aprofundir en aquestes consideracions, especialment si, com aquest any, a la darrer dia del mes s'escau el Dijous Sant, data en què es commemora la institució de l'Eucaristia i del sacerdot.

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

Sant Josep, el just que admira

Tinc una preciosa estampa, anomenada «Sagrada Família». És la reproducció d'una pintura sobre fusta, de Pere Gascó, que data de mitjans del segle XVI. El fons de l'obra pictòrica és una admirable perspectiva. A la dreta, al costat del mar, una muntanya força alta. A la platja, una munió de gent. Sant Cristòfor passa d'una banda a l'altra. I, en aquest segon cantó, un edifici... L'estampa, com que és reduïda, ofereix aquest horitzó que no es pot explicitar més. El primer terme l'ocupa una magnífica Verge Maria: té a la falda el Nen Jesús que allarga la mà cap a un branquilló, en forma de creu, que li dona sant Joan Baptista, també infant. Al cantó dret hi ha un ancià, sant Josep, que és calb i gasta ulleres; la pròpia mà esquerra li aguanta el cap i el seu rostre mira les Escripures, que du a la mà dreta, i ensems la Mare de Déu. Magnífica obra que, entre el gust artístic i la ingenuïtat, commou. Ofereix el misteri de la Sagrada Família, el gran esdeveniment de l'Encarnació.

Sempre causa admiració la figura, com un xic marginal, de sant Josep. Així la veuen els artistes. És tan enorme el fet de Maria i el Verb de Déu fet home en el seu si, que el nostre sant resta com un personatge secundari. Però a ell també li pertoca el misteri. Hi actua segons el voler diví. Hi fou present amb una generositat enorme. Fins i tot, va tenir el

valor de veure-hi clar en el dubte. La llum de Déu li fressava la ruta de la seva ànima i del seu paper en la història de la salvació. Sant Josep és el patriarca que, com un altre Abraham, escolta, respon, camina, protegeix la Dona i el Noi, esdevé pare legal del Verb fet home i l'entronca amb la dinastia davídica... Quasi bé res! Josep corre tot el risc possible que la seva vocació divina requereix.

Apropar-se a Josep és una tasca ben bonica i noble. Aquell assenyat i prudent just ha estat el contemplatiu per excel·lència, el que més ha admirat el misteri de la bonesa de Déu, el que ha afilat la mirada que li permeté veure el Messies promès en l'Infant que aprenia paraules seves i que ell va iniciar potser en les lletres i també en la vida laboral.

La importància de sant Josep és tan gran que, en els evangelis, és discreta. Tant, que desapareix com inesperadament. Tanmateix l'Església, Cos de Crist, el té per patró, és protector de les llars cristianes, advocat per a la bona mort, patró del Seminari, dels fusters i de tants i tants que viuen la grandesa de passar desapercibuts.

Enguany demano a sant Josep ajut per a les famílies que passen penes. Claredat per a la família Església. I que, per la seva intercessió, creixin les vocacions al sacerdot. Amén.

A propòsit de...

P-J Ynaraja
Capellà del Montanyà (ynaraja@eresmas.net)

Com vull que sigui el proper bisbe?

Comença la precampanya, els auguris i, fins i tot, les iniciatives que semblen pressions, pel que fa a aquest tema. Jo ja he rebut dues notificacions. Una arriba a través de l'arxiprest, ja se sap que a la «gent de tropa» sempre se'ns proposa conduir els nostres suggeriments mitjançant la suboficialia. L'altra proposició resulta més original, fa servir Internet i és més directa. Sincerament, aquesta qüestió no m'inquieta gens, ara us explicaré les raons.

Confesso que no distingeixo bé les diferències teològiques que hi pot haver entre presbiterat i episcopat. Això de la plenitud del sacerdoti em sona a allò de l'«ampolla plena o gairebé plena» i, com que no sóc bevedor, no necessito mai recipients sobreixents. Si intento examinar la qüestió exegetícament la cosa es posa més difícil i les fronteres, totalment borroses. Jeràrquicament sí que en aquesta qüestió la diferència està clara, però a mi aquest àmbit no em preocupa gaire i crec que a sant Pau tampoc no li treia la son, perquè als membres encarregats del govern els va col·locar en setè lloc en la seva llista de dons a favor de la comunitat (1Co 12,28).

També he de dir que el qui pugui ser el futur bisbe no em neguiteja gens a efectes pràctics. El que m'interessa és el seu comportament posterior a la designació. Heus aquí una imatge. Fa pocs dies franquejava la porta de la rectoria de la Jonquera, quan el rector va dir: «Per aquí mateix va passar el papa Joan Pau I.» Vaig demanar-ne més detalls al bo de Mn. Eduard Vivas. Em va explicar que un dia va venir un sacerdot italià i li va preguntar si podia celebrar missa a la seva església. Amablement el va acompanyar i afablement van parlar una bona estona. Abans d'acomiar-se l'estranger li va dir: «Si un dia passa per Venècia vingui a casa meua.» «I, on el trobaré?», li va dir. «Per això no s'amoïni, allà tothom sap on visc.» Quan es van encaixar les mans amb afecte va notar que en un dit lluïa un anell, es tractava del Patriarca, aquell que posteriorment va ser Papa. Vaig pensar que en l'àmbit espiritual devia passar alguna cosa semblant a la que passa en l'àmbit físic: allò que al voltant d'un corrent elèctric es forma un camp electromagnètic que a la vegada pot induir-ne un de magnètic, que pot deixar empremtes als metalls, deu ser alguna cosa així, ho vaig estudiar fa més de 50 anys. Pensant-hi vaig tornar a entrar al despatx, a mirar i a bellugar-me. Potser encara quedava alguna cosa d'aquella energia espiritual que se'm pogués contagiar. Dit això, ja podeu veure que el primer que vull en el comportament del futur prelat és que sàpiga somriure als sacerdots perquè potser recuperin l'esperança (compte, que he escrit somriure i no-riure, esperança i no optimisme). També voldria que dediqués un esforç inicial intens a l'observació i la recollida de dades, d'una manera directa i fiable i que creés una mena de departament d'I+D, com hi ha en qualsevol iniciativa. La tecnocràcia espiritual pobra que s'estila no crec que fos una bona manera de fer.

Queda clar, doncs, que no m'importa gens si serà xinès o si es tracta d'un dels meus lectors. Si es tractés d'un lector, vull que sàpiga que m'entusiasmarà col·laborar amb ell en iniciatives evangelitzadores, que no em preocupa gens la seva procedència, l'adherència o la idiosincràsia, sinó la seva manera d'actuar, i que, des d'aquest moment, prego pel seu bon fer.

Notes insignificants

Germà Adrià

Ser sant, però...

Després de la missa de dissabte amb el sacerdot celebrant i un altre germà hem anat a esmorzar en un bar. I el sacerdot, suaument, però pel broc gros, m'ha preguntat si m'agradaria ser sant.

«Sant?»

«Sant, sí, d'aquests dels altars. Que ara se'n fan molts.»

«Bé, sí que m'agradaria ser sant i visc per a això... però no voldria ser sant dels altars. Com podria suportar anys i anys amb la mateixa postura d'estàtua, amb el coll lleugerament inclinat, o les mans aixecades suaument, amb la mirada fixada cap amunt...?»

«Sant, sí, però...»

No m'agradaria ser d'aquells als quals se'ls exigeixen miracles o se'ls en suposen o... (potser els n'inventen)...

Sant, sí, i ben amunt a la cort dels cels, però no sant de milions perquè reconeguin públicament la teva santedat.

Què deuen pensar alguns sants convertits en estàtua melosa quan els fan petons al vestit, o els envien petons, o s'agenollen per pregar-los, o els canten cançons pietoses i tendres?

Què deu pensar un sant Isidre Llauredor o un sant Francesc d'Assís...?

Sí, estimat sacerdot, vull ser sant, però no vull ser sant d'altar. Ni sant al qual durant anys s'investiguin detalladament els seus actes, les seves intencions, les seves paraules que ni tan sols va dir; un sant a qui s'obligui a fer miracles si vol arribar a algun altar. I si vol arribar a la plaça de Sant Pere o a l'església del Vaticà i a qui cantin i a qui aplaudeixin i a qui proclamïn i a qui preguin perquè algú digui que és

especialista en alguna malaltia.

No vull ser especialista de res. En tot cas, especialista per a tot: tant per a un mal de queixal i sant per tenir una bona mort.

A vosaltres, lectors, us agradaria veure-us al Cel i al mateix temps veure-us encimbellats en un altar d'alguna església d'algun poblet o d'alguna barriada?

Us agradaria parlar íntimament amb Déu i que de sobte algú de la terra us molestés perquè a aquest Déu amb qui parleu intenteu aconseguir-li un regal?

No. No vull ser sant d'altar, estimat sacerdot.

Però, vull ser sant.

És a dir, vull estimar Déu sobre totes les coses i estimar el proïsme com a mi mateix.

Vull ser sant i estimar fins i tot els meus enemics, si és que en puc arribar a tenir cap.

Ser sant i estar amb els pobres i els presos i els malalts i els homes del carrer. I ser germà seu de veritat.

Vull ser sant i donar als altres el que tinc, i si cal tot el que tinc.

I donar-los sobretot aquest amor dolç que tots necessitem.

I donar-los un somriure o una carícia o un petó o una mirada simplement. Però, una mirada personal, individualitzada (paraula tan de moda).

Vull ser sant, i si cal, oferir la vida pels meus germans, com va fer el sant dels sants.

Ser sant i estar amb tots els sants tota l'eternitat.

Bé, i si a uns quants dels sants amics i companys meus, els arriba a agradar això de les estàtues i dels altars i de les estampes... els hi imprimirem totes les estampes i els aixecarem altars a totes les capelles.

Zoom

Eduard Brufau

Les drogues sintètiques, o de disseny, s'han tornat a cobrar vides molt joves. Aquests adolescents creuen que prendre'n és un acte de rebel·lió contra el món dels adults, una protesta contra el model establert de societat. Però la veritat és que les drogues són justament la part més negra d'aquesta mateixa societat que pretenen rebutjar; així, aquests joves que les compren i en pateixen les conseqüències més nefastes, sense voler contribueixen a fer rendible el negoci brut de les drogues.

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana (lluis.serra@fms.it)

Desencontres

Les nostres pàgines d'actualitat estan plenes de desencontres: L'efecte dòmino provocat per la reacció dels Estats Units a l'atemptat terrorista de l'11 de setembre ha radicalitzat les postures de força per sobre dels mecanismes de diàleg en molts escenaris polítics, ja sigui a dins del nostre país o en l'àmbit internacional. El desencontre entre Sharon i Arafat afavoreix la creixent escalada de morts i de represàlies al Pròxim Orient. Un drama sagnant que ningú no és capaç d'aturar. La tolerància dels Estats Units, la impotència de la Unió Europea i la inoperància de l'ONU no són capaces de trencar el cercle viciós de la manca de diàleg profund i serè. S'incrementa la violència i amb aquesta l'odi i l'obstinació. El desencontre entre Aznar i Zapatero, el desencontre entre els partits democràtics al País Basc, fins i tot entre els mateixos que han signat el pacte antiterrorista, el desencontre entre el poder central i els nacionalismes perifèrics generen a l'Estat espanyol un clima allunyat del diàleg i preparen amb la intransigència el caldo de cultiu de la crispació. La Constitució espanyola es redueix a una lletra estàtica amb el risc de perdre les grans intuïcions que bategaven en el moment de la seva redacció. Es va tractar de definir un espai en el qual la gran majoria es pogués trobar a gust per a la qual cosa el respecte a la pluralitat i l'afany de construir un projecte ple d'il·lusió i de futur eliminessin els fantasmes del passat. Continuar pel camí d'aquestes intuïcions no és possible sense diàleg, respecte i tolerància. Els models polítics poden ser diferents. No és el mateix el model francès, més centralista i absorbent, que el model italià, més plural i creatiu. La Constitució promou un model més proper al segon que al primer. El desencontre entre determinades forces amb recursos mediàtics importants i l'Església sembla que s'accentua en aquests últims temps. L'Estat espanyol no es defineix com a laïc sinó com aconfessional, per a la qual cosa ha de mantenir espais de diàleg i de respecte mutu. El desencontre entre els models globalització i antiglobalització, entre Davos i Porto Alegre, són evidents cada vegada que es produeix una reunió internacional de gran volada política i econòmica. El desencontre entre home i dona en el si de la família que està disparant el nombre de separacions i divorcis. Cadascú pot afegir, a partir de la seva experiència, exemples en aquesta llista de desencontres.

Fomentar la cultura del diàleg, les actituds de la comprensió i de l'empatia, és a dir, de saber posar-se en la pell de l'altre, resulta urgent i necessari. El papa Joan Pau II ha enviat als caps d'Estat el decàleg d'Assís per la Pau, fruit de la trobada famosa celebrada el 24 de gener passat. Val la pena llegir-lo. En recordo els punts 3r i 5è: «Ens comprometem a promoure la cultura del diàleg amb la finalitat que es desenvolupin la comprensió i la confiança recíproques entre els individus i entre els pobles, perquè aquestes són les condicions d'una pau autèntica» i «ens comprometem a dialogar amb sinceritat i paciència, sense considerar el que ens separa com una muralla insuperable, sinó ben al contrari, reconeixent que el fet de confrontar-se amb la diversitat dels altres es pot convertir en una ocasió de comprensió recíproca més gran».

Abandonar actituds de desencontre exigeix humilitat i comprensió. No fer-ho, sigui pel motiu que sigui, té un preu imprevisible, que tard o d'hora s'acaba pagant.

Esqueles a Catalunya Cristiana

Tel. 934 092 810

GESMOR

DES DE 1950

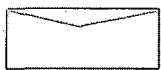
Servei permanent
24 hores
Ens desplaçem a domicili

Tramitació d'enterraments

En cas de defunció,
què s'ha de fer?
Truqueu al 902 11 65 93

Descomptes especials per a subscriptors,
parròquies i comunitats religioses

Cartes del lector

□ Un gran arbre

Veig que dins de l'Església no hi ha confiança entre nosaltres, sembla que hi ha més confiança amb els de fora. A Jesús li van dir que curava pels mitjans de Belcebub. Ell va dir que tot regne dividit s'enfonsarà. Per què aquesta indiferència tan forta amb els germans quan donen fruits?

Quan els Mags van perdre l'estrella van anar a preguntar a Herodes, però els cristians no tenim necessitat de preguntar a Herodes ni als savis de la terra. Crist ha donat a la seva Església la seguretat de la doctrina, la gràcia dels sacraments, si no, qui té tota la seguretat? No hi ha ningú? Això no pot ser, Jesús ja diu d'Epuló que ja tenen els profetes, ara també, però amb el magisteri de l'Església i l'orientació dels sants.

Vivim sota un gran arbre que ens aixopluga a tots i n'hi ha que amb la destralsoscaven l'arbre per veure si el poden tirar a terra.

JAUME VALLS
Barberà del Vallès

□ Adona't, oh cristià, de la teva dignitat!

«Adona't, oh cristià, de la teva dignitat!» Avui sant Lleó el Gran ho diria d'una altra manera, no sé quin concepte tenim avui de ser cristià, em sembla que hem oblidat la dignitat a la qual hem estat cridats: la santedat.

Tots parlem de tot: jerarquia, homosexualitat, canonitzacions, anti-conceptius... sembla que tot se'ns ha quedat petit: l'Evangeli, el Concili... el pitjor del fet és que ho fem públic enmig d'una societat feréstega i oblidem la supremacia del manament de l'amor.

Certament que la llibertat ens farà

lliures, però les nostres veritats actuals tenen com a base la crítica i el ressentiment, encara més, coses que tenen mirades únicament humanes. Així és, avui ens apleguem per signar cartes, per donar suport a pecats públics... però no ens esmercem a ensenyar el rostre de Crist, en una societat que evidentment té set de Déu. No som fills de la llum, ens deixem moure per l'àngel de la foscor.

Joan XXIII, un Papa humil i estimat per tots, en començar el Concili deia: «Busquem el que ens uneix i no el que ens separa.» Que els cristians d'avui, sempre amb la bandera de la caritat, deixem les obres de la tenebra i caminem vers la llum de la unitat, «l'amor de Crist ens hi obliga», «supor-teu-vos amb paciència».

ENRIC AYZA COMPTE
Barcelona

□ Problema amagat, problema allargat

Les cues que havien de fer els immigrants per tenir papers eren de vergonya; amb l'agreuja dels espavilats que agafaven de matinada els primers números, i organitzaven la revenda, inclòs amb amenaces per a qui no volia seguir el seu joc. Tan fàcil com hauria estat posar més persones per atendre el públic, i s'haurien acabat les cues i la revenda.

Ara hem amagat el problema; amb la pretesa solució del telèfon, la desesperació que causa trobar els telèfons sempre col·lapsats sols es pot comparar amb aquella que et trobes quan has de parlar amb uns serveis determinats que quan no comuniquen et posen la

musiqueta, i et van dient que esperis que ja t'atendran. Podeu comprovar-ho trucant al telèfon d'aquest servei, que no dono per no col·lapsar-lo més.

Ja no tenim cues al carrer, la cua la fa cadascú des de casa. Ara no sabem quants són els que intenten trucar i no ho aconsegueixen. Els que han de solucionar el problema ja no el veuen i dormen tranquils. Ens trobem amb un remei pitjor que la malaltia?

No seria més fàcil que unes quantes persones de les que cobren l'atur augmentessin la plantilla d'aquest departament? No podrien fer com el cartell de les caixes d'un híper que diu «si hi ha més de tres persones a la cua, obrim una altra caixa»?

DANIEL PINYA BATLLELL
Sabadell

□ Parlant de la fe

És molt fàcil dir: «Si no ho veig, no hi crec.» Això és facilíssim. Però, és una actitud covarda, sens dubte.

Aquesta gent que creuen així no són gent valenta, més aviat renuncien a la seva oportunitat de sentir-se més lliures, més alleugerides del pes de saber-se no-res.

Si no ens llancem completament a les seves mans i reconeixem a Déu com a Mare i Pare nostres, viurem enganyosament i el que és més: «Viurem patint i ensopegant perquè portarem una bena als ulls.» Si ens aferrem a allò material i visiblement racional, les persones estem quedant atrapa-des, i no ens donem el goig de viure asserenadament i dolçament deixant-nos portar per les mans que ens han creat.

NATÀLIA COLET I LLANSANA
Igualada

EL CONSULTORI

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL,
pel Dr. Joan
Antoni Mateo

Sobre el diable

—En un conegut diari de Barcelona es va presentar un llibre publicat recentment sobre el tema del diable «*Daemoniacum. Tratado de demonología*». Em va sorprendre molt perquè creia que ningú ja no parlava d'aquest tema. Què en pensa, vostè? Considera oportú parlar-ne? Em recomana el llibre?

—L'any passat, crec que cap al febrer, *Catalunya Cristiana* va publicar un dossier molt ampli i competent sobre el diable. Allà també hi havia una entrevista en la qual jo responia a diferents qüestions sobre aquest tema. Li recomano que la llegeixi. De bibliografia seriosa sobre aquest tema no n'hi ha gaire en la nostra llengua. He comprat i he llegit aquest llibre que em comenta. La meua impressió d'una primera lectura ràpida és que es tracta d'una obra seriosa, ben fonamentada en la tradició dogmàtica i espiritual de l'Església. Un aspecte paradoxal de la nostra cultura és el retorn de tot el que és demoníac en les seves expressions més morboses. Entre la gent jove —i no tan jove— estan de moda les sessions d'espiritisme (prohibides per l'Església i que constitueixen un pecat greu contra el primer precepte del decàleg), les tècniques endevinatòries, les consultes de tarot i d'astrologia i moltes altres supersticions. Ja ho he dit moltes vegades, on minva la fe, creix la superstició. D'altra banda, molts cristians no són conscients de l'existència i l'acció d'aquest enemic terrible que és el Diable i els dimonis. No fa gaire, Joan Pau II, en la pregària de l'Àngelus, va recordar que l'acció del diable és més eficaç com menys es té en compte. Va dir textualment: «Qualsevol home és temptat per la pròpia concupiscència i el mal exemple dels altres, així com pel diable, i encara és més temptat com menys ho percep.» L'antic catecisme ens deia que els enemics de l'ànima eren el món, el dimoni i la carn. La resposta podria semblar simplista però, segons la meua opinió, té una gran profunditat. El «món», com a exterioritat a la mateixa consciència, representa la força del mal que trobem en la nostra lluita per seguir Crist, el que avui s'ha anomenat, amb encert, estructures de pecat o pecat estructural, i que procedeix en últim terme de molts pecats personals i que condueix i convida al pecat. És una realitat prèvia a la nostra llibertat i contra la qual hem de lluitar per mantenir-nos fidels a Déu. La «carn» representa la nostra pròpia fragilitat i llibertat, el mateix enemic que som per a nosaltres mateixos, i en aquest sentit, la victòria més important és sobre un mateix. El «diable» és l'adversari, l'enemic, el temptador i homicida des del principi com assenyala la Sagrada Escriptura. Cal plantar-li cara. Sant Pere ens diu «*cui resistite fortes in fide!*» («resistiu-lo forts en la fe») i sant Ignasi de Loiola ens ensenya que com més li plantem cara i ens hi enfrontem, més retrocedeix. El mateix Pontífex en la seva allocució dominical ens recordava les armes de què disposa el cristià en la seva lluita contra el «Príncep d'aquest món»: la pregària, els sacraments, la penitència, la comprensió atenta de la Paraula de Déu, la vigilància i el dejuni. L'obra *Daemoniacum* pot contribuir a conèixer la doctrina catòlica sobre el tema en uns moments en els quals aquest està força oblidat. La recomano sobretot a sacerdots, consellers espirituals i laics preparats. Crec que és oportú tenir present el tema en la nostra vida espiritual i particularment en temps de Quaresma.

• Si voleu enviar les vostres consultes al Dr. Mateo, podeu adreçar-vos a:
elconsultori@hotmail.com -
catcris@ibernet.com - www.balmesiana.org -
apartat de correus 121 - 25620 Tremp (Lleida).
Cal indicar sempre «Consultori».

Diàleg obert

Per tal d'augmentar la participació i el debat entre els nostres lectors, us oferim aquesta secció dins de «Cartes del lector», on els temes d'actualitat són els protagonistes. D'aquesta manera, esperem afavorir el diàleg obert en el nostre setmanari.

□ Jesús passa a prop

Aquell matí del mes de febrer passat em trobava a Girona. Caminava per la vorera espaiosa del carrer Barcelona. En sentit contrari venien dos joves, reposats, parlant entre ells, segurament de les seves coses. No tenien pressa. No eren executius ni tampoc anaven mal vestits. Eren gent normal com la que a aquella hora transitàvem per l'avinguda gironina.

Quan aquests nois, que eren de raça negra, es van trobar a l'alçada d'un mendicant que amb la mà estesa demanava caritat, es van treure de la butxaqueta dels seus pantalons unes monedes, i amb tota naturalitat, com si el seu hàbit ja fos el de fer sempre el bé, independentment de la persona a la qual beneficiaven, les van depositar a la mà d'aquell home. No van fer cap ostentació al seu gest, ni es van fixar si els veien o no.

Tampoc no es van parar a reflexionar si l'almoïna l'havien de canalitzar a través de Càritas o d'una altra

institució benèfica, com moltes vegades nosaltres solem argumentar quan ens trobem en casos semblants dubtosos de si és bo o no atendre la mendicitat pública. I ni de molt, i aquí rau el més important, es van fixar en el color blanc de la pell d'aquell home que, al seu pas, els allargava la mà.

L'escena em va impactar i em va fer reflexionar. M'hauria agradat portar a sobre meu la màquina de fotografiar, cosa que acostumo a fer sovint, per allò que val més una imatge que mil paraules.

A hores d'ara tindria als meus negatius fotogràfics la figura de Jesús que aquell matí de febrer va passar prop meu a Girona, com tan sovint ens passa pel nostre costat sense adonar-nos-en. Però, en aquella ocasió Jesús ho va fer emprant una parla rara, estranya, i amb un color de pell diferent del meu.

RICARD GUANTER
L'Escalà

Dimensió ascètica de la Quaresma

Pere Tena, bisbe auxiliar de Barcelona

Una dimensió transversal

En les diverses dimensions de la Quaresma, tal com les hem analitzades en aquestes setmanes —religiosa, pasqual, catecumenal, penitencial— hi entra un element que no hem anomenat expressament, però que constitueix una mena de condició *sine qua non* per la veritat total de cadascuna d'elles: és l'esforç ascètic, el que des del començament de la Quaresma s'anomena l'«exercici» quaresmal.

Podem parlar, doncs, de l'ascesi cristiana com d'una dimensió «transversal» de la Quaresma. És cert que la Quaresma és el temps en què Déu purifica l'Església, el temps favorable per manifestar amb les pràctiques religioses la nostra condició comunitària, el temps d'intensificar la celebració dels sagraments, temps dedicat a la devoció envers Déu i al servei dels germans; tot això, però, demana una entrada personal i una sintonia espiritual amb tot aquest programa, cosa no sempre espontània, i per tant, necessitada d'un

esforç ascètic.

Experiència dels límits

En els prefacs de Quaresma hi ha afirmacions com aquestes: «les penitències voluntàries que moderen el nostre afany de suficiència...», «amb el dejuni corporal reprimiu els vicis...» Són textos que ens refereixen precisament el sentit de l'exercici que cal fer. Pot ésser fàcil relativitzar, i alguna vegada ridiculitzar, algunes pràctiques penitencials determinades per la legislació eclesiàstica. Però no es pot negar que l'observança d'aquestes pràctiques és, d'entrada, una experiència de la nostra condició de membres de la comunitat cristiana, i una experiència alhora de que nosaltres no ho decidim tot, i que la penitència a la carta no és exactament sempre allò més significatiu...!

Una cosa tan senzilla i aparentment insignificant com l'abstinència es pot convertir, amb un sentit ascètic, en una presa de consciència que també en l'aliment es poden posar límits. Si de veritat

això es fa amb sentit ascètic, l'abstinència no derivarà vers la recerca de plats exquisits que, materialment, coincideixin amb la legislació de l'Església. Com, igualment, el dejuni mantindrà el seu sentit cristià en la mesura que porti, per l'oració i per l'almoina, a una absència de tants «aliments» superflus que ens distreuen dels béns veritables.

Participants dels sofriments de Crist

L'esforç ascètic entra igualment en les dimensions pasqual, catecumenal i penitencial de la Quaresma. Celebrar el misteri de Crist no pot ésser una mena de construcció mental; cal tenir els sentiments de Crist! La carta als Hebreus exhorta als cristians que semblen defallir: «Tingueu la mirada fixa en Jesús... Tingueu present aquell qui va suportar un atac tan dur contra la seva persona de part dels pecadors; així no us deixareu abatre, cansats i sense forces. En la vostra lluita contra el pecat, encara no

heu hagut de resistir fins al punt de vessar sang» (12,2.3-4). Igualment, acompanyar els catecúmens exercint la «maternitat» de l'Església implica un esforç diversificat i intens, si no és que hom s'ho mira de lluny. Però, quina mare pot mirar-se de lluny el procés de gestació del seu fill? Els dejunis, els actes penitencials, la pregària prolongada, són les formes més clàssiques amb què la comunitat cristiana ha acompanyat, en tota la tradició, el temps de la il·luminació i de la purificació dels elegits.

Quan sant Pau expressa la seva experiència cristiana com un estar clavat a la creu juntament amb Crist, no suggereix precisament una situació de felicitat terrena i de benestar corporal. I quan afirma que porta sempre el seu cos la mort de Crist, està definint una tensió fins a cert punt dramàtica. Qui sap si ens caldria meditar amb profunditat què signifiquen aquestes afirmacions, i decidir-nos coratjosament a avançar pel camí d'un ascetisme que correspongui a la nostra situació.

Per Eduard Brufau

El sant de la setmana

- ☐ Va néixer entre el 570 i el 580 en un lloc indeterminat de l'imperi bizantí
- ☐ Monjo en diversos monestirs del Sinaí, i finalment abat d'un d'ells
- ☐ Va escriure una guia espiritual anomenada *Escala del Paradís*
- ☐ Va morir al Sinaí cap al 649

A Orient la vida cenobítica i sobretot eremítica gaudien d'una pràctica força estesa en l'època de sant Joan Clímac. En concret el mont Sinaí era un dels indrets amb més monestirs i cases d'anacoretes per la seva significació especialment sagrada. Molts fidels acudien a aquests homes, considerats savis i plens de santedat, per demanar-los consell i consol espiritual. Joan Clímac era un d'ells. La seva capacitat de saber guiar tots els qui hi acudien li va donar renom d'home proper a Déu.

La seva obra *Escala del Paradís*, o *Klimax tou Paradeisou* en grec, d'on deriva el nom del sant, és probablement la posada per escrit de molts dels consells que oferia als pelegrins. En aquesta guia espiritual s'expliquen les trenta fases que l'ànima humana ha de passar per aconseguir la perfecció absoluta i la pau. En tot aquest procés és important la contrició dels sentits i l'allunyament del món. És, doncs, tot un model ascètic, i com a tal va tenir

Sant Joan Clímac

una difusió considerable en segles posteriors, sobretot a l'edat mitjana. Tant en l'Església occidental com en l'oriental aquestes directrius van servir de guia i de referent juntament amb les regles de sant Basili i de sant Benet. En sant Joan Clímac totes dues esglésies troben un referent per a la vida retirada i totes dues en celebren la festivitat el mateix dia.

A petició de les Filles de la Caritat puntualitzem algunes dades sobre la vida de la seva fundadora, santa Lluïsa de Marillac, aparegudes en aquesta mateixa secció en el número 1.172: es desconeix el lloc exacte on va néixer, la seva vida marital es pot definir com a feliç i afortunada i, per tant, no va ser la causant de les crisis que va tenir. També ens fan saber que va tenir com a director espiritual el pare Pierre Camus.

CALENDARI DE LA SETMANA

Lectures de la missa, santoral
i altres celebracions

(Cicle litúrgic A; ferial II)

Temps de Quaresma

(Salteri: setmana 2)

MARÇ

24. Diumenge

De Rams. Vermell. Lectures: *Processó*: Mateu 21,1-11.
Missa: Isaïes 50,4-7 / Salm 21 / Filipencs 2,6-11 / Mateu 26,14-27,66

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Agapit, b.; Simó, mr.; Santes, Caterina de Suècia, vg.

Festa Major a Puigpelat.

25. Dilluns

Sant. Morat. Lectures: Isaïes 42,1-7 / Salm 26 / Joan 12,1-11

ALTRES CELEBRACIONS: Encarnació del Senyor. Sants, Ireneu, b.; Humbert, ab.; Santes, Dula, mr.

26. Dimarts

Sant. Morat. Lectures: Isaïes 49,1-6 / Salm 70 / Joan 13,21-33.36-38

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Brauli, b.; Santes, Màxima, mr.

27. Dimecres

Sant. Morat. Lectures: Isaïes 50,4-9a / Salm 68 / Mateu 26,14-25

ALTRES CELEBRACIONS: Sants Alexandre, mr.; Rupert, b.; Santes, Lúcia, mr.

28. Dijous

Sant. Missa de la Cena del Senyor. Blanc. Lectures: Èxode 12,1-8.11-14 / Salm 115 / 1 Corintis 11,23-26 / Joan 13,1-15

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Guntram, rei; Sixt III, p.; Doroteu, ab.

29. Divendres

Sant. Celebració de la Passió del Senyor. Vermell. Lectures: Isaïes 52,13-53,12 / Salm 30 / Hebreus 4,14-16;5,7-9 / Joan 18,1-19,42

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Ciril, diaca i mr.; Eustaci, ab.; Santes, Beatriu de Silva, vg.

30. Dissabte

Sant.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Quirí, mr.; Règul, b.; Joan Clímac, ab.

Lectures bíbliques

Diumenge de Rams

Evangelí

Mt 21,1-11

Beneït el qui ve en nom del Senyor

Lectura de l'evangelí segons sant Mateu:

Quan eren prop de Jerusalem, arribaren a Bet-Fagué, a la muntanya de les Oliveres. Allà Jesús envià dos deixebles amb aquest encàrrec: «Aneu al poble d'aquí al davant, i trobareu tot seguit una somera fermada, amb el seu pollí. Deslligueu-la i porteu-me-la. Si algú us deia res, responeu-li que el Senyor els ha de menester, però els tornarà de seguida.» Tot això va succeir perquè es complís el que el Senyor havia anunciat pel profeta: «Digueu a la ciutat de Sió: Mira, el teu rei fa humilment la seva entrada, muntat en una somera, en un pollí, fill d'un animal de càrrega.» Els deixebles hi anaren i feren el que Jesús els havia manat, portaren la somera i el pollí i els guarniren amb els seus mantells, i ell hi pujà.

Molta gent entapissava el camí amb els seus mantells, altres tallaven branques dels arbres per encatifar el camí i la gent que anava al davant i que el seguia cridava: «Hosanna al Fill de David. Beneït el qui ve en nom del Senyor. Hosanna a dalt del cel.»

Quan hagué entrat a Jerusalem, s'agità tota la ciutat. Molts preguntaven: «Qui és aquest?» La gent que anava amb ell responia: «És el profeta Jesús, de Natzaret de Galilea.»

Lectura primera

Is 50,4-7

No he amagat la cara davant de les ofenses
i sé que no quedaré avergonyit

Lectura del llibre d'Isaïes:

El Senyor Déu m'ha donat una llengua de mestre perquè, amb la paraula, sàpiga sostenir els cansats. Un matí i un altre, em desvetlla l'orella, perquè escolti com un deixeble. El Senyor Déu m'ha parlat a cau d'orella i jo no m'he

resistit ni m'he fet enrere: he parat l'esquena als qui m'assotaven i les galtes als qui m'arrencaven la barba; no he amagat la cara davant d'ofenses i escopinades. El Senyor Déu m'ajuda: per això no em dono per vençut; per això paro com una roca la cara i sé que no quedaré avergonyit.

Salm responsorial

21

Tots els qui em veuen es riuen de mi,
amb els llavis i amb el cap prenen aires de mofa:
«S'ha adreçat al Senyor, que l'alliberi, doncs;
que el salvi si tant se l'estima.»

R. Déu meu, Déu meu, per què m'hew abandonat?

M'envolta una munió de gossos,
em rodeja un estol de malfactors,
m'han lligat les mans i els peus,
puc comptar tots els meus ossos. R.

Es reparteixen entre ells els meus vestits,
es juguen als daus la meua roba.
Almenys vós, Senyor, no us allunyeu;
força meua, cuiteu a defensar-me. R.

Anunciaré als meus germans el vostre nom,
us lloaré enmig del poble reunit:
Fidels del Senyor, lloeu-lo,
fills de Jacob, glorifiqueu-lo,
reverencieu-lo, fills d'Israel. R.

Lectura segona

Fl 2,6-11

Jesucrist s'abaixà.
Per això Déu l'ha exalçat

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Filipis:

Jesucrist que era de condició divina, no es volgué guardar gelosament la seva igualtat amb Déu, sinó que es va fer no-res, fins a prendre la condició d'esclau. Havent-se fet semblant als homes i començant de captenir-se com un home qualsevol, s'abaixà i es féu obediència fins a acceptar la mort i una mort de creu. Per això Déu l'ha exalçat i li ha concedit aquell nom que està per damunt de tot altre nom, perquè tothom, al cel, a la terra i sota la terra, doblegui el genoll al nom de Jesús, i tots els llavis reconeguin que Jesucrist és Senyor, a glòria de Déu Pare.

Vers abans de l'Evangelí

Fl 2,8-9

Crist es féu per nosaltres obediència
fins a la mort i una mort de creu.
Per això Déu l'ha exalçat
i li ha concedit aquell nom
que està per damunt de tot altre nom.

Evangelí

Mt 26,14-27,66

Passió de nostre Senyor Jesucrist segons sant
Maeu

Catalunya

diòcesis

70 anys de presència hospitalària a Manresa

■ Els religiosos de Sant Joan de Déu inauguren a Manresa el seu aniversari el dia del seu fundador

MANRESA.— El dia 8 de març, dia de Sant Joan de Déu, a les 12 del migdia, el bisbe de Vic, Mons. Josep M. Guix, va presidir una eucaristia solemne a l'Hospital General de Manresa, en la qual va concelebrar amb un grup de germans hospitalaris i sacerdots de la diòcesi. Així els germans de Sant Joan de Déu començaven de la millor manera possible la celebració del seu LXX aniversari de presència en una ciutat on continuen treballant per fer present el do de l'hospitalitat llegat pel seu fundador.

Durant 70 anys la relació dels germans hospitalaris amb la ciutat de Manresa ha estat molt estreta, i encara avui ho continua sent. Aquests van arribar a la capital del Bages el 1932 i des d'aleshores no han deixat d'actuar i de servir amb generositat en l'àmbit de la malaltia, tractant d'omplir d'hospitalitat un patiment amb el qual no sempre és fàcil conviure.

A Manresa van arribar per inaugurar el sanatori de Sant Joan de Déu, dedicat en un principi a l'atenció dels nens que tenien problemes d'ossos: tuberculosi ossis i seqüeles de poliomielitis. Aquesta obra va ser possible gràcies a la gene-

rositat de l'industrial manresà Francesc March, que, després de conèixer l'orde a Barcelona, va quedar tan impressionat que va decidir portar també a la seva ciutat natal el carisma de l'hospitalitat i la misericòrdia.

Amb el temps el sanatori es va anar renovant i va adquirir noves especialitats sobretot en l'àmbit de la pediatria. Es van ampliar els serveis i el 1988 es va signar el protocol de naixement jurídic de l'Hospital General de Manresa, fruit de la fusió de l'Hospital de Sant Joan de Déu i de Sant Andreu. Tot i la fusió, els germans no abandonen la seva tasca i encara avui continuen molt presents a l'hospital. Al

mateix temps, aprofitant altres iniciatives en l'àmbit de la salut, en aquest cas de salut mental, els germans treballen en l'anomenat projecte *mosaic*, en el qual també hi estan implicades les monges dominiques de Santa Clara.

La comunitat de religiosos hospitalaris de Manresa està formada actualment per cinc germans. La seva presència i col·laboració és senzilla, però com explica el seu superior, el germà Santiago Ruiz, «volem ser portadors del llegat de sant Joan de Déu, i tractem d'abordar la persona malalta en la seva integritat».

Juntament a la missa que el 8 de març passat van celebrar solemnement a l'hospital, els germans van aprofitar també l'efemèride per comptar amb la presència del P. Joaquim Erra, pare provincial, que el dissabte 9 de març va tenir una trobada amb universitaris en la qual va tractar el compromís de fe. Posteriorment va dirigir una vetlla de pregària al voltant del tema de la misericòrdia i l'hospitalitat, en la qual van participar un gran nombre de laics, religiosos i joves. (C.C.)

El P. Narvaiz viu amb joia el do de l'hospitalitat.

«Busquem que la ciència estigui unida a la humanització»

P. Roberto Narvaiz, superior de la comunitat de germans de l'Hospital de Sant Joan de Déu

—Què ha significat per a la família hospitalària aquesta setmana?

—El més bonic d'aquesta celebració és que ens permet fer viu algú que per a nosaltres és tot un projecte de vida en clau creient i també en clau d'humanització. Sant Joan de Déu és qui dóna sentit al projecte de l'hospitalitat i a una institució com la nostra. L'hospitalitat no tan sols la celebren els germans sinó que la celebren amb tot un conjunt de persones que participen en aquest mateix projecte. Per això celebrem sant Joan de Déu i molta més gent que fa possible i viu avui un projecte que ha romàs durant tants anys i que s'intenta fer viu en les nostres institucions.

—És aquesta hospitalitat el secret de Sant Joan de Déu?

—Sens dubte. La clau de la nostra aportació és el do de l'hospitalitat. No tindria sentit una institució, un hospital, una obra social, qualsevol realitat, si en el fons no féssim present tots l'experiència de Joan de Déu, que és hospitalitat. Un do al qual molts s'enganxen des del projecte creient i d'altres des d'un projecte de fer un espai més solidari, més hospitalari, més d'acollida. Aquí no sobra ningú, sinó que tot s'uneix, tots tenim un lloc.

—Com valora aquests pocs mesos que fa que és al capdavant d'aquesta comunitat?

—És una riquesa poder viure en un lloc tan complex i tan ric com aquest. Complex perquè és un hospital gran, perquè som moltes persones, gairebé 1.200, perquè vol aportar qualitat i és d'alta tecnologia. El nostre repte és fer que la tecnologia i la ciència estiguin unides a la humanització. I viure això cada dia és una cosa molt rica, encara que sigui enmig de la macroestructura que és l'hospital. (S.G.)

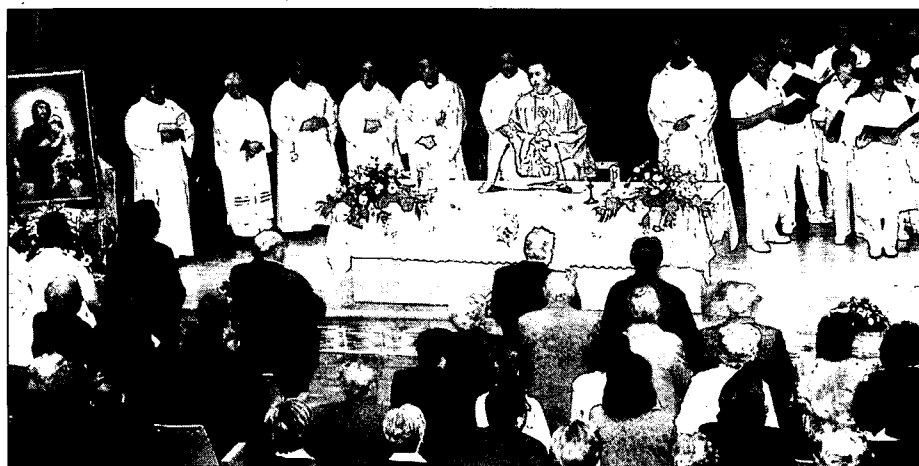
Una setmana per fer viu el carisma de Joan de Déu

ESPLUGUESDE LLOBREGAT.— Des de fa ja molts anys la setmana que precedeix la festivitat de Sant Joan de Déu és una setmana molt alegre i activa en el famós hospital d'Esplugues de Llobregat que porta el seu nom. És una setmana gran, en la qual la comunitat hospitalària vol fer especialment viva la figura i el carisma del seu fundador, sant Joan de Déu. Enguany la festa afegia, a més, una doble estrena, la del nou superior de la comunitat, que exerceix el càrrec des del mes de juny, i el nou edifici docent de l'hospital, on s'han celebrat molts dels actes d'aquest any.

El do de l'hospitalitat és un do per compartir amb tots aquells que es dediquen a l'atenció hospitalària. Així ho entenen els germans de Sant Joan de Déu i així ho han volgut expressar una vegada més aprofitant la festivitat del seu fundador. El 8 de març passat, al nou edifici docent de l'Hospital, el P. Roberto Narvaiz va presidir una eucaristia solemne com a colofó de tota una setmana d'activitats de tota mena al voltant de la figura i la festivitat del seu fundador.

La setmana de Sant Joan de Déu va començar el dilluns 4 de març amb el reconeixement al personal de l'hospital amb més de 25 anys de servei. A la tarda, el P. Joaquim Erra, provincial de Barcelona, va aprofundir en el do fascinant de l'hospitalitat amb una conferència emotiva que va portar per títol: *L'hospitalitat, un do que ens integra i ens fa créixer*.

El vessant més acadèmic de la setmana es va reservar per al dimecres 6 de març.

L'eucaristia del 8 de març es va viure amb molta alegria.

Després d'una conferència del jesuïta Miquel Batllori, titulada *Del passat i del present: metges amics*, es va portar a terme el lliurament dels premis als millors treballs de recerca i activitats científiques. Paral·lelament també es va lliurar un altre premi, encara que aquest va estar dedicat als més petits, el 5è Premi Conte Infantil Hospital Sant Joan de Déu.

A les portes de la festivitat de Sant Joan de Déu, el 7 de març a la tarda, a les 19.00, es va celebrar una vetlla de pregària amb el lema «Joan de Déu continua viu». Al voltant d'aquesta idea ha girat tota aquesta setmana, que va concloure amb l'eucaristia del dia 8 i la celebració a la cafeteria de l'Hospital d'un festival infantil i el lliurament dels premis del XXVI Concurs de Dibuix.

La celebració de sant Joan de Déu,

patró dels hospitals, els malalts, la infermeria i el cos de bombers, ha reunit tot el personal de l'hospital i li ha atorgat un caràcter especial. La gran família de l'hospitalitat ha volgut celebrar unida «al germà fundador, al germà gran, al germà sant», tal com assenyala el superior de la comunitat de l'hospital, Roberto Narvaiz. I és que, com no paren de repetir els germans, «per a nosaltres, sant Joan de Déu és algú molt viu, que avui continua oferint el seu missatge d'hospitalitat. Ell va viure el cor de l'evangeli, va viure l'hospitalitat i avui ens convida a tots aquells que participem del seu projecte a viure no tant des de l'hostilitat com des de l'hospitalitat. Avui, sant Joan de Déu ens torna a xiuxiuejar al cor que val la pena viure des de l'hospitalitat».

Punts de contacte

Tot i que l'atenció s'hagi centrat en el debat sobre el celibat i l'ordenació de dones, el document del Fòrum Joan Alsina tractava altres qüestions sobre les quals tothom a la diòcesi està d'acord. El rector del Seminari, Mn. Joan Planellas, recordava, per exemple, que «com que l'Església la formen homes i dones, sempre haurem de treballar l'aspecte de ser més servidors perquè sigui realment de Jesucrist, i això sempre ens ho haurem de dir els uns als altres per no allunyar-nos de l'evangeli». En efecte, el gruix del text aspira a «una Església més atenta als valors nous que apareixen i menys dolguda pels costums que es perden, una Església que proposa, que convida a viure amb més plenitud, que ofereix un vigor d'esperit i de confiança en les persones. Caminem cap a una Església més interessada en el projecte de Jesús i per la construcció del Regne de Déu ara i aquí que poa per ella mateixa, una Església més creïble, que prega i que parla més des de la manera de viure i menys des dels discursos i documents». Els membres del Fòrum van declarar la seva fidelitat al bisbe i les seves decisions en el moment de lliurar-li el text, com ha estat una constant en totes les accions de caire més o menys reivindicatiu que han portat a terme fins ara.

Arguments en contra

El grup de laics CatòlicsGirona.Net ha enviat un escrit per Internet que rebat els arguments manifestats pel Fòrum Joan Alsina. El firma Josep M. Busquets, representant de l'equip de redacció de CatòlicsGirona.Net. Pel que fa a la demanda d'una Església democràtica, aquest grup de catòlics gironins recorda que precisament fa pocs dies el cardenal Giovanni Batista Re, prefecte de la Congregació per als Bisbes, va dir que «l'Església no és una estructura democràtica en què el poble és sobirà, sinó que és una societat instituïda des de dalt». Pel que fa al tema de l'ordenació de les dones, CatòlicsGirona.Net es remet a Mons. Jaume Camprodon, aleshores encara bisbe de Girona, que recordava en el full parroquial del 15 d'abril del 2001 que el papa Joan Pau II «ha deixat clara la posició de l'Església sobre l'ordenació sacerdotal de la dona: "A fi d'allunyar tot dubte sobre una qüestió tan important, que afecta la mateixa constitució divina de l'Església, en virtut del meu ministeri de confirmar en la fe els germans, declaro que l'Església no té de cap manera la facultat de conferir l'ordenació sacerdotal a les dones, i que aquest dictamen ha de ser considerat definitiu per tots els fidels de l'Església."»

Quant a la possibilitat que els capellans es puguin casar, CatòlicsGirona.Net es remet al decret *Presbyterorum ordinis* del Concili Vaticà II, que en el punt 16 estableix que per raons «fonamentades en el misteri del Crist i en la seva missió, el celibat, que al principi es recomanava als sacerdots, després va ser imposat per llei en l'Església llatina a tots els qui eren promoguts a l'orde sagrat. Aquest Sant Concili comprova i confirma aquesta legislació en allò que es refereix als qui són destinats al presbiteri». Per tot això, CatòlicsGirona.Net manifesten que com a pares de famílies voldrien saber qui són els 71 capellans del Fòrum Joan Alsina firmants del manifest i quines parròquies atenen «per tal de no portar-hi els nostres fills per evitar que rebin una formació doctrinal falsificada».

Suscitat un debat profund sobre el sacerdocí

■ El rector del Seminari comenta el document signat per 71 capellans

GIRONA.— El document signat per 71 dels 81 capellans integrants del Fòrum Joan Alsina ha suscitat un debat sobre el sacerdocí que en determinats moments ha arribat a una anàlisi de profunditat. La qüestió més cridanera ha estat un paràgraf en què es

demana que l'Església promogui «els drets de la dona de manera que no quedi exclosa de cap càrrec o ministeri, inclòs el sacerdotal, el respecte a les persones que es troben en situacions familiars canònicament irregulars, la lliure opció al celibat sacerdotal, etc.».

Representants dels 71 signants van entregar aquest document al bisbe de Girona, Mons. Carles Soler, el 6 de març, i segons fonts diocesanes el bisbe el va acollir bé, tret dels punts sobre la reforma del sacerdocí. El bisbat no ha donat una resposta oficial, però el responsable de la formació dels futurs sacerdots, Joan Planellas, amb motiu del dia del Seminari, el diumenge 17 de març, va intervenir en el debat, decisió que ha rebut el total suport de Mons. Soler.

Mn. Planellas va declarar que, de les primeres reaccions, una de les més fines era precisament la del portaveu de la Federació d'Entitats Religioses Protestants d'Espanya (Ferede), Pedro Tarquis, en què deia que l'Església catòlica no acceptarà aquestes peticions perquè no vol una protestantització de la seva Església. En un to més acadèmic que bel·ligerant, el rector del Seminari va confirmar que la qüestió de fons, en efecte, rau en el fet que «determinades afirmacions sobre la reforma del sacerdocí ministerial tenen com a fons una concepció de l'Església més propera al protestantisme que al catolicisme».

En concret, es tracta que en la tradició catòlica el ministeri ordenat no és senzillament una funció o una delegació de la comunitat, sinó que, segons Mn.

Mn. Planellas és rector del Seminari diocesà de Girona.

Planellas, es tracta «d'una configuració a Crist que s'entronca en el ministeri apostòlic i així garanteix l'autenticitat del missatge de Jesús». Aquest és el fonament de l'organització jeràrquica de l'Església, poble de Déu. El rector del Seminari assegura que hi ha una vocació comuna de tots els batejats, però que «cadascú té les seves funcions i que les de l'ordenat són fer presents les arrels apostòliques i el mateix Jesucrist com a cap de la seva Església».

Mn. Planellas reconeix que hi ha altres maneres de fer present el Crist que corresponen als laics, però la del govern, con-

juntament amb la d'ensenyar i administrar els sagraments, és pròpia del ministeri ordenat. En definitiva, el rector del Seminari va concloure que «no es pot jutjar l'estructura de l'Església en paràmetres merament democràtics, perquè, encara que s'hagi d'estar atents a la realitat actual, no es pot canviar la constitució interna».

En un pla més concret, Mn. Planellas va dir que el celibat es tracta d'una llei de l'Església que a priori podria canviar, però que el magisteri dóna unes raons de pes per mantenir-lo: la cristològica, o configuració total a Crist, l'eclesiològica, per estar plenament disponibles als altres, i l'escatològica, com a signes del Regne futur. Pel que fa a l'ordenació de la dona, va contestar que Jesucrist va escollir els apòstols entre homes, i que l'Església no pot canviar aquesta institució divina, encara que no respongui als costums socials actuals. La Conferència Episcopal Espanyola ha respost a la polèmica penjant a la seva pàgina web (conferenciaepiscopal.es) dos documents sobre el celibat sacerdotal i l'ordenació sacerdotal reservada als homes: la carta apostòlica *Ordinatio sacerdotalis*, de Joan Pau II, i l'encíclica *Sacerdotalis caelibatus*, de Pau VI.

Guillem Farré

O P I N I Ó

Al Fòrum Joan Alsina

Personalment em considero amic sincer de la major part dels sacerdots de Girona. A la tornada de Montserrat, on he participat en el III Congrés Europeu de Santuaris, m'assabento de la carta entregada al nostre bisbe Carles el mateix dia de la clausura i feta pública l'endemà, *Perfils de l'Església que anem construint*. Per construir veritablement l'Església ens cal coherència amb els seus principis, tal com els trobem en els primers capítols dels Actes dels Apòstols, quan tots tenien un mateix cor i una mateixa ànima, i perseveraven units en l'oració. Sant Pau ens recomana, en diferents indrets de les seves epístoles, tenir uns mateixos sentiments; i fins en la diversitat de carismes ensenya que tots cooperen per l'únic Esperit Sant que els inspira, en bé de tot el Cos Místic, la unitat bàsica del qual tenim expressada en l'oració sacerdotal del mateix Jesucrist. Faig el prec de revisar l'actitud fonamental del Fòrum Joan Alsina, principalment quan l'Església per fundació no és pas democràtica sinó jeràrquica. Per tant, a tots els membres de bona voluntat ens cal fidelitat de principi al Magisteri pontifici i al propi bisbe en comunió amb el Sant Pare.

Les propostes fetes pel Fòrum no estan en aquesta línia; per tant, les innovacions no es poden justificar sota la capa d'un pretès bé eclesial de caire democràtic segons l'estil de la política. És més, per parlar del celibat i del sacerdocí femení, és del tot necessari centrar-nos en el fet que Jesucrist,

«el primer verge pel Regne del Cel, és l'Espòs de l'Església». A més, el nostre bisbe Carles ha entrat en la nostra diòcesi amb les millors disposicions; no solament ha volgut conèixer-nos, sinó fins i tot visitar-nos a les nostres parròquies amb un temps rècord; s'ha mostrat com el «bon pastor que vol conèixer les seves ovelles pel seu nom». Des del punt de vista estrictament humà, com a persona, no mereix que un sector del presbiteri — minoria considerable — adopti l'actitud subscrita per 71 firmes en el manifest *Perfils de l'Església que anem construint*.

El meu prec d'amic demana pel bé de tot el nostre presbiteri i el poble que hem de conduir pel camí de la salvació eterna enmig del nostre món contradictori, que considereu errònia eclesialment parlant la postura del Fòrum Joan Alsina i, a més, també inoportuna, des del punt de vista estrictament humà. Estic convençut que la part silenciosa del nostre clergat i la majoria dels fidels veurem amb bons ulls una conversió autèntica dels criteris manifestats en *Perfils de l'Església que anem construint*, conversió inspirada en motius sobrenaturals que ajudin a superar la divisió creada. Aviat, amb motiu del proper Dijous Sant, renovarem la fidelitat sacerdotal al nostre estimat bisbe Carles. Oferim-la enguany de tot cor per bé de la diòcesi de Sant Narcís.

Eduard Vivas i Llorens, *Pere.*
Rector de la Jonquera

Barcelona

El cardenal Carles es reuneix amb polítics catalans

■ «L'Església sent una gran estimació per la missió confiada als polítics»

BARCELONA.— El dilluns 11 de març al vespre l'arquebisbe de Barcelona, el cardenal Ricard M. Carles, acompanyat per Mons. Josep Àngel Sáiz, es va trobar amb més de quaranta polítics catalans a la casa d'exercicis dels jesuïtes al barri de Sarrià. El cardenal, en començar la reunió, va comentar que ja feia temps que tenia el propòsit d'establir un diàleg informal i espontani amb diversos cristians compromesos en la vida pública a casa nostra.

En la idea de convocar aquesta trobada amb polítics catalans, el cardenal es va remetre al Jubileu dels Polítics convocat per Joan Pau II. «Unir fe i política, sense confondre-les; distingir-les, sense sepa-

rar-les; aquestes són les dues exigències que inspiren la conducta cristiana tant de les persones com de la comunitat», va afirmar el cardenal Carles. I va afegir: «L'Església sent una gran estimació per la

missió confiada als polítics i als governants, per això, no es cansa de recordar la dimensió fonamental del servei que ha de distingir l'activitat dels representants del poble i de tota autoritat pública.»

La cordialitat era la tònica de l'encontre. Del Partit Socialista de Catalunya (PSC) hi havia el portaveu al Parlament català, Josep M. Carbonell. També Núria Gispert, delegada de Càritas diocesana de Barcelona, de trajectòria socialista. Hi havia Jorge Fernández Díaz, secretari d'Estat de Relacions amb les Corts (un dels impulsors d'aquesta trobada), del govern del PP; Xavier Trias, líder dels diputats de CiU a Madrid; Lluís Franco, conseller de Treball de la Generalitat de Catalunya; Carles Duarte, secretari de Presidència de la Generalitat; Manuel Silva i Josep Gascon (UDC); molts càrrecs de CiU, i polítics del PP com Ricard Fernández Deu, Xavier Garcia-Albiol o Antonio Añóza, entre d'altres.

Com a ponent va actuar el teòleg i prevere Josep M. Rovira Bellos, que va parlar sobre la presència dels cristians en la vida pública i la vocació del cristià que fa política. Josep Miró i Ardèvol, president d'E-Cristians, va actuar de moderador. Tot tenia un aire de família, encara que es tractés d'una família amb les seves diferències. Manuel Silva va ser el primer de posar damunt de la taula els «temes seriosos»: «De vegades, quan es voten temes com l'avortament, la clonació, etc., no es veu enlloc que hi hagi catòlics en certs partits, es vota per blocs.» Algú va trobar-hi a faltar un sistema que facilités el vot individual i donés més llibertat als catòlics dintre del seu partit.

Una altra intervenció va ser la de Núria Gispert. «Sempre he de ser jo qui us hagi de demanar hora de visita», va criticar la

delegada de Càritas als polítics. «Amb algú de vosaltres és fàcil entrevistar-se, però amb altres no. I això que hauríeu de ser vosaltres els que hauríeu de demanar hora per veure'm a mi! Perquè el polític ha de saber què li passa a la gent, els problemes del ciutadà. Per què no em truqueu i em pregunteu què detectem a Càritas, qui atenem, què veiem al carrer? A Càritas ho coneixem de primera mà, així com el tema de la immigració, tan important i del qual tenim molta cosa a dir.»

El cardenal, al final de la trobada, va destacar la vocació de servei que significa el treball polític i va incidir que «estem en

El cardenal es va mostrar satisfet de la trobada.

Una Europa cristiana

El 13 de març, dos dies abans de la cimera de la Unió Europea celebrada a Barcelona, el cardenal Ricard M. Carles en va fer una valoració a la cadena Cope i va demanar que la construcció europea no margini la religió. «El cristianisme ha afaïçonat la cultura europea. El cristianisme està en la naixença d'Europa en el passat llunyà i en el passat recent, vull dir els anys dels inicis de la construcció europea després de la segona guerra mundial. (...) No convé marginar el cristianisme en l'Europa d'avui i demà. (...) No volem pas tornar a formar res del passat, però tampoc no volem privatitzar la fe com si fos només quelcom de l'interior de les consciències.» I des d'un punt de vista d'ètica social, el cardenal Carles es va remetre al Sant Pare en manifestar el desig de fer una mundialització de la solidaritat: «La doctrina social de l'Església —que el Sant Pare posa en relleu amb tanta raó— és molt clara en el sentit que un neoliberalisme sense sentit social no ens portarà a aquelles estructures que puguin engendrar un món més just i més fraternal.» I va concloure: «Europa no es pot desentendre del món pobre. Ni tampoc no es pot desentendre de l'atenció a la família, que és el lloc on s'hereten i es desenvolupen els valors personals i els valors socials.»

Unes 500 persones, a la darrera conferència quaresmal del cardenal

BARCELONA.— El 10 de març passat el cardenal Ricard Maria Carles pronunciava la darrera conferència quaresmal d'aquest any a la parròquia de la Puríssima Concepció, després que les dues primeres se celebrassin a la catedral. La conferència del cardenal va servir alhora com a cloenda de les conferències quaresmals ecumèniques organitzades per la parròquia de la Puríssima Concepció i la Delegació episcopal d'Ecumenisme i de Relacions Interreligioses.

Davant d'un esdeveniment que omplien la parròquia de la Concepció, l'arquebisbe de Barcelona va insistir en Déu

que estima i espera sempre, sense repensar-se, sense canvis d'humor, no com els homes, que en la nostra relació amb l'altre podem passar de l'amor a l'odi fàcilment. Amb diferents punts, el cardenal Carles va anar desgranant la idea de la *Novo millennio ineunte*, «partir novament de Crist». I va acabar parlant de Maria: «Maria era col·laboradora de Déu. Demanem el do de la fe, com ella també el va necessitar: el do de creure, aquella llavor que creix dia i nit.»

Acabada la conferència hi va haver uns moments de pregària personal i la possibilitat de rebre el sagrament de la reconciliació i després el cardenal va presidir les vespres solemnes i l'eucaristia. (G.M.)

Josep M. Cullell, revisor de finances de la Santa Seu

BARCELONA.— Josep M. Cullell, president de l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes de la diòcesi de Barcelona, ha estat nomenat pel Sant Pare revisor de la Prefectura d'Afers Econòmics de la Santa Seu. Aquest nomenament l'ha fet Joan Pau II a proposta del cardenal Ricard M. Carles, arquebisbe de Barcelona i membre de la comissió de cardenals per a les qüestions organitzatives i econòmiques de la Santa Seu, que va voler que un laic catòlic de Catalunya fos present en un càrrec de la Santa Seu.

Cullell s'incorpora a un equip d'experts seglars en temes financers que té la missió de supervisar els balanços de la Santa Seu i de l'Estat de la Ciutat del Vaticà, cosa que comporta el nomenament com a revisor internacional de la Prefectura d'Afers Econòmics de la Santa Seu. El nomenament del Sant Pare porta data del 31 de gener del 2002 i té una durada de tres anys. La primera reunió d'aquest equip de revisors està prevista per als dies 18 i 19 de juny d'aquest any. (C.C.)

el món no per sofrir la història sinó per fer-la, més encara en el cas dels polítics». Pel que fa als mitjans de comunicació, el cardenal va alertar del risc que hi ha de confondre la realitat amb la veritat, especialment en tractar temes que atempten contra el do sagrat de la vida humana.

L'arquebisbe de Barcelona va donar les gràcies als presents per la seva assistència, així com «perquè en l'horitzó dels homes i de les dones de fe Déu sempre hi és present, cosa que pren més rellevància en el cas dels que tenen una més gran projecció pública». Finalment, el cardenal Carles va recordar la necessitat de la pregària per tal que la història dels homes arribi a ser història de salvació. (C.C.)

AJUDA'NS A SALVAR una vida!

- Centres d'acolliment de mares amb problemes.
- Ensenyament de planificació familiar natural.
- Grups de joves PRO-VIDA que promouen una cultura de la vida.

TELÈFONS DE LA VIDA
932 047 111 i 932 805 683

ASSOCIACIÓ PRO RESPECTE A LA VIDA HUMANA
BONAPLATA, 42, 1º, TEL. 204 71 11 08034 BARCELONA

COL·LABORA FENT-TE'N SOCI

☐ SÍ A LA VIDA, DESITJO REBRE EL BUTLLETÍ INFORMATIU PRO-VIDA

Nom

Adreça

Població

Província

ASSOCIACIÓ PRO RESPECTE A LA VIDA HUMANA- BONAPLATA, 42, 1r, TEL. 204 71 11 08034 BARCELONA

Els germans David i Miquel protagonitzen al Seminari de Barcelona una curiosa història vocacional

Les ocurrències del nostre Déu

Des de les primeres comunitats cristianes ha estat comú anar trobant al llarg de la història de l'Església parelles de germans consagrats per complet al Senyor. Només cal donar un cop d'ull als dotze apòstols, on trobem ja els mítics Pere i Andreu, i Jaume i Joan. En ells, justament, es fonamenta l'Església que neix amb Jesús i que encara avui ressona amb força enmig del món. 2.000 anys després, aquestes maneres de fer del

Senyor —o de respondre dels homes— no resulten tan habituals, tot i que de tant en tant, com a autèntic do de Déu, aquest continua seduint homes i dones units per llaços de sang estrets. És el cas, per exemple, dels germans David i Miquel Álvarez, dos joves residents del Seminari Conciliar de Barcelona que viuen il·lusionats i engrescats el misteri de la seva vocació.

És un quart de vuit del matí al Seminari Conciliar de Barcelona. Al l'oratori de la comunitat de Sant Josep Oriol —que aplega els seminaristes d'Introductor i dels cursos de Filosofia— comencen a arribar-hi joves i no tan joves que acudeixen al res de l'ofici de lectura i de laudes. Caminen encara endormiscats, si bé això no els treu interès en la primera pregària del matí, la que serveix per començar la jornada de la millor manera possible, posant-se en mans del Senyor. En el recompte, però, hi falta algú. De sobte apareix una figura molt apressada, que gairebé derrapant a l'entrada de l'oratori s'esquitlla sigilosa i, dissimuladament, ocupa el seu lloc a la capella. És el David Álvarez, seminarista de 2n de Filosofia, a qui una vegada més se li han enganxat els llençols. El seu germà Miquel li llença una mirada maliciosa alhora que li somriu i amb el gest li desitja bon dia. El David li torna la mirada esbufegant i sense temps per respirar se suma al res de l'ofici de lectures. Comença així el dia al seminari. Un dia en què no mancaran classes, resos, convivència fraterna, estudi i descans... Un dia en què els germans David i Miquel Álvarez tornaran a renovar la seva opció d'entrega total i continuaran creixent en el seguiment valent de Jesús.

UN CAS SINGULAR

El David i el Miquel constitueixen un d'aquests casos que criden especialment l'atenció i que són difícils de trobar avui en un seminari. No únicament són i se senten germans en Crist, sinó que comparteixen a més la filiació biològica. El seu camí al Seminari Major no ha fet més que començar, sobretot per al Miquel, que ha iniciat enguany Introductor, però la seva vocació sembla tan ferma i plena d'il·lusió que es fa difícil d'imaginar-los d'aquí a uns anys sense estar revestits dels ornaments sacerdotals. No hem, però, d'avançar esdeveniments, i molt menys quan encara els queden tants anys.

La història del David i del Miquel no deixa de ser un cas molt singular, gens habi-

La història del David (a baix) i el Miquel (a dalt) és poc freqüent avui dia.

tual en aquests temps d'increença, amb uns matisos i unes ocurrències que només poden ser fruit de l'acció directa de Déu mateix. El primer d'embarcar-se en aquesta aventura del sacerdoci va ser el David quan només tenia 12 anys. Ara en té 21 i encara recorda emocionat els primers passos que el van empenyer al Seminari: «Des de ben petit em va fascinar la figura del capellà, i a mesura que anava coneixent més i més el rector de l'església on anàvem, Sant Andreu del Palomar, més m'agradava. Un dia, sense saber ben bé per què, li vaig dir a la meua mare que volia ser capellà. Ella no s'ho esperava, però li vaig

donar una gran alegria. Més tard, a la sagristia, mentre em revestia per ajudar a la missa com a escolà, li ho vaig dir al mossèn. Aquest, sorprès també, va voler ser prudent i em va dir que potser encara era massa jove. Tenia 11 anys, però jo no vaig cessar en el meu obstinament i diumenge rere diumenge insistia en el meu desig. Suposo que un dia es va cansar i finalment em va concertar una cita amb el formador del Seminari. Un any després, amb 12 anys, vaig entrar al Seminari Menor.»

Aquella decisió va canviar la vida del David i, sense voler-ho, també la del Miquel. El seu germà gran havia emprès una aventura fascinant que ell veia des de la distància amb il·lusió. Al mateix temps, certes inquietuds i preguntes començaven a aflorar en el seu interior: «L'experiència del meu germà David va tenir molt a veure en la decisió d'entrar al seminari. A partir de la seva experiència vaig començar a plantejar-me aquesta possibilitat. El veia feliç, content, i això em va encoratjar a fer el pas i provar-ho, si bé la idea ja la tenia abans.»

D'aquesta manera, amb prou feines amb 15 anys, el Miquel també ingressaria al Seminari Menor.

ADMIRACIÓ PEL MINISTERI

No és difícil entreveure en aquestes històries vocacionals fascinants i prematures la mà de Déu. La seva tendresa amorosa es dibuixa en els traços d'aquestes crides i juntament amb ella brilla una altra figura, la de Glòria Rodríguez, mare del David i del Miquel. Quan aquests amb prou feines tenien 3 anys i 10 mesos respectivament es va que-

dar vídua i va emprendre sola, si bé acompanyada de la família i els amics, l'educació dels que ja aleshores eren dos vaillets entremaliats. Aquella circumstància tràgica no li va fer perdre la seva enorme religiositat, sinó que, a l'inrevés, va fer augmentar la seva confiança en Déu i l'abandonament a la seva providència. No havia pensat mai en el sacerdoci dels seus fills, però un bon dia el David la va sorprendre amb una petició que la va omplir de joia. Lluny de ser egoista i de voler mantenir al seu costat la seva única descendència, Glòria es va desprendre primer d'un dels seus fills i més tard de l'altre.

«Al Seminari es creix a poc a poc i sense pressions, en un ambient de fraternitat»

Encara avui, molts anys després, aquest gest tan ple d'amor i de santedat omple d'emoció els seus fills: «El seu gest de gratuïtat i d'entrega total ens continua captivant. La seva actitud és molt elogiada. Des de la més gran naturalitat, viu joiosa i plena d'alegria la vocació sacerdotal dels seus fills. Per a nosaltres, és avui un exemple viu de santedat.»

El David i el Miquel han heretat de la seva mare, entre moltes altres coses, aquest desig de lliurament gratuït a Déu i als altres. Se'ls veu feliços i molt engrescats amb la possibilitat de dedicar la vida per complet al servei de l'Església. Això no obstant, són conscients que no mancaran dificultats ni nits fosques, que el camí és difícil, i més en aquests temps, però els mou una força que no és d'aquest món. Justament allò que més valoren del Seminari, la seva actual residència, és que «ens permet créixer en la relació amorosa amb el Senyor per després poder-nos donar als altres. Això és un autèntic do de Déu, un present que descansa en la part més pregona de les nostres vides».

A aquests dos joves seminaristes la figura del capellà els ha captivat des de ben petits. Amb 5 o 6 anys ja ajudaven a missa fent d'escolans. Des de sempre han admirat el ministeri encara que sense deixar de veure'n les limitacions: «La tasca del capellà, tot i els defectes, és molt bonica. M'agrada la relació amb la gent, el lliurament als altres,

sacrificant algunes coses, fins i tot la família, per rebre en lloc seu la gran família de l'Església. És realment fascinant!», explica el Miquel mentre dibuixa un somriure. El seu germà David, a més de ratificar tot l'expressat pel Miquel, matisa una mica més i en recalca especialment la dimensió espiritual: «Quan era petit i començava a discernir aquesta vocació tenia la idea del capellà que es dona als altres, que treballa pels altres, però sobretot en l'aspecte material. Aquesta imatge no es diferenciava gaire de la d'un assistent social. Amb el temps i els anys al Seminari he anat descobrint amb molta alegria la dimensió espiritual del prevere. El Seminari permet primerament un creixement en aquesta estimació i amor al Senyor, que és sens dubte d'on es treuen les forces per renunciar a tantes i tantes coses. Una renúncia, però, que no significa renunciar per renunciar, sinó que és a favor d'un amor més gran.»

RENÚNCIES PER AMOR

A favor d'aquest amor tan gran ja renuncien a algunes coses i fins i tot admeten que de vegades es troba a faltar allò típic dels joves: més temps per divertir-se, una vida més còmoda o la possibilitat de tenir una parella. De tot això, en són molt conscients i hi ha moments en què aquestes renúncies couen una mica més. Al David, per exemple, als seus 21 anys, el fet de no formar una família, de no tenir fills, una certa estabilitat... li costa una mica més de superar, especialment quan li sorgeixen més dificultats i la seva relació amb Déu es torna més distant. En el fons, però, quan realment interioritza allò que sent i desitja s'adona que la crida de Déu és molt forta i l'amor que li professa l'empeny a lliurar-li tota la vida

Un altre dels aspectes importants d'aquesta formació és la dimensió acadèmica i d'estudi.

sense mirar enrere. I és que 2.000 anys després, continua havent-hi gent que en trobar-se amb Jesús no pot més que deixar-ho tot i seguir-lo. És el cas del Miquel i del David, però també de tants i tants joves que des d'opcions ben diferents, ja sigui la vida religiosa o la vida matrimonial, emprenen il·lusionats allò a què Déu els crida. És el gran misteri de la vocació.

El camí del sacerdoti sembla més difícil i sembla que exigeix més renúncies, però això només és un miratge. En visitar el Seminari, no s'hi observen rostres especialment desolats ni tristos davant les renúncies que han d'afrontar. Més aviat al contrari, l'ambient que s'hi respira és molt agradable, amb l'alegria i la satisfacció de qui se sap en mans d'Algú molt important. Un dels moments en què més s'experimenta tot això és durant l'eucaristia, que al Seminari Conciliar de Barcelona se celebra cada dia a les 20.00,

juntament amb les vespres. És el moment àlgid del dia, en què tots els seminaristes, uns seixanta actualment, s'apleguen al voltant de la taula del Senyor. Per als futurs preveres, el sagrament de l'eucaristia és una cosa que els captiva especialment. El David, per exemple, que ho viu des de ben jove, confessa que «l'eucaristia és el més increïble que pot fer un capellà. Veure com mitjançant el prevere Déu es fa petit, i que ens necessiti per fer-se present en el pa i el vi és un fet que m'impacta cada dia més».

La vida comunitària i la relació fraterna són fonamentals per créixer en el sentit d'Església.

Tot i les necessitats que hi ha avui dia de capellans i el nombre reduït de persones que opten pel ministeri de l'orde, el David i el Miquel no senten darrere seu una pressió especial. Si són al Seminari és per discernir, per descobrir allò que Déu té pensat per a les seves vides, una cosa que, per descomptat, encara no tenen del tot clara. Per a això comp-

ten amb la figura del director espiritual, que és qui els acompanya i guia en tot el camí vocacional i a qui confien totes les inquietuds. És una peça, doncs, important, gairebé imprescindible per a un bon discerniment. Juntament amb el rector i els formadors constitueixen un equip d'acollida i d'acompanyament la principal missió del qual és la de formar els seminaristes en totes les dimensions de la persona. És així com es creix a poc a poc i sense pressions, en un ambient de fraternitat i de molta llibertat interior.

LA BONA NOVA COM A TESTIMONI DE VIDA

Tanta és la llibertat que es vol donar al seminarista en aquest sentit que des de l'equip de formadors no es deixa de repetir una vegada i altra que ells no són imprescindibles per a l'Església. No deixa de ser una mentida pietosa, perquè, en el fons, saben molt bé que sí que en son, d'imprescindibles. D'una manera o altra, cada cristià és imprescindible i allò que Déu té pensat per a cadascú és irreplicable. També per al David i el Miquel.

Entre classes, estudi, pregària i convivència els dies al Seminari van passant al mateix temps que s'acosta el dia somiat de l'ordenació. Per al David i el Miquel, però, això no representa una meta, sinó una plenitud que els convida a un nou començament. Mentrestant, es continuen preparant per vendre el gran producte de la Bona Nova, sense pors ni complexos, tot recorrent al millor dels eslògans possible, el del propi testimoni de vida. El David i el Miquel, com Pere i Andreu, i Jaume i Joan, s'han deixat seduir per Jesús i després de deixar-ho tot no han pogut més que seguir-lo on aquest els vulgui portar.

Text i fotos: Samuel Gutiérrez

Este es un libro que ayuda a creer más profundamente en Dios. Recoge 19 curaciones atribuidas a Josemaría Escrivá, declaradas científicamente inexplicables por los médicos. En la fe, lo extraordinario y lo natural se dan la mano; tal vez esto explique la paradoja de estas curaciones. Josemaría Escrivá afirmaba no ser *milagrero*, al tiempo que animaba a creer en Dios con una familiaridad y confianza que nos lleve a pedir como el niño pequeño, ¡la luna!

I.S.B.N.: 84-321-3387-6.
PVP: 8,00 € (1.331 pts.) con IVA.
De venta en librerías.

PARA DESCUBRIR LA FUERZA DE LA FE

EDICIONES RIALP

Alcalá 290, 1º, 28027 Madrid. Tel.: 913 260 504. ediciones@rialp.com

Lleida

Primer aniversari de la beatificació de Francesc Castelló

■ El bisbe Ciuraneta va presidir una eucaristia a l'església de Sant Pere

LLEIDA.— La cèntrica església de Sant Pere de Lleida fou el diumenge 10 de març el centre de la commemoració del primer aniversari de la beatificació de Francesc Castelló, celebrada a Roma l'11 de març del 2001.

El bisbe de la diòcesi, Mons. Francesc Xavier Ciuraneta, va presidir una solemne eucaristia concelebrada per una dotzena de preveres, entre ells el rector de la Unitat Territorial Pastoral, Mn. Joan Mora, i el vicepostulador de la causa de canonització del beat, Mn. Gerard Soler.

Al primer banc del temple es van situar les germanes del beat, la Teresina i la Maria, acompanyades per diversos familiars i els membres de la Comissió diocesana Promotora de la Canonització. Nom-

brósos fidels participaren en la celebració i van omplir de gom a gom l'església.

El bisbe Ciuraneta, en l'homilia, tot reflexionant sobre la Paraula de Déu que s'havia llegit, es va referir a la Quaresma com un temps en què l'Església ens invita a despullar-nos de les ombres de la tenebra i a revestir-nos de les obres de la llum: «La nostra fe s'assimila a la llum, perquè com aquesta ens orienta, dóna sentit a la nostra vida. La llum de la fe ens dóna una visió de la vida, però no volem una fe muda i cega,

sinó una fe encarnada en la vida concreta.»

El bisbe de Lleida, tot referint-se a Francesc Castelló, digué: «El nostre beat va trobar la llum de la fe, que va orientar la seva vida i li va donar força en el martiri. Ell ha esdevingut per a nosaltres un model de vida i una llum per a la nostra vida quotidiana. És ell un reflex de la glòria del Crist.» Ciuraneta va acabar l'homilia convidant els fidels a seguir les petjades del beat Francesc Castelló: «Que en aquesta Quaresma el beat Francesc és un camí segur per arribar a la glòria definitiva de la Pasqua.»

En la pregària dels fidels es va pregar a Déu, per intercessió del beat, per les necessitats de l'Església i del món: pels joves, perquè siguin valents en el seguiment de Crist; per la pau al món, pels pobles de Palestina i Israel; tot pregant perquè l'amor sigui la nostra identificació com a cristians, «com va identificar el beat, que va morir perdonant». En el moment de l'ofertori, dos joves aproparen a l'altar un lampadari encès, com a símbol de la llum de Crist i una rosa, amb clara referència martirial. Una i altre van ser dipositats davant de la fotografia del jove màrtir que s'havia col·locat davant de l'altar.

La celebració va acabar, com ja va sent costum, amb el cant dels *Goigs en lloança*

Museu del beat

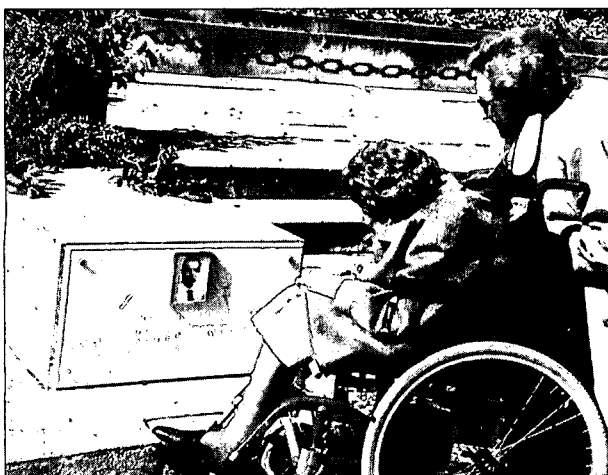
Finalitzada l'eucaristia, l'enginyera Mercè Agustí i el tècnic del Museu Diocesà de Lleida Isidre Puig van presentar el projecte del Museu del beat Francesc Castelló, que s'habilitarà en el cor i en la galeria superior de l'església de Sant Pere, parròquia a la qual pertanyia el jove màrtir. El projecte pretén adequar els 138 metres quadrats disponibles en una espai idoni per acollir els records personals del màrtir, documents com les seves tres cartes, fotografies i imatges i altres elements relacionats amb la vida i màrtir del beat, per donar a conèixer el seu testimoni cristià.

Les obres previstes preveuen l'adaptació de la porta lateral del temple que dóna al carrer Major de Lleida, la col·locació d'un ascensor, la reforma de l'escala i tota la remodelació de la galeria del temple. És previst també adequar un espai per a projeccions audiovisuals. Mn. Gerard Soler, vicepostulador de la causa, va sol·licitar la col·laboració dels fidels per a aquest interessant projecte, alhora que va apuntar la voluntat que el museu pugui ser inaugurat el 28 de setembre d'enguany, coincidint amb la festa del beat. El pressupost inicial per dur a terme el projecte es d'uns 12.000 euros (dos milions de pessetes).

del beat Francesc Castelló, mentre els fidels veneraven la seva relíquia. Tots els fidels van rebre a la sortida el nou butlletí informatiu de la comissió pro canonització.

Jordi Curcó

Col·locació d'una placa

Les germanes del beat, davant la tomba.

Els actes commemoratius del primer aniversari de la beatificació de Francesc Castelló es van iniciar a les dotze del migdia al cementiri de Lleida, on les dues germanes del màrtir van descobrir una placa a la fossa comuna que indica l'indret on reposen les despulles del beat i que fins aquell moment havia estat coberta per la bandera de la ciutat. La placa de marbre, amb la seva fotografia, té la

següent inscripció: «En aquesta fossa comuna reposen les despulles de Francesc Castelló i Aleu, beatificat a Roma l'11 de març del 2001 per SS Joan Pau II.»

Moments abans, l'historiador i membre de la comissió Romà Sol va significar el perquè, com i quan de la placa, tot afirmant: «Ara tothom podrà saber on està enterrat el nostre Francesc.» Tot seguit i després que dos membres del grup de Joves Amics de Francesc Castelló dipositessin un ram de roses, el vicepostulador, Mn. Gerard Soler, procedí a la seva benedicció. En unes breus paraules va convidar el nombrós grup de fidels que participaren en l'acte a resseguir el camí martirial del beat i a ser coherents i valents com ell en la professió de la nostra fe. L'emotiu acte va acabar amb el cant del *Crec en un Déu*, com va cantar el beat en anar cap al martiri.

Foto: Jordi Curcó

SOLSONA

El Cant de la Passió

SOLSONA.— Desafiament el fred i el cansament, allà cap a la mitjanit, un cop entrada la Quaresma, una colla de solsonins acompanyats d'un fiscorn entonen a veus les estrofes de la Passió de Nostre Senyor Jesucrist. Sembla que va ser a finals de la dècada dels seixanta o a principis de la dels setanta quan un grup d'amics van decidir sortir al carrer els dissabtes de Quaresma a cantar la Passió. Partien del Centre Catòlic (on avui hi ha una impremta), i al punt de la mitjanit, acompanyats al fiscorn, recorrien tots els carrers del barri antic, s'aturaven de tant en tant i entonaven algunes de les moltes estrofes de què constava el cant. El text original podria ser, per similitud i coincidència de lletra en diversos fragments, la Passió de Nostre Senyor

Jesucrist original de Mn. Jacint Verdager. La música, però, resulta més difícil d'identificar: és possible que partís d'una antiga cantata, amb les variacions i canvis que es produeixen en transmetre's oralment, de generació en generació. De fet, el seu origen és força incert. Un cop acabat el recorregut solien tornar al mateix indret a refer-se una mica i a menjar un bocí de coca o unes galetes ben acompanyades. Així començava una pràctica local que encara, per sort, continua. L'Orfeó Nova Solsona, durant els darrers anys, ha intentat continuar amb aquesta tradició, cosa que de vegades no és gens fàcil. I enguany, sortien els dos darrers divendres de Quaresma, abans del Diumenge de Rams, amb un itinerari que recorre els carrers i places del nucli antic de Solsona. (R.E.)

BALCLI'S

SALA DE SUBHASTES

DES DEL 1979

COMPREM AL COMPTAT

ANTIGUITATS, PINTURA S. XIX I XX

MOBLES, OBJECTES

JOIES, ARGENT I RELLOTGES

PISOS SENCERS

VISITES A DOMICILI

☎ 932 175 607 C/ ROSSELLÓ, 227 BARCELONA

Tarragona

Cinquanta anys del nou col·legi Sant Domènec de Guzmán

■ La presència de les Germanes Dominiques a Tarragona es remunta al 1686

L'actual edifici del col·legi.

La celebració ha viscut i viurà molts actes festius.

TARRAGONA.— La comunitat educativa del Col·legi Sant Domènec de Guzmán celebra, aquest curs 2001-02, el cinquantè aniversari del nou edifici de l'escola, si bé la presència de les Germanes Dominiques de l'Ensenyança a Tarragona es remunta a l'any 1686.

Les celebracions commemoratives de l'efemèride es van iniciar per Santa Tecla, conjuntament amb els actes de la festa major de la ciutat de Tarragona, amb una cercavila 'popular festiva' i participativa. D'altra banda, es va obrir una exposició de fotografies i de records del centre al Museu Casa Castellarnau, i es va inaugurar una placa commemorativa a la façana de l'antiga escola a la plaça del Pallol.

Aquest segon trimestre s'ha iniciat un cicle de conferències: la primera, sobre la *Història del col·legi del 1686 al 2001*, a càrrec de Josep M. Sabaté i Bach, professor d'Història de la Universitat Rovira i Virgili. La segona, sobre *L'escola concertada i d'Església en el món del segle XXI*, a càrrec de Francesc Torralba, professor de la Universitat Ramon Llull, de Barcelona, el qual va remarcar la necessitat de mantenir la identitat dels centres en la diversitat creixent del món actual. Identitat que es transmet en la manera d'acollir i d'educar.

El tercer trimestre hi haurà una xerrada sobre *El món de les drogues i el jovent*, a càrrec de Pere Martí Hernández, metge especialista en drogodependències. A més de les conferències, el 2 de març va tenir lloc la primera trobada d'exalumnes, mentre que el dissabte 18 de maig es farà la primera trobada de gegants, nans, bestiari

i grups festius d'escoles.

Les jornades centrals de les festes seran: divendres 24 de maig, festa patronal de Sant Domènec, amb diferents actes religiosos, culturals i festius per als alumnes; dissabte 1 de juny, festa patronal de Sant Domènec per als pares, mestres i amics, amb els actes següents: eucaristia d'aniversari, celebrada per Mons. Lluís Martínez Sistach, arquebisbe de Tarragona i primat; acte cultural a la sala d'actes, i sopar de germanor i revetlla als patis de l'escola. Finalment, el dissabte 15 de juny hi haurà una peregrinació a Montserrat de la comunitat escolar i amics.

El col·legi de Sant Domènec de Guzmán continua endavant «amb la mateixa il·lusió que tenien les primeres germanes dominiques novingudes a la ciutat de Tarragona. Mirant el futur i respondent a les demandes i necessitats de les famílies, aquest curs hem obert la llar d'infants El Polzet, per així començar amb molt entusiasme la nostra tasca educativa amb els nens de la més tendra edat», afirma la superiora de l'institut a Tarragona, la germana Assumpció Company. «És amb l'intent de poder formar cristianament els infants i joves d'avui que volem oferir als nostres alumnes una formació integral inspirada en l'Evangeli i preparar-los per participar en la transfor-

mació i millora de la societat», afegeix la superiora. En aquest mateix sentit s'expressa la directora del centre, Josepa Tomás, que indica que «volem continuar avançant en aquesta línia i oferir el nostre servei educatiu a l'home i la dona d'avui per tal d'ajudar-los bàsicament a ser persones lliures, responsables i constructores de la història».

Els trets que caracteritzen l'acció educativa del centre són: estil educatiu senzill, obert, acollidor, alegre, de tracte personal i de confiança mútua, animat per l'esperit evangèlic de llibertat i caritat seguint l'esil de sant Domènec de Guzmán; l'ànim per assolir cada vegada més un ensenyament i una formació de qualitat, tot posant els avenços tecnològics al servei de l'educació; l'obertura a totes les classes socials sense ànim de lucre ni de poder, amb una oferta respectuosa amb les realitats dels alumnes, i un projecte d'educació més enllà de l'aula i de l'horari lectiu: esports, colla gegantera, grup juvenil de reflexió...

Sobre aquest ideari, des del col·legi Sant Domènec de Guzmán, es matisa: «Sabem que avui dia és difícil aconseguir aquests objectius però valorem i comptem amb l'esforç i el coratge dels professors seglars que comparteixen amb nosaltres aquesta tasca engrescadora i complicada a la vegada.»

Joan Boronat

URGELL

«Urgellia» publicarà l'episcopologi d'Urgell

LA SEU D'URGELL.— L'anuari *Urgellia*, en el proper número XIV ja a punt de sortir editat, publicarà l'episcopologi de l'Església d'Urgell.

L'estudi recull les notes biogràfiques dels 91 bisbes que ha tingut la diòcesi, des de sant Just fins a Martí Alanís, i els trets més destacables dels pontificats. Cebrià Baraut i Benigne Marqués han preparat l'episcopologi fins al segle XV, Enric Moliné l'ha preparat del segle XVI al XVIII, i Jesús Castells, dels segles XIX i XX. El treball serà també publicat en una separata d'*Urgellia*.

Entre els 91 bisbes d'Urgell hi ha tres sants amb culte —Just, Ermengol i Ot— i quatre que han gaudit de fama de santedat: Fèlix, Eriball, Sal·la i Capella. Els primers bisbes, des de sant Just (527-546), a més de la seva acció pastoral, van col·laborar en la configuració social del país, van bastir la catedral i esglésies. Capella (1588-1609) va construir el Seminari Tridentí, i Caixal (1853-1879) va bastir l'actual Seminari diocesà. Quant a l'origen, hi ha un ampli ventall: sis de Barcelona, cinc de València, tres d'Aragó, dos de Tarragona, dos estrangers, etc. Domina, però, l'origen català. A través de l'episcopologi, hom segueix la història del bisbat i els corrents eclesials de cada època.

El XIV volum d'*Urgellia* publicarà cinc treballs més: *Les fonts documentals i hagiogràfiques medievals de la vida i miracles de sant Ermengol, bisbe d'Urgell (1010-1035)*, de Cebrià Baraut; *Els documents del segle XII (1101-1175) del fons de Guissona, conservats a l'Arxiu Diocesà d'Urgell*, de Domènec Sangés; *Diplomatari del monestir de Sant Sadurní de Tavèrnoles (segles XIV-XVI)*, de Cebrià Baraut; *Pere de Narbona, bisbe d'Urgell (1342-1347)*, i *l'inventari dels seus béns, de Carme Batlle, i Velles esglésies de la Cerdanya (II), origen, descripció i característiques*, d'Enric Ventosa.

El volum tindrà unes 500 pàgines i algunes il·lustracions. És una publicació de la Societat Cultural Urgel·litana. (A.M.)

Curs sobre l'origen de la vida i la persona humana

TARRAGONA.— L'Institut Superior de Ciències Religioses Sant Fructuós ha desenvolupat un curs sobre l'origen de la vida i la persona humana, que es va iniciar el 22 de febrer i acaba el 22 de març. El divendres 15 de març, el professor de la Universitat Ramon Llull Francesc Nicolau va parlar sobre *L'evolucionisme, avui*, i el divendres 22 ho fa el Dr. Francesc Torralba, professor també de la Universitat Ramon Llull, sobre *Creació i responsabilitat ecoètica*. La xerrada té lloc a dos quarts de vuit del vespre al Centre Social i Cultural de la Fundació "la Caixa" (c/ Cristòfor Colom, 2, de Tarragona).

Els anteriors divendres, David Jou va parlar sobre *Ciència, fe i poesia*; Antoni Romeu, sobre *El genoma humà*, i Ramon M. Nogués va tractar el tema *La ment humana com a frontera*. (J.B.)

Conèixer i aprofundir
en la reflexoteràpia
quatre caps de setmana
d'abril a la Conreria

Dirigeix:
Dr. Fèlix Millán (anatomia)
i Mn. Fàbregas (reflex.)
Informació: 938 300 784

**ESPECIALMENT ORIENTAT A PERSONAL
SANITARI, MISSIONERS I ONG**

Tortosa

Visita pastoral a Deltebre

■ Prèviament s'havia enviat un qüestionari referent a tots els àmbits pastorals

DELTEBRE.— Les quinze parròquies de l'arxiprestat de Deltebre van rebre la primera visita pastoral que fa el bisbe de Tortosa, Mons. Xavier Salinas. Va començar el dia 12 de febrer per l'Ametlla de Mar i es va acabar a Sant Jaume d'Enveja i els Muntells els dies 13 i 16 de març.

L'arxiprestat de Deltebre té 32.507 habitants, està pastorejat per deu preveres i té una comunitat religiosa femenina.

La vicaria pastoral va enviar prèviament un qüestionari amb cinc capítols que presentaven ítems referents a tots els àmbits pastorals. Les respostes les van complimentar el Consell Pastoral o un grup equivalent. Es va donar importància al capítol de suggeriments, que el bisbe va tenir en compte en la seva visita.

En la programació d'aquesta visita, es van celebrar per primera vegada reunions d'àmbit arxiprestal. Així, a més de les locals, es van reunir a l'Ametlla de Mar i, sobretot, a l'Ampolla, grups de pregària ecumènica per la unitat dels cristians i per la pau del món. També cal destacar el recés quaresmal a la Cava i després a l'Ampolla: Càritas, professors de religió, mestres cristians i catequistes.

L'estructura i dinàmica dels actes que es van celebrar, sense pressa i en un ambient senzill i comunicatiu, va ser la següent: missa estacional sempre en diumenge; reunió amb el Consell Pastoral i d'Economia: catequistes; visita als malalts; altres associacions; professors... Tot plegat, preparat segons el requadre d'objectius i directrius.

Paral·lelament a la visita pastoral del bisbe com a pastor, l'ecònom diocesà amb el consell parroquial d'affers econòmics —o els qui en fan la funció— van procedir a revisar l'economia i la comptabilitat parroquial, així com l'estat de conservació dels

Preparatiu

Per fer visible l'aspecte espiritual i apostòlic de la visita pastoral, la comunitat parroquial ha de comprometre's a:

- Col·laborar personalment, col·laborar en els treballs previs a la visita tot oferint-se al seu rector.
- Programar mitjançant el consell pastoral la visita i animar-la.
- Preguar pel fruit espiritual i apostòlic de la visita.
- Ambientar la visita fent-ne propaganda a les revistes, emissores o TV locals, si n'hi ha, així com amb altres fulletons impresos.
- Preparar els fidels mitjançant conferències o predicacions sobre l'Església, la seva missió i els seus ministres.
- Informar sobre la visita pastoral en les catequesis i classes de religió.
- Participar en l'anàlisi de la situació socioreligiosa a fi de descobrir tant les dificultats com les possibilitats de la parròquia.

béns mobles i immobles i la inscripció en el registre de la propietat dels edificis i finques parroquials.

Després de la visita pastoral, se'n va redactar una acta, material de primera importància durant la reunió que el rector mantindrà amb el bisbe per analitzar en diàleg personal el futur de la parròquia.

J. Blanc i Bahima

El bisbe va dirigir un recés arxiprestal a la Cava.

Objectius

«La visita pastoral és una de les formes del meu contacte personal, com a bisbe de la diòcesi, amb els mossens i tots els membres del poble de Déu, i una ocasió per conèixer directament l'acció pastoral amb els seus instruments i accions. Per això proposo:

»Revisar els grans objectius del Pla Pastoral Diocesà com a punt de referència per revifar l'acció pastoral i promoure noves accions.

»Impulsar i consolidar les diverses formes de participació en la responsabilitat eclesial, com són els consells de pastoral i d'economia de les parròquies.

»Promoure les vocacions, en particular la de la família i les diverses formes del ministeri eclesial, ressaltant els serveis a dintre de la comunitat, com són: el ministeri de lector, el ministre extraordinari de l'Eucaristia i el diaconat permanent.

»Com a bisbe pastor de la diòcesi desitjaria que tots els membres de la comunitat s'interessin en l'esdeveniment de la visita pastoral, incloent, també els allunyats de la vida cristiana.»

Xavier Salinas
Bisbe de Tortosa

Nova guia de la diòcesi 2002

Portada de la nova guia de l'Església.

TORTOSA.— Totes les parròquies han rebut la nova guia de la diòcesi de Tortosa 2002, de 152 pàgines i amb una fotografia del castell de Peníscola a la portada.

La diòcesi de Tortosa, que data almenys del segle IV, és sufragània de l'arxidiòcesi metropolitana de Tarragona. Té una superfície de 6.450 quilòmetres quadrats que pertanyen a les comarques del Baix Ebre, el Baix Maestrat, el Montsià, la Ribera d'Ebre, la Terra Alta i part de les comarques de l'Alt Maestrat, el Baix Camp, els Ports i el Priorat, amb 240.000 habitants aproximadament.

La diòcesi està dividida en tres zones pastorals: nord, centre i sud, amb dotze arxiprestats. Té 141 parròquies, totes territorials, 74 amb rector residencial i 67 administrades per preveres des d'altres parròquies.

Els preveres incardinats són 130, dels quals 106 exerceixen el ministeri a la diòcesi i 7 en altres diòcesis. El nombre de sacerdots emèrits és de 17. Hi ha també cinc diaques, un de permanent.

Hi viuen 3 comunitats religioses masculines, amb 11 religiosos, i un institut de vida secular, masculí, amb 8 preveres. Les comunitats religioses femenines són 32: 11 de vida contemplativa, amb 110 religioses, i 20 de vida activa, amb 189 religioses i 1 noviciat (10 novícies). (J.B.B.)

Preparant la Pasqua

ALCANAR/TORTOSA.— La Delegació diocesana de Pastoral de la Joventut ha programat la celebració de la Pasqua del 27 al 30 de març a l'ermita del Remei d'Alcanar. Hi són convocats adolescents de 15 i 16 anys. Sota el lema «Si aculls la Pasqua viuràs la pau», el programa parla de convivència, de pregària, de riure, de silenci, de reflexió, d'amistat, d'obertura a Jesús i als germans.

S'espera que, com en altres edicions, s'hi apleguin una seixantena de joves. Els responsables són Mn. Xavier Vilanova, vicari d'Alcanar, i Fernando Palau, diaca de Vinaròs. Cal ressaltar l'equip de deu laics monitors procedents d'Alcalà de Xivert, Benicarló, Vinaròs i Alcanar. La Vetlla Pasqual la celebrarà cadascú a la seva parròquia. Per a inscripcions: tel. 647 933 439.

D'altra banda, l'Aplec de l'Esperit 2002 se celebrarà el 19 de maig a la Seu d'Urgell sota el lema «Néixer D9». Hi són convocats els joves de la Tarraconense i de les Illes Balears. L'aplec es presenta «com un espai de comunió i de festa, de presència pública i de formació; de celebració i de comunicació de la fe». Convoca el Secretariat interdioc-

sà de Pastoral de la Joventut i és fruit d'un treball continuat fet des de diferents grups de joves integrats en parròquies.

Pel que fa al bisbat de Tortosa, durant els mesos previs se celebrarà un preaplec, que consisteix a animar els grups fent servir materials adients. Finalment, se celebraran vetlles de pregària en l'àmbit arxiprestal o de zona. El conjunt de tortosins arribaran a la Seu d'Urgell un dia abans i compartiran una primera pregària amb joves d'altres diòcesis.

Durant el preaplec i en cada grup es tracta de conèixer, compartir i creure. Els materials editats per l'organisme interdiocesà segueixen aquesta estructura: contemplar la vida marcant uns reptes; escoltar la Paraula de Déu que hi dona resposta, i comprometre's. El material està pensat per a joves de 16 a 18 anys i de 19 en endavant. Tot això ho tenen present els responsables diocesans de Tortosa. Són aquests: Mn. J. Lluís Arín, Mn. Jordi Salvadó, Mn. Xavier Margalef, Salomé Aguilar i Carles Castellà. Per a més informació: 977 409 065 i jordiet@mentamail.net (J.B.B.)

La Festa del Aigua

més neta més viva

Diumenge, 24 de març
Palau Robert

(pg. de Gràcia/ av. Diagonal)

Horari de 10 h a 14 h

Amb la col·laboració de:

molt per fer
molt per viure

Generalitat de Catalunya

Aigües de Barcelona

Urgell

Tres moments intensos dels joves cristians

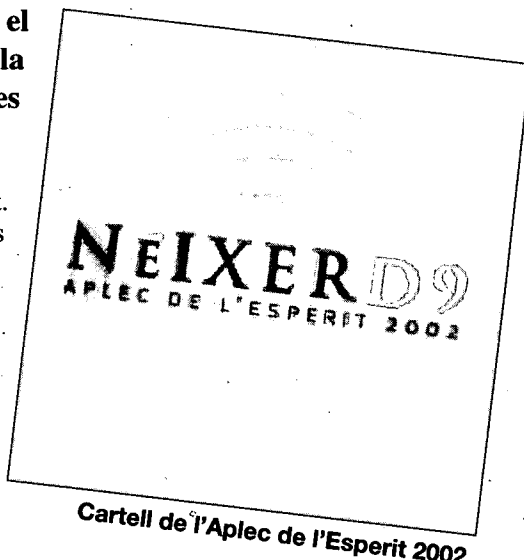
LA SEU D'URGELL.— L'Aplec de l'Esperit a la Seu d'Urgell, el Simposi de Bisbes europeus a Roma i la XVII Jornada Mundial de la Joventut a Toronto seran punts forts de trobada i festa dels joves cristians les properes dates.

Amb el lema «Néixer D9» els delegats de Joventut de Catalunya, Balears i Andorra convoquen els joves cristians a l'Aplec de l'Esperit, que se celebrarà el 19 de maig, diumenge de Pentecosta, al Parc Olímpic del Segre de la Seu d'Urgell. Pepe Chisvert, delegat de Joventut d'Urgell, i Rosa Deulofeu, delegada de Barcelona, van presentar la segona setmana de febrer els materials de treball a la Conferència Episcopal Tarraco-nense, reunida a Tiana. L'apec vol ser «un lloc on la cultura, la natura i la terra, les tradicions i les persones facin possible un espai idoni per a la presència pública dels joves i de l'Església», explica Pepe Chisvert. S'hi espera la participació de 5.000 joves. Així mateix, el grup Kairoi s'ha encarregat de compondre l'himne de l'Aplec, alhora que s'està gravant un disc compacte amb cançons de Kairoi, Xirat, Arass i 70x7 amb motiu de l'apec que ben aviat es podrà trobar a través de les delega-

cions diocesanes de Pastoral de Joventut.

D'altra banda, del 24 al 28 d'abril es reunirà a Roma el Simposi de Bisbes Europeus, que estudiarà el tema *Joves d'Europa en canvi*. D'Espanya hi assistiran el bisbe coadjutor d'Urgell, Mons. Joan-Enric Vives, quatre bisbes més, un prevere i una jove militant. Els bisbes faran un estudi dels joves a Europa —tendències, inquietuds, set espiritual, etc.— i redactaran les línies que ha de seguir la pastoral de l'Església amb els joves.

Finalment, el papa Joan Pau II ha convocat els joves a Toronto (Canadà) a la XVII Jornada Mundial de la Joventut, que se celebrarà del 23 al 28 de juliol. Hi assistiran joves de 122 països i debatran temes de bioètica, relacions entre home i dona, construcció de la pau i significat de la llibertat, segons va informar el cardenal Francis Stafford, president del Consell Pontifici per als

Cartell de l'Aplec de l'Esperit 2002.

Laics. Les anteriors edicions de la Jornada Mundial de la Joventut s'han celebrat a Buenos Aires, Santiago de Compostel·la, Czestochowa, Denver, Manila, París i Roma. La presència del Papa atreu els joves i els seus discursos sovint susciten un entusiasme que manifesten amb el cant i els aplaudiments.

Antoni Mirabet

Mons. Vives, al Simposi de Bisbes

Mons. Joan-Enric Vives, bisbe coadjutor d'Urgell, ha estat elegit per la Conferència Episcopal Espanyola (CEE) per assistir al Simposi de Bisbes Europeus que se celebrarà a Roma del 24 al 28 d'abril sobre el tema *Joves d'Europa en canvi*.

Cinc bisbes hi representaran l'Església d'Espanya, juntament amb un prevere i una noia que treballen en el camp de la joventut. Dels cinc bisbes, dos assistiran al simposi per raó del seu càrrec: Antonio Rouco, arquebisbe de Madrid i president de la Conferència Episcopal Espanyola, i Juan José Asenjo, bisbe auxiliar de Toledo i secretari de la CEE. Els altres tres bisbes que hi assistiran són César-Augusto Franco, bisbe auxiliar de Madrid i responsable del Departament de Pastoral de la Joventut de la CEE; Braulio Rodríguez, bisbe de Salamanca i president de la Comissió d'Apostolat Seglar de la Conferència Episcopal Espanyola, i Joan-Enric Vives, membre de les Comissions Episcopals de Seminaris i Universitat i d'Ensenyament i Catequesi de la CEE.

A GAES podem ajudar-lo

Més de 50 anys d'experiència en correcció auditiva.

Envii el cupó adjunt o

bé truqui al
902 39 39 40

per a concertar dia i
hora de la seva **revisió
auditiva gratuïta.**

**Els nostres
audífons són:**

- còmodes
- invisibles

REGAL ESPECIAL

GAES
CENTRES AUDITUS

Si ens visita durant els propers 15 dies rebrà un regal exclusiu.

Cupó reserva de Revisió Auditiva GRATUÏTA.

Adopti una decisió que millorarà la seva vida.

☐ Si, desitjo concertar una visita per a la meua revisió auditiva gratuïta i rebre de forma totalment gratuïta el meu regal sorpresa, sense cap compromís per la meua part.

Envii aquest cupó de reserva amb les seves dades a: **GAES, S.A. Dpt. Màrqueting, Pere IV, 160, 08005 Barcelona**

DADES PERSONALS

NOM I COGNOMS:

ADREÇA:

..... PIS: PORTA:

POBLACIÓ:

C.P. PROVÍNCIA:

DATA DE NAIXEMENT: / / TELÈFON:

La informació que ens facilita quedarà recollida en el nostre fitxer. Vosté té dret a accedir a aquesta informació i rectificar-la o cancel·lar-la, en cas de ser errònia. Si desitja que les seves dades quedin en els nostres fitxers, però no desitja rebre informacions comercials d'altres empreses, faci'ns ho saber. (llei orgànica 5/1992).

Noves tecnologies

Amb la col·laboració d'<http://www.ua-ambit.org/soi/soi.htm>

Lleure positiu als museus

El del lleure és, segons els experts, un dels sectors amb més futur gràcies a l'expansió de les noves tecnologies: noves formes de jugar, de divertir-se, de fer amics, d'obtenir informació sobre espectacles recreatius; actualment poden resultar ofertes més variades i properes per a qui té una connexió a Internet.

Del temps de lleure, de descans, no sempre se'n «treu tot el suc» possible, de vegades manca imaginació a l'hora de pensar en el nostre temps de lleure. «El temps perdut el ploreu els sants», diu un antic refrany i és probable que aquests dies els sants estiguin especialment atorats de tant plorar.

Per a un bon ús d'aquest temps de lleure, cal pensar en un lleure positiu, aquell que aporta equilibri interior, afavoreix les relacions familiars i intergeneracionals, ajuda a mantenir una integració cultural i amb l'entorn més gran, potencia la nostra capacitat emocional, propicia la presa de consciència de comunitat i afavoreix sentiments d'amistat i solidaritat, etc.

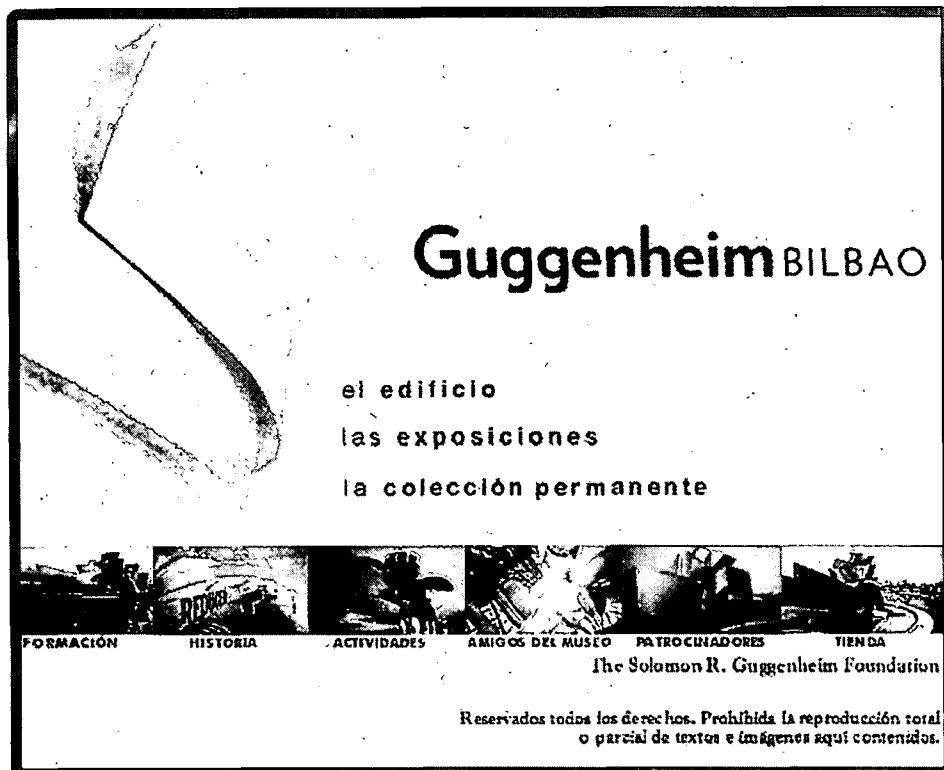
Jordi Cussó, economista, a partir d'un estudi elaborat per l'Àmbit d'Investigació i Difusió Maria Corral, sobre «Les aportacions del Lleure Positiu», assegura que «la societat postindustrial i la seva

«És imprescindible i necessari trencar amb l'asfíxia diària i gaudir de nosaltres mateixos i de les nostres famílies»

exigència d'incrementar constantment la productivitat ens condueix sovint a situacions en les quals el temps i l'espai esdevenen botxins infal·libles, marcant tots i cadascun dels nostres moviments i provocant-nos aquella sensació d'asfíxia tan característica del nostre temps. Trencar amb tot això i gaudir de nosaltres mateixos i de les nostres famílies és imprescindible i necessari. El lleure positiu, és a dir, el temps d'oci viscut des d'un punt de vista humanament enriquidor, ofereix aquesta possibilitat i ajuda a fugir dels condicionants que marquen les persones diàriament, i permet recuperar totes aquelles dimensions de nosaltres mateixos que la nostra activitat quotidiana ens obliga a deixar de banda.»

<http://www.ua-ambit.org/ocio-pos.htm>

Fer possible un lleure positiu no requereix gaire: no exigeix ni diners ni grans esforços. N'hi ha prou amb una mica d'imaginació i creativitat que ens ajudi a trobar espais i temps positius,

<http://www.guggenheim-bilbao.es>

sigui de soledat o de convivència. Una de les opcions de lleure positiu és visitar els museus. Aquests llocs guarden al seu interior els trossos de la creativitat humana. Són portadors de cultura, tradició i història. I tot i que de vegades no resulti fàcil visitar-los —per qüestions de temps o diners— ara Internet ens apropa aquests llocs de la cultura universal. Vegem-ne uns quants exemples:

El Louvre <http://www.louvre.fr>, de moment no ofereix serveis propis d'un museu virtual, tot i que sí informació genèrica de les col·leccions pròpies del museu, amb textos i imatges. És possible comprar les entrades a través de la *web-site*.

El Centre Pompidou <http://www.cnac-gp.fr> és l'espai més important d'Europa dedicat a l'art modern i contemporani. Té una pàgina també moderna tot i que desprovista de continguts artístics. Ofereix informació precisa de les seves obres, i és possible observar els plànols del centre i conèixer les obres exposades i el corrent al qual pertanyen.

El Museu d'Orsay <http://www.musee-orsay.fr> permet conèixer la col·lecció mitjançant una classificació organitzada per tècniques o per cronologia. S'hi poden observar algunes de les obres i conèixer la biografia dels artistes que tenen obres exposades.

El Museu Dalí <http://www.dali-estate.org> és patrocinat per la fundació Gala-Salvador Dalí. Des de la pàgina es pot consultar una completa biografia de Dalí i inclou diversos vídeos amb passatges de la seva vida. També és possible aprofundir en l'obra de Dalí mitjançant una exposició comentada.

De la seva banda, el Centre Reina Sofia <http://www.museoreinasofia.mcu.es> mostra reproduccions digitals d'algunes obres. Es destaca el servei d'informació sobre

col·lecció permanent. El Museu del Prado www.museoprado.mcu.es permet conèixer les 50 obres més importants del museu, més de 300 obres comentades i s'hi pot localitzar, a través d'un cercador, qualsevol obra. També ofereix exposicions virtuals i informació general.

El Museu Van Gogh <http://www.vangoghmuseum.nl> (en holandès, anglès i japonès) permet fer una visita virtual molt completa i veure les obres de la col·lecció permanent que inclouen una breu explicació.

Altres museus de gran interès a Amèrica Llatina són el Museu Nacional d'Antropologia de Mèxic <http://sunsite.dcaa.unam.mx/antropol>, indicat per als amants de l'art precolombí.

El Museu d'Art de São Paulo (MASP), <http://www.masp.art.br>, en portuguès és un dels més dinàmics del món; a Internet té àmplia informació sobre el seu contingut i activitats.

De la seva banda, la Galeria d'Art Argentí <http://www.artearg.com.ar> ex-

<http://www.museonacional.gov.co/>

els continguts de la biblioteca del centre. Des de la pàgina és possible passejar per les seves sales i contemplar-ne els continguts.

El Museu Guggenheim de Bilbao <http://www.guggenheim-bilbao.es> té una pàgina amb disseny senzill i clar, que permet conèixer de prop, a través de fotografies, els interiors i exteriors del recinte. A la seva pàgina es poden comprar productes de la botiga, conèixer les exposicions temporals programades per a tot l'any i accedir a les pàgines d'altres museus Guggenheim del món. El Thyssen-Bornemisza <http://www.museothyssen.org> conté fotografies comentades d'algunes de les obres que formen part de les exposicions virtuals i permet fer una visita guiada a la seva

hibeix obres d'artistes argentins.

A Colòmbia, el Museu Nacional, <http://www.museonacional.gov.co/>, el més conegut, Museu d'Or, <http://www.banrep.gov.co/museo/home4.htm> també amb una àmplia mostra d'art orfebre precolombí.

Finalment, una de les pàgines web, actualitzada constantment, que engloba el nombre més gran de museus d'arreu del món, separat per països, i en la qual s'indiquen els idiomes disponibles <http://www.museophile.com> (en anglès).

També podeu trobar altres reflexions entorn del lleure a Àmbit Maria Corral: <http://www.ua-ambit.org/ocio.htm> i a Fundació Pere Tarrés: <http://www.peretarrés.org> (SOI)

Activitats per a totes les edats

■ El Centre Passatge d'Animació Sociocultural desvetlla inquietuds i potencia la intergeneracionalitat

Fe, cultura i diàleg amb la societat són els tres eixos sobre els quals giren les múltiples activitats que desenvolupa el Centre Passatge, una entitat sense ànim de lucre que té el suport jurídic de l'Associació Cultural Viarany i que és promoguda per l'associació de laics Institució Teresiana. Els orígens del Centre Passatge es remunten a ara fa trenta anys, quan un grup de pares va impulsar el centre d'esplai Cau Falcet per proporcionar als seus fills un temps lliure de qualitat.

Paral·lelament a l'esplai, els mateixos pares organitzaven i participaven en un seguit d'activitats de reflexió i motivació cultural i social, principalment conferències i tertúlies. A mesura que la demanda d'activitats s'anava ampliant, de manera que a banda de conferències també s'organitzaven tallers i sortides culturals, a la dècada dels anys vuitanta es va constituir el Centre Passatge: un centre d'animació sociocultural que ofereix viure el temps lliure amb estil humanitzador, per a qualsevol edat, i afavorint la formació integral de la persona i la participació. Doncs bé, els pares d'ahir són els avis d'avui i aquest curs 2001-02 tots plegats celebren aquests trenta anys de vida amb un doble vessant lúdic i cultural. L'aniversari conclourà els dies 14 i 15 de juny amb una gran festa i amb una taula rodona sobre *Cap a on va l'animació sociocultural?*

El Centre Passatge d'Animació Sociocultural és ubicat al passatge Mercader, un indret privilegiat perquè és al centre mateix de Barcelona, paral·lel a la Rambla Catalunya, entre Provença i Mallorca, i, això no obstant, es manté a recer del brogit de la gran ciutat. Fins i tot, coincidint amb festes com la revetlla de Sant Joan o la Fira de l'Esplai, el mes de juny, hi ha la possibilitat de tancar-lo del tot a la circulació de vehicles. D'altra banda, l'edifici del centre, que a finals del segle XIX havia estat una clínica, es va remodelar ara fa vuit anys per tal d'adaptar-lo a les necessitats de funcionament actuals.

El Centre Passatge vol ser un lloc obert de trobada i, per fer-ho possible, organitza una àmplia oferta d'espais i activitats de lleure i socioculturals de qua-

litat. Però si realment alguna cosa diferencia el Centre Passatge d'altres entitats sense ànim de lucre és el seu tarannà intergeneracional, de manera que les acti-

tre: avis, fills i néts.» Calculen que cada setmana passen pel centre una mitjana d'entre 1.200 i 1.600 persones, del barri i de més enllà. Evidentment, hi ha un nucli que es considera més fix, mentre que hi ha persones que es limiten a assistir a un determinat taller i prou.

Sis grans àrees

El Centre Passatge s'estructura en sis grans àrees, si bé estan interrelacionades entre elles. Primerament hi ha l'àrea d'esplai, que forma part del Moviment de Centres d'Esplai Cristians (MCEC) i que s'adreça a infants i joves d'entre 4 i 16 anys. En segon lloc, hi ha l'àrea sociocomunitària, que organitza tant activitats de formació per a grups molt diversos com projectes de solidaritat: reforç escolar per a infants amb problemes acadèmics i econòmics, activitats de formació per a immigrants, visites a malalts hospitalitzats... D'altra banda, des d'aquesta àrea es dinamitza la comunitat de fe amb trobades de grups de reflexió i de pregària. També celebren l'eucaristia dominical cada dissabte i, com a punt culminant, celebren la Pasqua.

La tercera gran àrea és la sociocultural, que promou la cultura popular, la difusió del patrimoni artístic i cultural. A través d'aquesta àrea s'organitzen exposicions i tallers amb una oferta d'educació artística —artesania, dibuix i pintura, guitarra, teatre per a joves i adults, història de la música...—, alhora que s'hi inclouen els anomenats dimarts culturals.

Les altres àrees del Centre Passatge són l'Escola de Voluntariat, reconeguda per l'IncaVol (Institut Català del Voluntariat), oberta tant al voluntariat propi del centre com de fora; el Centre de Formació d'Adults, que depèn del Departament de Benestar Social de la Generalitat de Catalunya i, finalment, l'àrea lúdica, en què s'inclouen la ludoteca, el grup de senderisme i el gimnàs, on, d'altra banda, es fan tallers de gimnàstica de manteniment, d'expansió energètica, de

balls de saló, d'iniciació a la dansa... Justament els diversos tallers que es duen a terme al Centre Passatge són una de les fonts de finançament, juntament amb les subvencions i la quota mensual que paguen un centenar de membres o socis del centre. Tota la part cultural, en canvi, és gratuïta.

«Sense els voluntaris, no podríem sostenir totes les activitats.» Aquesta és una constància que fa Pilar Álvarez en el moment que comença a enumerar les principals àrees en què els voluntaris esdevenen imprescindibles. Per això un dels projectes de futur del Centre Passatge és continuar potenciant l'Escola del Voluntariat, que ofereix un curs bàsic d'Iniciació al Voluntariat i un de Competència Social. Cursos que formen part del Pla de Formació del Voluntariat de Catalunya alhora que estan reconeguts per la Universitat de Barcelona com a crèdits de lliure elecció. D'altra banda, Álvarez, que tot just fa dos anys que és directora del Centre Passatge, també constata que el perfil del voluntariat ha canviat en els darrers anys. Així, s'ha passat d'un voluntariat constituït només per joves i jubilats a un voluntariat que també compta amb persones prejubilades, entre els 50 i els 60 anys.

Un altre objectiu de futur del Centre Passatge és continuar en la línia d'estar atents a les demandes de la societat. En aquest sentit, també organitzen unes jornades socioculturals de reflexió, que enguany —era la vuitena edició— giraven al voltant del tema *Europa: quin projecte?* No hi ha dubte que tots els que passen cada setmana pel Centre Passatge tenen inquietuds i que, en molts casos, les viuen en família.

Carme Munté

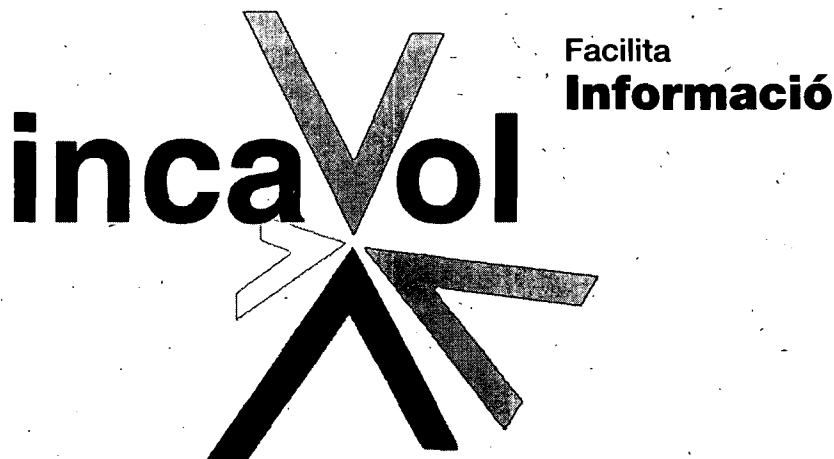

El centre ha celebrat enguany trenta anys de vida.

vitats que s'hi fan tant s'adrecen a infants de 4 anys —és el cas de l'esplai— com a avis de 94 anys. «Intentem fer evident aquesta intergeneracionalitat», afirma la directora del centre, Pilar Álvarez, «i per això des de l'esplai es promou la Festa de l'Avi, en què participen els infants amb els seus avis». I afegeix: «El que realment manté el centre són aquests nuclis familiars que han cregut sempre en el projecte. Hi ha moments que es troben tots al cen-

Dóna Suport
al voluntariat
a través del món associatiu

Fomenta la Formació
dels voluntaris

Facilita Informació

Generalitat de Catalunya
Departament de Benestar Social
Institut Català del Voluntariat

MÉS INFORMACIÓ
900 300 500

societat

La veu del metge

La relació metge-pacient (7)

L'«efecte nocebo»

Moltes persones coneixen el significat de l'«efecte placebo»; és a dir, la possibilitat real i comprovada que substàncies neutres i ineficaces, però presentades i administrades com si fossin medicaments, produeixin efectes biològics guaridors de forma real. El placebo és la substància que, sense acció terapèutica, produeix efectes guaridors en el malalt, si aquest la rep convençut de la seva eficàcia.

En la recerca de la utilitat d'un nou fàrmac és imprescindible donar a un grup de malalts, anomenat grup-control, una substància inactiva o placebo, que pot ser, per exemple, molla de pa o pasta de midó. El que és sorprenent és que gairebé sempre es donen efectes guaridors en aquest grup, en ocasions fins al 30 o 60%. Aquesta millora del pacient només succeeix perquè el malalt creu —conscientment o no— que així ha de ser.

La definició de placebo va aparèixer per primera vegada en un diccionari mèdic el 1785. Un placebo també pot ser una maniobra terapèutica (incloent tècniques quirúrgiques o psicològiques). En termes psicològics l'efecte del placebo és l'efecte terapèutic d'esperança desvetllat per una teràpia, procés o tractament específic. S'ha definit «esperança» en literatura psicològica com la possibilitat percebuda d'assolir una meta (Stotland, 1969).

L'«efecte nocebo»

La situació oposada és l'«efecte nocebo» (Kennedy, 1961): reaccions negatives produïdes per una substància o procediment inert que causa efectes indesitjats. És a dir, mentre pacients que reben un placebo poden informar que se senten més bé, en l'efecte nocebo informen que es troben més malament i fins i tot poden mostrar marques o lesions.

L'efecte placebo produeix que els pacients millorin, però l'efecte del nocebo crea expectatives negatives sobre els símptomes i pot tenir influència negativa en la recuperació del pacient.

L'existència de tots dos efectes són la demostració palpable de com la nostra expectativa psicològica és capaç de prevaler sobre els senyals que provenen del nostre cos. Interpretacions més extremes diuen que «la percepció és un desig satisfet».

Les malalties que en més gran mesura es beneficien d'aquesta medicina imaginària són el dolor crònic, la hipertensió, l'angina de pit, la depressió, l'úlcera i la gastritis, l'asma, l'artritis i la migranya.

Fenòmens com el placebo mostren el poder terapèutic d'una bona aliança terapèutica en la relació del pacient amb el

«Fenòmens com el placebo mostren el poder terapèutic d'una bona aliança terapèutica en la relació del pacient amb el metge»

metge. En canvi, l'efecte nocebo es veu en el pacient a qui simplement no li «agrada» una medicina, i que per la circumstància que sigui ha perdut momentàniament la confiança en el procediment o en el metge. Aquests efectes secundaris laterals poden causar que els pacients deixin de prendre medicacions eficaces i, com a conseqüència, perdin possibilitats reals de guarir-se.

Causes del nocebo

El sistema nerviós central s'organitza no únicament gràcies a un codi genètic, sinó també gràcies a l'experiència, és a dir, als estímuls directes de l'ambient i el seu efecte subjectiu que, de forma semblant a la molècula farmacològica, també

modifica l'estructura biològica.

Però és només «psicològic» un efecte placebo o nocebo? No. Una substància, la naloxona, capaç de bloquejar l'efecte analgèsic de certs calmants (opiacis), també impedeix l'efecte calmant dels «placebos oferts com a analgèsics». Això indica que, en aquests casos, l'efecte del placebo s'esdevenia perquè el mateix cervell sintetitza el propi calmant opiaci endogen.

L'efecte placebo-nocebo té a veure amb la voluntat de la persona? No. En la dècada dels vuitanta el doctor Robert Ader, pare de la psiconeuroimmunologia, de la Universitat de Rochester (Nova York), va demostrar com de profundament subconscient pot arribar a ser una resposta condicionada. Va donar per beure a unes rates aigua edulcorada amb sacarina, a la qual s'havia afegit ciclofosfamida, un medicament anticancerós que induïx molèsties digestives i a més disminueix la resposta immunitària. Quan es van recuperar, va tornar a posar aigua edulcorada a les mateixes rates, aquest cop sense ciclofosfamida. Tot i que l'aigua era innòcua, les rates tornaven a tenir diàrrea i vòmits i, molt més interessant, la seva resposta immunològica es va deprimir de nou, però aquest cop no hi havia cap causa «real» perquè aquests animals presentessin els símptomes i encara menys perquè el seu sistema immunològic s'alterés, com si prenguessin de nou ciclofosfamida.

En un altre estudi, pacients que prenen píndoles de placebo blaves manifesten probablement més endormiscament que pacients que prenen píndoles de color rosa. Els pacients associen càpsules vermelles, taronges i grogues amb efectes

estimulants, i les blaves i verdes amb efectes sedatius.

És important aquest fenomen? Sí. El pacient i el metge han de tenir cura plegats que les seves percepcions mútues no produeixin l'aparició de fenòmens de nocebo que entorpeixin tècniques guaridores vàlides. L'efecte placebo pot ser emprat per ajudar el malalt, però la fascinació i l'exploració d'aquest fenomen pot arribar al frau, el xarlatanisme i la fal·làcia. Si s'estengués seria en detriment del pacient (Arthur K. Shapiro, professor de l'Escola de Medicina del Mont Sinaí de Nova York).

Dr. Ferran L. Tognetta

22324fta@comb.es

Membre de la Junta Consultiva de l'Acadèmia de Ciències Mèdiques de Catalunya i Balears.

El placebo produeix efectes guaridors en el malalt.

FILATÈLIA

per Enric Graupera

Cardenal Rodrigo de Castro

Espanya va dedicar l'any 2001 un segell que commemorava el IV centenari de la mort del cardenal Rodrigo de Castro. S'hi reproduïx una imatge realitzada per l'escultor flamenc Joan de Bolonya. Va néixer el 1523, tot i que no se sap on. Era el segon fill de Beatriu de Castro, tercera comtessa de Lemos, i del comte Álvaro Osorio. Ordenat sacerdot el 1559, va ser destinat a Galícia. Va exercir de jutge de la Inquisició. El 1573 va ser nomenat bisbe de Conca i vuit anys després, de Sevilla. Va ser creat cardenal el 1583. Va redactar el seu testament el 1594, on va disposar la fundació d'un col·legi de la Companyia de Jesús i la cessió de la seva biblioteca i d'altres béns. Dos anys més tard va ser nomenat per Felip II conseller d'Estat, càrrec que va conservar amb Felip III. Rodrigo de Castro va morir a Sevilla el 1600.

Calvari

Hola, amics!

Diuen que cadascú sap qui són els seus millors amics quan està passant un mal moment; i qui creieu que van ser els amics de Jesús en el camí al Calvari?: una dona valenta, decidida, anomenada Verònica, i un home, Simó Cireneu, que era en aquella ciutat.

Les dones plenes de tendresa ploren en veure les injustícies que li fan al Senyor. I arribem al cim. Us heu trobat mai davant d'una munió de gent que et mira com si fossis culpable d'alguna cosa que no has fet i se t'acarnissen amb ferocitat?... això mateix va passar al Gòlgota i Jesús, pacient, no va dir ni una paraula. Maria, la mare, el mirava amb amor com quan era un infant. Joan, les dones i els homes bons que els acompanyaven se sentien impotents per protegir-lo i ajudar-lo, i Jesús de Natzeret es troba sol i mira al cel; cerca el Pare. «Per què m'heu abandonat?» Però el Pare no respon, no es manifesta, tot acaba, no hi ha solució... Això no obstant, amics, aviat us adonareu que, després de cada mort, hi ha una Resurrecció!

Cecília Aranés Mallol

Coses de la vida

Coses de la vida

La dona, entre la família i la feina

■ La Universitat Regina Apostolorum va organitzar un congrés internacional sobre la mare treballadora

ROMA.— L'etern dilema de la dona per equilibrar la família i el món del treball va quedar evidenciat en el congrés internacional celebrat els dies 7 i 8 de març a la Universitat Regina Apostolorum de Roma. La mare treballadora, la situació actual de les polítiques familiars a Europa —insuficients— i la nova noció de família es van posar sobre la taula.

La configuració d'un nou feminisme és la intuïció que va reunir per tercer any consecutiu experts en problemàtiques familiars, laborals i personals de la dona a la seu dels Legionaris de Crist de Roma. La trobada va iniciar amb la ponència del professor de Bolonya Sergio Bellardinelli i va acabar amb una declaració final a favor de conjuminar família i feina.

Christian Théry, empresari francès, va lamentar-se que la societat privilegiï la vida professional en detriment de la personal i va reconèixer que gairebé sempre els homes deleguen les tasques domèstiques a les dones. Théry va parlar del que anomena les «especificitats de la dona al servei de l'empresa». Després de criticar la moda unisex en els vestits, va dir que en les relacions professionals «les dones ofereixen més d'elles mateixes: s'identifiquen amb la seva missió i aquest fet és molt positiu per als seus interlocutors». Per la seva banda, Tiziana Petroni, empresària italiana, va reclamar que se superi la idea que identifica feina amb realització personal. Petroni va dir que coneix moltes dones serenes i realitzades en el rol de mestressa de casa i mare i que en canvi hi ha altres dones, com ella mateixa, que no podrien concebre la vida sense treballar fora.

Aquesta empresària va recordar que per a una dona que treballa, el temps esdevé inevitablement un tirà i, fins i tot en el cas d'una organització domèstica impecable, cal estar preparat per acceptar petites derrotes: no veure els primers passos del fill o no sentir quan per primer cop diu «mama».

El president de la Societat Xilena de Pediatria, el doctor Fernando Pinto Laso, en fer esment de la relació mare-fill, va dir que caldria estimular els metges a protegir el sentiment de lligam entre mare i fill des del mateix moment del naixement per tal que l'infant pugui realitzar una vida més plena i feliç.

Per la seva banda, Paolo Scarafoni, legionari de Crist i rector del Pontifici Ateneu Regina Apostolorum, va explicar que aquest tercer congrés dedicat a la dona intenta delinear les línies d'un nou feminisme que consisteixi en un pas endavant en la consideració de la dona en la seva dignitat i valors propis, que constitueixen el que Joan Pau II anomena el geni femení.

Sense nostàlgia de la família d'abans

La família d'abans no era cap utopia. La nostàlgia per la família d'altres èpoques projecta una imatge d'un sistema que funcionava a la perfecció, segons Belardinelli, professor de Sociologia de la Família a la Universitat de Bolonya, una imatge que està distorsionada. De fet, aquest professor de Sociologia Familiar confessa que no canviaria per res el caos de la seva família actual amb l'ordre de la seva família d'abans, perquè «avui hi ha caos, però potser aquest posa a prova les pròpies responsabilitats, la nostra capacitat de diàleg, el compromís constant que hem de fer».

En la seva ponència, va explicar que s'ha acabat la família burgesa en què el pare treballa fora de casa per mantenir dona i fills i la mare és a casa fent totes les feines. Amb tot, va puntualitzar que no

No sempre és fàcil compaginar feina i família.

estem davant de la fi de la família: finalitza aquest model de família, però no la família en ella mateixa.

Sergio Belardinelli va preguntar-se què pot significar avui afirmar que la família és un bé per a tothom. Sociològicament, va dibuixar la situació actual marcada per un procés d'individualització, d'una banda, i de diferenciació i globalització, de l'altra. Pel que fa a la pluralitat d'esferes de valor en què ens movem, Belardinelli va explicar que es creen sistemes socials comunicats uns dels altres, com la ciència, la religió, la família o la moral. Així, es parla d'una societat «acèntrica» en què les coses són d'una manera però podrien ser d'una altra, són contingents. Quant a la família, va esmentar el cèlebre sociòleg italià Pierpaolo Donati, segons el qual «la societat és humana en la mesura en què institucionalitza una esfera de relacions orientades a la totalitat de la persona humana, i aquesta esfera no pot ser altra que la família». Per tant, quan la família s'eclipsa, els símbols i les formes associatives de la societat corren el risc d'alienar l'ésser humà.

Miriam Díez Bosch

Funció de circ solidària

BARCELONA.— El Cirque du Soleil, amb unió amb Intermón Oxfam, farà a Barcelona una funció especial el dimecres 22 de maig a benefici de tres projectes de cooperació amb infants a Etiòpia, Tanzània i Bolívia. Les 1.500 localitats per assistir a la funció es poden adquirir només a través d'Intermón, que a partir d'aquest mes de març les ha posades a la venda a través del telèfon 902 330 331. El preu de les localitats oscil·la entre els 42 i els 60 euros, un 20% més que els de la resta de funcions justament pel seu caràcter solidari.

D'altra banda, un grup de voluntaris d'Intermón Oxfam, juntament amb

Filomeno Viera, representant de la plataforma Xarxa de Pau, que aglutina l'Església i les organitzacions socials angleses, van lliurar l'11 de març 15.000 postals a favor de la pau a Angola i adreçades al govern espanyol. Sota el lema «Angola: 30 anys de guerra són suficients», milers de ciutadans i ciutadanes demanen un pla de pau per a aquest país africà, que s'impedeixi la comercialització dels diamants de la guerra, que es controli la venda d'armes a Angola i que es compleixi el Tractat de Prohibició Total de Mines Antipersona, a més de fer respectar les convencions internacionals sobre drets humans. (C.C.)

Catòlics italians construeixen 1.200 cases a Burundi

BUJUMBURA.— Quant costa canviar una vida? Hi ha països on poc més de mil dòlars. I un d'aquests és Burundi. És el preu d'una caseta construïda amb totxanes de debò des d'on els infants entren i surten feliços per primera vegada a la vida. La iniciativa del cardenal Ersilio Tonini, arquebisbe emèrit de Ravenna, «Cases Burundi», ha lliurat ja 1.200 cases sorgides en ben poc temps.

Així, el somriure ha tornat a les localitats burundeses de Kinama i Kamen-gue. «La major part de les cases les hem donades a dones vídues de guerra o de la sida, amb cinc i fins i tot sis fills cadascuna», explica el missioner xaverià Bepi de Cilia, fuster i arquitecte, que ha coordinat la construcció dels habitatges.

El mateix religiós explica que el projecte té lloc gràcies «a l'ajuda de molta gent, obrers locals, que d'aquesta manera han obtingut una feina». Els diners han estat lliurats per donatius voluntaris. El cardenal Tonini explica com li han arribat aquestes donacions. «Penso en un jubilat que em va enviar una carta amb 5.000 lires (dos dòlars i mig) en què em deia: "Cardenal, he rebut la pensió i és tot el que puc donar per a les casetes de Burundi. És poca cosa, però vull participar-hi."»

El cardenal Tonini també explica el testimoni d'una senyora de Florència que va perdre una filla i, amb la venda del seu apartament, va lliurar 400 milions de lires (180.000 dòlars) per al projecte. «Gestos petits i grans, tots igualment meravellosos quan del que es tracta és de saciar el desig de bé», afegeix.

Hi ha molta feina a fer a Kinama. S'hi reconstruiran 900 cases més «per als orfes i els malalts, per a més vídues, per ajudar aquesta gent i els seus fills, que necessiten menjar i roba. És una gran esperança per a Burundi», relata el cardenal.

Hi ha altres projectes, com el finançament de 500 beques per a la Universitat de Ngozi, gràcies a l'ajut de la Conferència Episcopal italiana. (Zenit)

Més de trenta anys de servei del Telèfon de l'Esperança

BARCELONA.— El Telèfon de l'Esperança de Barcelona celebra 33 anys d'existència, així com el 15è aniversari de la seva segona etapa. Avui, dijous 21 de març, a la seu de la fundació, carrer Modolell, 41, a dos quarts de vuit del vespre, Jaume Terribas pronunciarà la conferència *Telèfon de l'Esperança de Barcelona. Origen, present i futur*. Jaume Terribas, economista, és germà del fundador del servei, Mn. Àngel Terribas.

El Telèfon de l'Esperança de Barcelona, 934 144 848, és un cop de mà en moments de solitud, de depressió o d'angoixa. És anònim, és obert les 24 h del dia i tots els dies de l'any, i és atès per voluntaris formats específicament. (C.C.)

Bon dia!

Compren materials d'enderroc (teules, radiadors, fàbriques en desús, reixes, portals, etc.) i material antic (llibres, biblioteques, botigues velles, etc.).

Truqueu a en Raimon o en Pau al
972 645 262

cultura

«La bellesa ha d'anar unida a la veritat i al bé»

■ Mn. Joan Carreras, rector de Tossa de Mar i doctor en Filosofia i Lletres

TOSSA DE MAR.—Mn. Joan Carreras va aconseguir el títol de doctor recentment gràcies a una tesi sobre l'ideari i la poesia de Josep Maria Capdevila, la primera sobre aquest olotí que va ser fundador dels diaris catòlics *Paraula Cristiana* i *El Matí*. Capdevila,

vidu i casat en segones núpcies, és pare de Josep Maria Vicenç Capdevila, sacerdot del bisbat. De caràcter humil, ara està essent descobert com una gran figura del noucentisme català i intel·lectual catòlic amb intuïcions que el Concili Vaticà II va confirmar.

—Quins van ser els trets principals de Josep Maria Capdevila?

—Per imposició familiar va anar a estudiar Dret a Barcelona, però allà va trobar una generació extraordinària formada per Josep M. de Sagarra, Carles Riba, els germans Soldevila i molts altres que, tot i que feien uns estudis jurídics per viure, volien ser escriptors, poetes o filòsofs. Ben aviat va destacar pel seu pensament. El 1922 va fundar la Societat Catalana de Música i, l'any següent, la Societat Catalana de Filosofia. Al mateix temps publicava una sèrie de reflexions sobre la crítica literària que encara avui es poden considerar molt importants. Tenia com a fonament el neotomisme que va somoure Europa en aquell moment. L'ordre i la coherència del seu pensament el deu a sant Tomàs d'Aquino.

—Com concebia Capdevila l'estètica?

—A diferència de Hegel, per exemple, que havia reduït l'estètica a la teoria de les arts, per al nostre autor es tractava d'elaborar una filosofia de la bellesa, unida als conceptes de veritat i bondat. És la filosofia del sentit comú, però oberta a la transcendència. Així, determinarà la bellesa d'un text a partir d'un treball d'exegesi.

—Quin objectiu perseguia amb aquesta recerca de la bellesa en l'art?

—Establir el que ell anomenava la tradició genuïna dels pobles, és a dir, reconèixer els clàssics, que en el cas de Catalunya són els medievals. Però no es va quedar aquí. Capdevila va cercar contemporanis que també poguessin considerar-se clàssics. I aquesta és la seva gran aportació. Va fer una antologia de les cent millors poesies líriques de la llengua catalana. Hi van formar part Jacint Verdaguer, Joan Maragall, Joaquim Ruyra, Josep Carner i els mallorquins Costa i

Llobera i Joan Alcover, entre d'altres. Carles Riba va dir que hi ha altres clàssics, però tots els que Capdevila va introduir en la seva antologia estan consagrats.

—Com va començar les edicions de *Paraula Cristiana* i *El Matí*?

—Capdevila hauria estat un professor universitari ideal capaç de crear escola. El 1923, quan es pot considerar que estava en el seu cim, Primo de Ribera va fer un cop d'estat i ell s'hi va oposar perquè estava a favor de la llibertat. Això li va tancar les portes. I va decidir divulgar el seu pensament a través de la premsa i amb el canonge Cardó va fundar *Paraula Cristiana* el 1925 i el 1929, *El Matí*, un diari molt important especialment el 1931, quan durant la Segona República va

lluitar molt per establir un diàleg entre l'Església oberta i el govern republicà.

—Quina relació va tenir Capdevila amb la República?

—Durant la guerra civil la Generalitat republicana va constituir una Conselleria de Cultura a la qual Capdevila hi va ser convidat a participar. Va ser en aquest moment que va elaborar una antologia dels soldats que van lluitar al front i que cantava a la terra i la llengua. Tot i aquests compromisos, era un intel·lectual catòlic. Per exemple, el 1936 va publicar *Prosa de Verdaguer* amb una imatge de Mn. Cinto vestit de capellà a la portada; en canvi, va ser l'únic llibre de contingut religiós que no es va retirar. També va treballar per obrir de nou esglésies el 1938 i quan les tropes franquistes s'apropaven a Montserrat, va trobar un grup de monjos que estaven amagats a Barcelona i amb una furgoneta de la Generalitat els va portar al monestir. Quina sorpresa van tenir els soldats en veure que eren religiosos catalans qui els obrien les portes!

Mn. Joan Carreras.

Així, Capdevila va evitar que se substituís la comunitat de Montserrat per una d'origen castellà. Finalment va haver d'exiliar-se a Colòmbia i no va tornar fins al 1965.

—Va ser aleshores que el va conèixer?

—Jo acabava d'entrar al Seminari amb 21 anys i, per no anar a classe amb jovenets, el doctor Estela em va enviar amb altres estudiants a fer classes d'humanitats amb en Josep Maria Capdevila a Banyoles, on s'estava. Allà vaig decidir fer, encara que fos inconscientment, una tesi sobre ell. La meua ha estat la primera, però ha obert perspectives i actualment se'n prepara una sobre la seva filosofia i una altra sobre la seva relació amb l'Església del seu temps. Estava en contacte amb personalitats catòliques franceses que van preparar el Concili Vaticà II

i de fet aquest esdeveniment va despertar en ell una gran il·lusió perquè responia a intuïcions que tenia des de feia trenta anys. Malauradament, la seva Església va perdre la guerra del 36 i no va ressorgir fins als anys seixanta perquè fins aleshores havia estat assumida pel nacionalcatolicisme.

—Continua havent-hi avui intel·lectuals catòlics com en Capdevila?

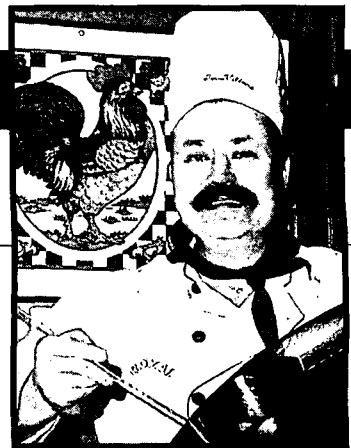
—Jo crec que sí. Però, com ells, va anar a l'exili i va ser mal vist per molts cristians i eclesiàstics del seu temps. Capdevila tenia una visió neta i evangèlica en una societat amb moltes xacres, i va lluitar perquè s'apliqués la doctrina social de l'Església que començava en aquell moment. Pel que fa a Catalunya, va ser una persona amb una gran visió i cultura. En resum, va ser un intel·lectual conseqüent amb un temps i un país sense voler supeditar-se al poder polític i econòmic. Va ser un home lliure i ho va pagar car.

—Com s'ho fa vostè per ser rector, professor a l'Institut Superior de Ciències Religioses de Girona i intel·lectual?

—N'hi ha molts que ho poden fer. Es tracta sols de saber marcar prioritats a la vida. Si et realitzes amb el que fas et permet trobar hores. Així visc el meu ministeri sacerdotal. I com que una cosa porta a una altra és normal que vulgui donar-ho a través de les classes. I intel·lectual és senzillament tenir una set insaciable de saber aprofundir i ser coherent.

Guillem Farré

LES RECEPTES DE

JOAN
Villaró

Una bona trotada

Vaig sortir del pis com sempre, tot fent una bona trotada matineria per un camí estret que portava a una petita ermita. Era un dia d'hivern i la ràdio, que escoltava amb els auriculars, anunciava pluja. Els núvols venien del sud i semblava que em seguisin. No havia corregut més de dos quilòmetres quan les primeres gotes de pluja trucaven tímidament a la meua massa encefàlica. Vaig decidir tornar a casa. Vaig obrir la tanca metàl·lica que dóna a la vorera des del meu portal i em vaig dir: «Avui, com que fa dia de poques sortides, el dedicaré a experimentar nous plats.» I així ho vaig fer.

ESCOLA DE CUINA JOAN VILLARÓ

c/ Emili Botey, 5, local 2 - 08400 Granollers

Tots els interessats a adquirir el seu llibre *Aprèn amb mi* truqueu al tel. 938 793 402.

Exposició de Josep Guinovart a la Pedrera

BARCELONA.—Guinovart. Obres del 1948 al 2002 és una exposició que aplega una selecció antològica de les obres més representatives de l'artista des del 1948 fins al moment actual. Se n'inclouen de poc conegudes, que van obrir nous camins en la seva trajectòria artística. La mostra, que es pot visitar a la sala d'exposicions del Centre Cultural Caixa Catalunya, la Pedrera, aplega una seixantena d'olis, a més de dues instal·lacions tridimensionals, realitzades expressament per ser mostrades a la Pedrera i que han estat instal·lades al pati del passeig de Gràcia i a la mateixa sala d'exposicions. (C.C.)

Materials per al diàleg interreligiós

BARCELONA.— Fruit de l'acord entre l'associació Unesco per al Diàleg Interreligiós i l'editorial Trotta, acaben de sortir al mercat els dos primers volums de la nova col·lecció Materials per al Diàleg Interreligiós. En aquesta col·lecció es volen recollir els resultats, sempre provisionals, de la pràctica del diàleg interreligiós. S'hi inclouran també obres de grups o corrents religiosos minoritaris que apostin per la cultura de la pau i els drets humans, per tal que aquestes veus i les seves aportacions no resultin marginades en la pràctica del diàleg.

El primer volum, *Diàleg entre religions. Textos fonamentals*, és un recull totalment inèdit de documents de les Nacions Unides, la Unesco, el Parlament de les Religions del Món, la Conferència Mundial sobre Religió i Pau, el Temple de la Comprensió i la Iniciativa de les Religions Unides. El segon volum de la col·lecció, *La reconstrucció del pensament religiós a l'islam*, és una obra fonamental del reformisme islàmic de la primera meitat del segle XX. És potser el primer gran intent dins del món islàmic de pensar a fons i sense prejudicis els reptes plantejats per la modernitat occidental, però sense traïr les fonts de l'islam. (C.C.)

Es crea a Roma el Centre Italià de Lul·lisme

■ L'interès per Ramon Llull aplega a Itàlia un centenar d'estudiosos

ROMA.— Ramon Llull té des d'ara un centre dedicat al seu estudi a Roma, a la seu de l'Escola Superior d'Estudis Medievals i Franciscans del Pontifici Ateneu Antonianum. El Centro Italiano di Lullismo du el nom del pare franciscà E. W. Platzeck, un dels especialistes més grans en Ramon Llull, té per secretari el català pare Josep Perarnau i compta amb el suport del Curs d'Estudis Franciscans de la Facultat de Teologia de Catalunya.

Alvaro Cacciotti, president del nou centre, explica que aquest pretén articular la recerca que es du a terme a Itàlia entorn de la figura de Ramon Llull, i al mateix temps crear una biblioteca especialitzada que ja està en marxa, cursos, seminaris, un congrés anual, publicacions, beques d'estudi i sistematitzar el material del fons personal del P. Erhard Wolfram Platzeck, fons que actualment és a Alemanya. El P. Platzeck va ensenyar des del 1946 fins al 1971 a l'Escola Superior d'Estudis Medievals i Franciscans.

Itàlia és un dels indrets on hi ha més material sobre el beat mallorquí. De fet, Ramon Llull va estar en diverses ocasions en territori italià (Gènova, Pisa, Roma,

Nàpols, Sicília...). Els manuscrits lul·lians es troben principalment a la Biblioteca Vaticana, Biblioteca Ambrosiana, Biblioteca Casanatense, Biblioteca Corsiniana, Biblioteca Angelica i a altres centres de San Candido, Gènova i Fermo. D'Itàlia han sorgit també autors d'escola i pensament lul·lià, com Picco della Mirandola o Giordano Bruno. Actualment els estudiosos de Ramon Llull a Itàlia són molt nombrosos, motiu pel qual s'ha decidit la creació d'aquest centre, que no vol ser la competència d'altres institucions semblants sinó que voldria complementar el que ja existeix i configurar-se com a casa d'acollida dels especialistes en Llull.

Llull: una figura actual

Alvaro Cacciotti afirma que «la figura de Ramon Llull és tremendament actual: ell es va trobar davant de qüestions culturals, socials i teològiques que avui estan sobre la taula. A més, les relacions entre el cristianisme i la cultura musulmana, àmpliament tractades per Ramon Llull, retornen amb força». Segons Cacciotti, «Ramon Llull no és interessant només per a filòlegs o teòlegs, sinó que és un home interessant per al món d'avui, cal fer-lo conèixer molt més».

En la reunió que va donar forma a la creació del centre, els lul·listes italians van acordar demanar al P. Miquel Batllori, s.j., el permís per traduir i actualitzar la seva obra *El lul·lisme a Itàlia*, publicada el 1943.

El Centre Italià de Lul·lisme té el suport i la col·laboració del Centre Fran-

Alvaro Cacciotti, president del nou Centre d'Estudis Lul·lians.

«Ramon Llull és un home interessant per al món d'avui i cal fer-lo conèixer molt més»

ciscà de Cultura Oltre il Chiostro, així com del OFM Province of Immaculate Conception dels Estats Units. Aquesta nova entitat no vol recloure's només a Itàlia, sinó que està oberta a tots els interessats en Ramon Llull i les seves relacions amb Itàlia. La participació catalana i mallorquina hi té un relleu especial, així com les relacions amb Friburg, indret on hi ha un centre especialitzat en estudis lul·lians. Des d'aquesta entitat es dona suport a la reobertura de la causa de canonització del beat, que va a cura del P. Ramis.

Miriam Díez Bosch

XLI Setmana de Música Religiosa de Conca

CONCA.— La XLI Setmana de Música Religiosa de Conca se celebrarà del 22 al 31 de març, amb 22 concerts, repartits en vuit edificis diferents. Els escenaris que s'incorporen com a novetat enguany són les esglésies de Sant Felip Neri, Santa Creu, l'antic convent de les carmelites o el museu d'Art Abstracte espanyol de les Cases Penjants.

En l'apartat de creació contemporània tindran lloc tres estrenes absolutes: *Abs-*

tracció mística, interpretada pel violoncel·lista Lluís Claret; *Eucaristia*, interpretada per la Jove Orquestra Nacional d'Espanya, i *Grosse Passion*, del 1995, que és una partitura inèdita. També es presentaran recuperacions musicològiques, com l'estrena de l'oratori *La Santíssima Trinitat* (1715), d'Alessandro Scarlatti, que interpretarà Fabio Biondi, violinista i director de l'agrupació Europa Galante. (C.C.)

INGREDIENTS:

8 trossos de rap
sal i pebre, farina
1 llaua de tomàquet fregit
3 cullerades de pernil del país a daus, 2 patates
2 cullerades de pinyons
1 got de llet
pa ratllat

PREPARACIÓ:

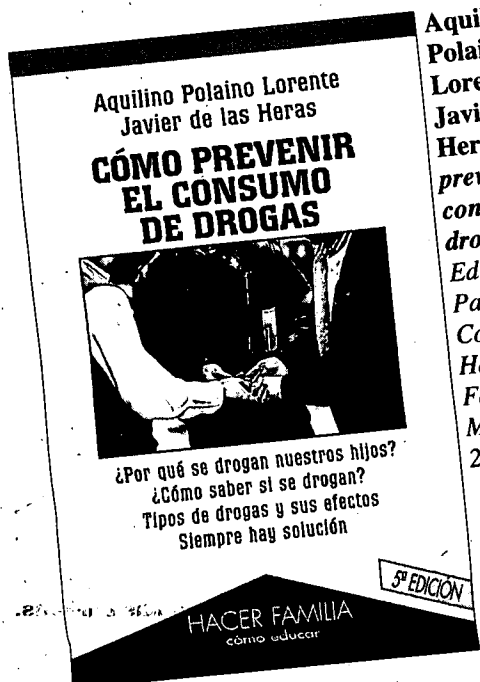
Talleu vuit trossos de rap i salpebreu-los. A continuació passeu-los per farina i fregiu-los. A part, prepareu una salsa de tomàquet i barregeu-hi daus de pernil del país, patates tallades a quadrets ja fregides i ben escorregudes d'oli.

Feu una picada amb dues cullerades de pinyons i tres grans d'all. Poseu el rap amb tot l'anterior en una cassola. Ja només falta afegir-hi un got de llet i un pessic de pa ratllat. Coeu-ho tot plegat uns deu minuts.

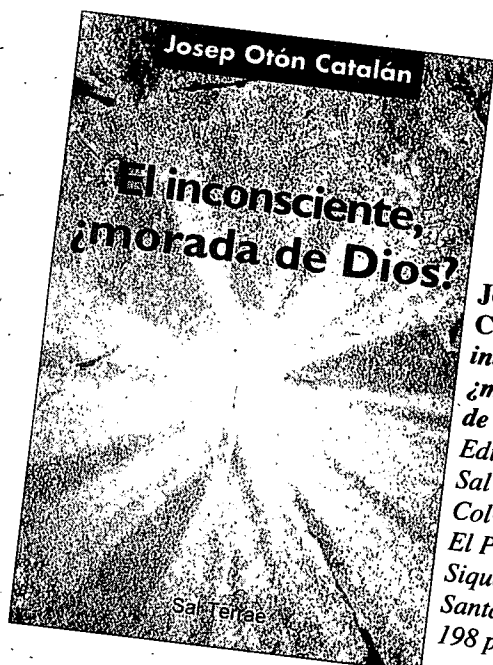
LLIBRES

Joves i drogues

«Per què es droguen els nostres fills», «com saber si es droguen?»... El llibre *Cómo prevenir el consumo de drogas*, adreçat als pares amb fills de més de 7 anys, intenta respondre aquestes i moltes altres qüestions. El seu principal objectiu és ajudar els pares a evitar que els seus fills es converteixin en drogoaddictes. També orienta per saber descobrir si s'estan drogant i què cal fer per resoldre aquest problema. És un llibre de lectura fàcil i amena, en què s'iclouen alguns casos viscuts pels autors que servexien com a exemple d'una problemàtica de plena actualitat. (C.C.)

Aquilino Polaino Lorente i Javier de las Heras, *Cómo prevenir el consumo de drogas*. Ediciones Palabra, Col·lecció Hacer Familia, Madrid 2001, 250 pág.

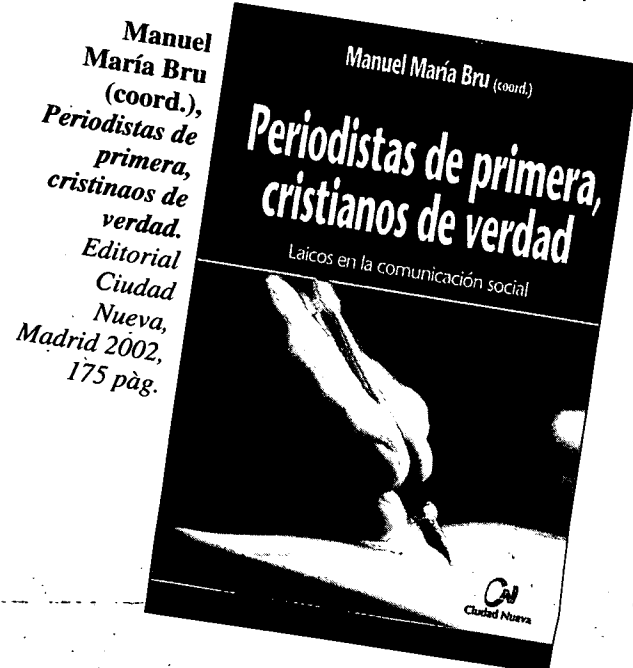
Josep Otón Catalán, *El inconsciente, ¿morada de Dios?* Editorial Sal Terrae, Col·lecció El Pozo de Siquem, Santander 2000, 198 pág.

Inconscient útil per a la fe

Per a tots els qui creuen que Crist és viu i que actua en nosaltres, el llibre de Josep Otón *El inconsciente, morada de Dios?* esdevé una lectura engrescadora i una alenada d'aire fresc, ja que el llibre foragita la basarda provocada per les inquietuds i els interrogants tan abundosos a la nostra època i que escassament assoleixen respostes. Ans al contrari, tot llegint Josep Otón, l'inconscient i els seus mecanismes ja no són adversaris de la nostra fe sinó que esdevenen eines útils i indispensables. El llibre és un bon ajut per a la tasca de pouar en el nostre interior. (Encarnació Aragonés)

Laics en la comunicació social

A finals d'abril de l'any 2000, es va celebrar a Madrid la primera trobada diocesana de comunicadors socials, organitzada pel Consell Diocesà de Laics i la Delegació diocesana de Mitjans de Comunicació Social de l'arquebisbat de Madrid, en què es va reflexionar sobre *La missió dels fidels laics en la comunicació social*. Ara, sota la coordinació del delegat diocesà de Mitjans de Comunicació Social, Manuel María Bru Alonso, la delegació i l'Editorial Ciudad Nueva publiquen el llibre que recull les intervencions de la trobada, amb el títol *Periodistas de primera, cristianos de verdad*. (C.C.)

La ràdio amable

Frequències

- 106.6** Barcelona
- 93.7** Catalunya central
- 103.4** Girona
- 105.0** La Seu d'Urgell
- 107.5** Andorra

El llibre de la setmana

Soledats masculines

Georges Brassens va dedicar una de les seves cançons més suggeridores a la soledat masculina. *La solitude...* era la seva millor companya, la que deixava una empremta de buit al seu llit cada nit passada en solitari.

Potser durant molt de temps s'ha fabulat sobre la soledat femenina, però s'ha escrit poc sobre el que és l'existència d'un home sol. O sí, s'ha escrit sobre un home sol, però sobretot, si va ser enviat als racons inhòspits de la soledat precisament perquè havia estat abandonat. Com el naufrag de les *Soledades* de Luis de Góngora, «*naufrago y desdeñado, sobre ausente*».

Es pot escriure tot un tractat sobre la «soledat» masculina, dels que van veure un dia que eren abandonats o dels que no van tenir mai companyia. Aquesta diferència importa ben poc a Joan Pons, perquè a les seves quinze històries recollides sota el títol d'*Homes sols*, hi ha de tot. Això sí, una soledat que s'origina per la manca de relacions femenines: la dona que no arriba mai, la que no l'accepta mai, la que se'n cansa i l'abandona. I no es tracta d'homes que s'abandonen al

soliloqui desesperançat, sinó dels que intenten, sobretot, els problemes que els sorgeixen quan s'hi han d'enfrontar: des de la lamentació personal que necessita un ressò comprensiu, fins a la manera de posar la rentadora o de tractar la mainadera que s'ocupa dels fills en absències obligades.

Els quinze relats de Joan Pons són un calidoscopi de situacions ben seleccionades, amb molts trets que, si no fossin dignes de compassió, farien somriure més d'un. Com, sinó, veure aquests pobres diables que lluiten amb el carro d'anar a comprar al supermercat, o s'han de fer el sopar, o han d'acceptar el fet de ser convidats a alguna festa o a un espectacle, «perquè sobra un lloc o una entrada»?

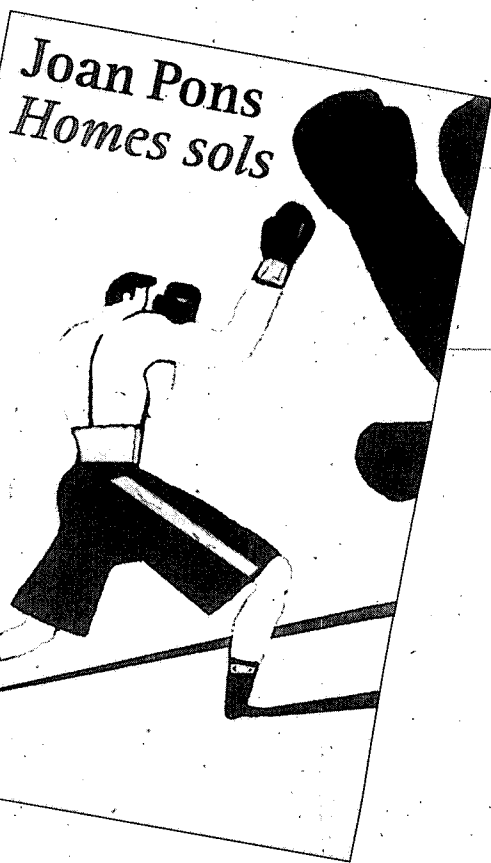
Són els que han de buscar el somriure

de les secretàries, o els que donen targetes a tothom, a condició que alguna persona del sexe oposat els faci cas alguna vegada.

Sentir-se comprès perquè estima aquesta soledat, com la que pinta Serrano Ponce-la a la seva antiga novel·la *Habitación para hombre solo*, o que s'ha de sotmetre al vertigen d'una fugida sense retorn, com en l'última narració del Nobel xinès recent.

Tindrà la compassió de gent com S. Maughen, que ironitzarà cínicament sobre la seva situació, quan escriu que «hi ha homes als quals una Providència misericordiosa els va predestinar a una vida de solters, però que en van fugir tot i aquest manament. No hi ha res més digne de plànyer que un solter casat». Com a la breu composició poètica de Campoamor, quan parla de l'esgarriosa soledat «*de dos en compañía*».

Han d'acceptar ser sospitosos, de desviacions sexuals, de crims sense solució, d'egoistes empedreïts. Ho anomenen-el

viatge cap al mite poètic de la soledat masculina... Joan Pons el retrata amb ironia, amb un català de la seva Menorca natal ben fluid, però d'aventura agradable i distreta.

Cristóbal Sàrrias

TAMBÉ HEM LLEGIT

- Andreu MARTÍN/Jaume RIBERA, *El secreto del astrónomo*, S.M. Madrid 2001, 159 pàg.: per a gent jove. Interessant i original en la seva presentació.

La sardana i la dansa

Sant Vicenç de Castellet, mil·lenari

Sant Vicenç de Castellet celebra el mil·lenari del Castellet que dona nom a aquesta població de la comarca del Bages. El 22 i 23 de març tindrà lloc la cloenda d'aquesta efemèride amb un espectacle que es durà a terme al pavelló d'aquesta vila i en el qual hi prendran part la pràctica totalitat de les seves entitats.

Castellet, memòria mil·lenària és el títol d'aquest espectacle on, entre d'altres actants, l'Esbart Santvicentí ballarà les *Gitanes de Sant Vicenç de Castellet* i presentarà dues peces de nova creació que expliquen el desenvolupament històric de la vila: *Festa de la verema* i *Ball del tèxtil*.

Aquestes dues peces són coreografia de Joan Maria Segura i la composició és de Xavier Mestres. L'acompanyament musical estarà a càrrec de la cobla Ciutat de Terrassa.

Xavier Mestres també estrenarà en aquesta festa la seva primera sardana. Cal

constatar que aquestes composicions són les primeres que l'autor fa per a cobla, tot i que la seva experiència en el camp de la composició musical està ja consolidada. Les actuacions tindran lloc el divendres 22 i el dissabte 23, a les 10 de la nit; i el diumenge 24, a les 7 de la tarda.

Aires de Castellar

La Jovenívola de Sabadell amplia aquest mes de març el seu catàleg discogràfic amb un nou CD, que ha promogut l'Agrupació Sardanista Amics de Castellar amb motiu del seu vint-i-cinquè aniversari. Un nou CD amb el títol genèric *Aires de Castellar*, que es va presentar a l'Auditori d'aquesta població, en un concert de la cobla Jovenívola el dia 2 de març, en un acte que, al mateix temps, va servir de prelude a la celebració del 25è Aplec de la Sardana de Castellar del Vallès. (C.C.)

Catalunya Cristiana
Una xarxa per a l'evangelització

Subscribiu-vos-hi ara
només per 75,02€ (12.480 ptes.) l'any

Desitjo subscriure'm al setmanari CATALUNYA CRISTIANA durant un any (52 números)

Edició en català ☐ Edició en castellà ☐

Nom Cognoms

Adreça Població

D.P. Tel. N.I.F.

FORMA DE PAGAMENT

☐ Amb un únic pagament de 75,02€ (12.480 ptes.) per any

☐ Amb dos pagaments semestral de 37,50€ (6.240 ptes.)

☐ Domiciliació bancària (Ompliu l'ordre de domiciliació)

☐ Xec nominatiu que adjunto

Senyors,
Els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avis, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció a "CATALUNYA CRISTIANA".

Titular Data

Entitat Oficina DC Compte

Signatura del titular del compte

Envieu aquesta butlleta a nom de:
CATALUNYA CRISTIANA
(Departament de Subscripcions).
Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona.
Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

El descobridor de l'estructura de l'hemoglobina

El dia 6 de febrer va morir Max Ferdinand Perutz, home de gran personalitat científica que bé es mereix que el recordem. Nascut a Viena, fill d'un industrial jueu, va estudiar la carrera de bioquímica i per a l'obtenció del doctorat es traslladà a Anglaterra el 1936 per fer-hi la tesi, sota la direcció de John Bernal, al Laboratori Cavendish de la universitat de Cambridge. Fins aquell moment ningú no havia aconseguit explicar l'estructura de cap proteïna. L'estructura molecular més gran coneguda aleshores era la de la ficocianina, que té una molècula formada per 58 àtoms, però les proteïnes en tenen uns quants milers. El director Bernal havia intentat en va, amb les imatges de la difracció de raigs X, d'analitzar l'estructura d'una proteïna senzilla, la pepsina. Doncs bé, Perutz s'anima a intentar-ho amb una altra proteïna: l'hemoglobina.

Perutz era un home de gran tenacitat. El problema era difícil, però ell no es féu enrere. Fins al 1947, després de moltíssims intents, no en proposava un primer model: l'hemoglobina seria com una caixa de barrets, cilíndrica, amb quatre línies circulars. Estava equivocada. No podia ser. Noves proves. El 1953 llegeix un treball d'un bioquímic de Harvard que li dóna una idea: introduir àtoms de mercuri en els cristalls d'hemoglobina. Les imatges de difracció dels raigs X que ara apareixen són diferents de les que es veuen sense mercuri. Aquest metall proporciona la imatge d'uns punts o marques que assenyalen el

camí de la proteïna. En tingué prou? No. Va haver d'anar provant amb altres àtoms, sempre més pesants que els que componen l'hemoglobina. I per fi, pogué donar el resultat ja amb plena seguretat el 1959, després de 23 anys de treballs de laboratori. El mapa estructural de l'hemoglobina obria la porta a conèixer-ne d'altres. El 1962 Perutz rebia el premi Nobel de Química.

Avui dia ja s'ha detectat l'estructura de 17.000 proteïnes. Sempre seguint el camí fressat per Perutz. Ara ja no calen més de 20 anys d'esforços. Ja s'han detectat estructures molt més complicades, com la dels ribosomes, que contenen dotzenes de proteïnes, a més d'unes quantes molècules d'ARN. Però el mètode de Perutz d'introduir-hi àtoms més pesants és el que encara es fa servir. Si ell no hagués tingut la felicitat idea potser encara ignorariem l'estructura d'aquests components essencials dels éssers vius.

Max Ferdinand Perutz.

Per Francesc Nicolau, professor de la Facultat Eclesiàstica de Filosofia de Catalunya

Actualitats científiques

Església i ciència al llarg de la història

37 El fundador de la genètica

Hem parlat d'alguns dels molts eclesiàstics que han contribuït amb el seu treball al progrés de l'astronomia. Però no és pas aquest l'únic àmbit en què homes d'Església han prestat la seva contribució científica. La llista dels clergues dels segles XIX i XX que han treballat també en altres aspectes de les ciències és llarguíssima. Ens limitarem a donar notícia només dels que adquiriren renom internacional. Pel que fa a la biologia potser el més important de tots va ser un humil religiós agustinià d'un convent provincial de la ciutat de Moràvia que en deien Brünn en alemany (i en txec Brno, com en diuen també ara que pertany a la República Txeca; aleshores era de l'imperi austrohongarès). El que va investigar aquest religiós inaugurava un capítol nou de la ciència dels éssers vius, o, més ben dit, una ciència nova, la que ara s'anomena genètica. El podem comparar amb el sacerdot francès René J. Haüy (1743-1822) que creà la ciència de la cristal·lografia, també nova, com explicàvem al capítol 31.

Un senzill religiós dedicat a l'ensenyament

El seu nom de pila era Johann. El seu cognom Mendel. Va néixer a Heitzendorf, prop d'Odrau, fill d'uns pagesos i des de petit aprengué del seu pare moltes coses sobre el conreu d'arbres fruiters. Pel consell del mestre, que el veia molt llest, els pares l'enviaren a estudiar a Leipzig i després a Olmütz. En acabar aquests estudis se sentí cridat per Déu a una vida consagrada i demanà l'ingrés, als vint-i-un anys, al convent de Sant Tomàs que els agustinians tenien a Brünn. Admès a aquesta congregació religiosa, prengué el nom de Gregor, i així és com signarà d'ara endavant tot el que escriguí. El 1847, als

vint-i-cinc anys, era ordenat de sacerdot.

Els seus superiors, tenint en compte els estudis que portava fets, el destinaren a l'ensenyament. Durant catorze anys explicà, a l'Escola Moderna de Brünn, història natural i física, i al mateix temps feia recerques científiques sobre la reproducció de les plantes en l'hort (o jardí) que els religiosos tenien al convent. Elegit superior de la casa el 1868 va haver de deixar part de les seves tasques científiques. Va morir el 1884, quan només tenia seixanta-dos anys, d'una crisi d'urèmia. Però deixava feta una obra de gran valor per al progrés de la ciència.

No va poder veure el valor que després es donà a les seves troballes

Tenia un esperit científic que no estava pas renyit amb la seva vocació religiosa sincera. El començament de les seves investigacions sobre reproducció de les plantes se situa al 1856. Va començar encreuant diferents races de pèsols per escatir com n'era la descendència. Després amb altres plantes. I ben aviat pogué concloure que s'hi podien veure unes regularitats clares. Això l'animà a fer noves provatures. Durant vuit anys ell tot sol sense que ningú l'ajudés dugué a terme el cultiu, la pol·linització artificial i l'examen meticulós de més de dotze mil plantes. Està dit molt aviat, però fer-ho era feina llarga. Un cop obtinguts els resultats, en redactà una densa memòria: *Versuche über Pflanzenhybriden* («Assaig sobre híbrids de plantes») que presentà el 1865 a la Societat d'Història Natural de Brünn. Però aquesta societat no donà cap importància a la comunicació. Poc es pensaven els «científics» que l'integraven que menystenien el naixement d'una nova ciència que havia de tenir un gran esdevenidor!

Aleshores Mendel va comunicar el seu treball al professor de fisiologia vegetal de Munic. Però ni aquest doctor no en va fer gaire cas. Mirant-ho amb ulls d'avui dia la cosa sembla inexplicable. Era deixar de banda les bases d'una nova ciència. Però així va anar la cosa.

Què era el que Mendel havia descobert? Fonamentalment, dues lleis reguladores de la descendència resultant de l'encreuament de races diferents de pèsols (vàlides per a qualsevol altra espècie vegetal o animal):

1a: Llei de la disjunció: «Les característiques racials adquirides pels descendents primers de dues races pures diferents se separen en les seves cèl·lules generatives de manera que tornen a aparèixer les característiques dels primers en els descendents de segona generació.» Això vol dir que si s'ajunten dues races pures de flors blanques i de flors roges i s'obtenen flors totes roses a la primera generació, s'esdevindrà que les flors descendents d'aquestes només en un 50% seran també roses i de les restants n'hi haurà un 25% de blanques i un 25% de roges (cas de característiques equipotents, amb herència intermèdia). I si ajuntant pèsols de talla gran i de talla petita s'han obtingut pèsols tots ells de talla gran, els descendents d'aquests només en un 75% seran de talla gran i n'hi haurà un 25% de talla petita (cas en què una característica sigui dominant i també ho és l'herència).

2a: Llei de la independència: «La transmissió de característiques diferents, dues o més, pot fer-se amb completa independència una de l'altra.» Vol dir que acoblant pèsols de llavor llisa i groga amb pèsols que la tinguin arrugada i verda, els descendents dels de la primera generació obtinguda seran pèsols llisos grocs, arrugats grocs, llisos verds i arrugats verds, de manera que les proporcions serien, entre 16, de 9, 3, 3 i 1, i haurien sorgit dues races noves (llisos verds i arrugats grocs); això en el cas d'herència dominant. En l'herència intermèdia haurien resultat del 25% cada varietat.

Això demostrava la divisibilitat i també fins a cert punt la immutabilitat del patri-

moni hereditari. Aquesta idea era ben nova i la base de la genètica moderna. Un autor, gens suspecte de clericalisme, Jean Rostand dirà: «No hem de considerar Mendel com un precursor, sinó com el veritable creador de la ciència de l'herència.»

Haurem d'esperar al 1900, quan ja feia setze anys que el nostre frare havia mort, per trobar qui s'adoni de la importància de les troballes de Mendel. És l'holandès Hugo de Vries (1848-1935) qui en publicar les seves troballes sobre la hibridació de diferents races de vegetals feia notar que el que ell acabava de descobrir ja feia 35 anys que ho havia trobat aquell humil religiós de Brünn. Dos científics més, Karl Correns de Tubinga i Erich Tschermak de Viena, havien arribat a les mateixes conclusions. Tots tres científics reconegueren noblement que la glòria d'haver descobert per primera vegada les lleis que acabaven de formular calia atribuir-la a Gregor Mendel, que les havia enunciat el 1865. Per això ara anomenarem *mendelisme* el conjunt de les lleis bàsiques de la genètica.

Quina resposta cal donar al fet que no es reconegué tot seguit el mèrit de la descoberta de les lleis mendelianes? Només n'hi ha una: a l'època de Mendel els biòlegs encara no estaven sensibilitzats per les qüestions relatives a la genètica. Ell va ser un científic que s'avançà al seu temps; va veure la importància d'allò que no es consideraria important fins a trenta-cinc anys més tard. El 1900 apareixen de cop tres interessats pel tema. En aquest moment la cosa ja estava madura.

No solament el món científic reconegué el mèrit del religiós que tan meticulosament observà els pèsols i altres flors del seu convent, sinó que també l'Església jeràrquica va voler enaltir-ne la memòria en complir-se el centenari de la seva mort. El 10 de març de 1984 a Roma se celebrà per commemorar-ne la memòria una sessió acadèmica promoguda pel Consell Pontifici per la Cultura, per l'Orde de Sant Agustí i per l'Institut de Genètica Gregori Mendel de la ciutat. I hi assistí el papa Joan Pau II que va fer-hi un discurs de lloança d'aquest fill genial de l'Església.

Pensadors cristians del segle xx (60)

Lech Walesa i la derrota del comunisme

UN DISSIDENT COMUNISTA

Lech Walesa neix a Popowo, un poble a prop de Varsòvia, el 1943. Fill d'una família humil, es va educar en un ambient de treballadors. El seu pare va ser fuster i la mare, pagesa. Va viure la terrible ocupació nazi durant la infància. Va contemplar com el seu poble era martiritzat. Un poble que no es va deixar aniquilar pel totalitarisme. I és que el patriotisme polonès va molt lligat històricament a l'Església catòlica. En neix amb força tota una cultura nacional, capaç de vèncer el paganisme nazi i el posterior comunista.

Walesa va ingressar de ben jove al partit roig, implantat violentament després de la II Guerra Mundial. Cursarà estudis de formació professional i s'especialitzarà en electrònica. Els seus coneixements i la seva habilitat per a les relacions públiques el van dur a escalar llocs en el partit comunista. El 1960 va ser comisari polític de les Forces Armades.

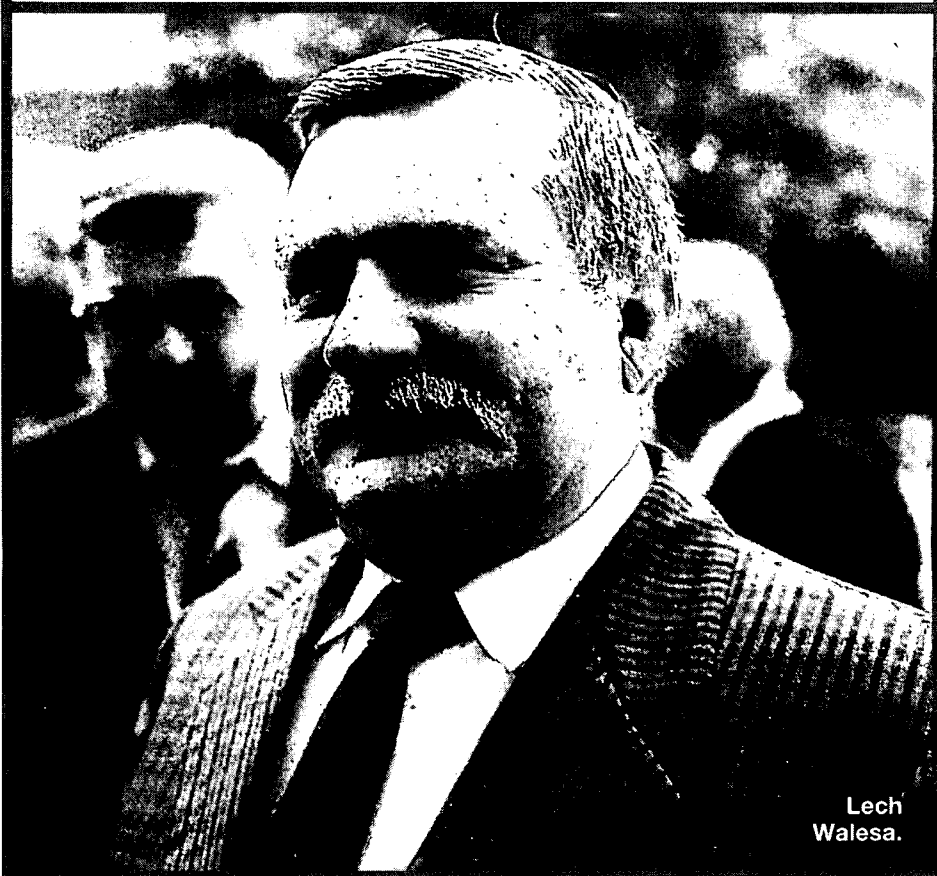
Però el 1980 la seva vida fa un tomb radical. Esdevé el principal negociador i signant dels «acords de Gdansk». Aquests acords s'estableixen en el marc d'una solució pacífica a les revoltes populars del moment, principalment obreres, contra el règim comunista. Neix, després d'aquesta signatura, el sindicat independent Solidaritat. El primer sindicat lliure (no alineat al govern) d'un país comunista. Era una cosa impensable anys enrere.

Les protestes als carrers i les campanyes contra el règim comunista se succeïen contínuament. Walesa les dirigia, des del seu sindicat, i va esdevenir així dissident comunista.

RECONSTRUCCIÓ MORAL DEL PAÍS

El novembre del 1980, i després de la caiguda del règim comunista, Walesa obté el 40 per cent dels vots en la primera volta

Líder del sindicat polonès Solidaritat, Walesa va ser un dirigent indiscutible de la revolució polonesa enfront del totalitarisme comunista. El seu exemple i la seva lluita a favor de la llibertat de tot un poble van encendre els desitjos de llibertat de la resta dels països de l'Est.

de les eleccions democràtiques. En la segona volta va aconseguir ser nomenat president de Polònia. Va passar de liderar el sindicat Solidaritat a la presidència de la nació. Però li quedava una feina molt dura: regenerar materialment i moralment el país. Passa per situacions de crisi econòmica i social. Així, en les eleccions presidencials del 1995, cau derrotat pel socialdemòcrata A. Kwasniewski.

Tot i aquesta derrota política, Walesa és considerat com el líder de la llibertat polonesa dels noranta. La seva lluita pels drets humans des del seu catolicisme militant va ser premiada nacionalment i internacionalment.

Juntament amb el premi Nobel de la Pau, va obtenir el premi Home de l'Any (1980), la Medalla de la Llibertat (1981), el premi Justícia Social (1983) i la Medalla Presidencial de la Llibertat de G. Bush el 1989, entre d'altres.

WALESA I WOJTYLA

Juntament amb Tadeusz Mazowiecki, Walesa i Wojtyla van esdevenir els líders del regenerament moral de Polònia enfront del règim totalitari comunista. Els tres intel·lectuals catòlics van protagonitzar una veritable revolució de l'esperit.

La retòrica comunista va quedar reduïda al mínim.

El líder de Solidarnosc (Solidaritat) no va idear el sindicat en solitari. Wojtyla també hi va intervenir encoratjant la vaga èpica a les drassanes de Golansk. Els encontres Wojtyla-Walesa van ser constants en aquells dies del 1980.

Es va desvetllar així la nova consciència que els obrers tenien de la seva dignitat, la seva paciència i capacitat per organitzar-se. Els obrers, liderats per Walesa, van formar una unitat juntament amb els intel·lectuals dissidents. Parlaven des de la no-violència, en lluita pels valors morals i cristians d'un poble reduït al materialisme de les consciències. Walesa defensa l'autoestima del poble polonès, es revela contra la violació sistemàtica i política dels drets humans. Aquesta revolució moral de Walesa, i secundada per tot un poble, va posar els fonaments per a una posterior revolució social i política. Fonaments basats en dos eixos fonamentals: la nova experiència de la dignitat personal enfront del poder de l'Estat, i la decisió ferma de no deixar-se intimidar per les amenaces del totalitarisme imperant. Segons N. Davies, historiador, «l'essència de l'experiència polonesa moderna és la humiliació» (Rf. *Slearth of Europe*, pàg.

62). Aquesta experiència va ser la que va impulsar Walesa a defensar els seus compatriotes del jou comunista, amb el seu moviment d'autodefensa social. Walesa va impulsar també el desvetllament de les consciències d'un poble adormit per la doctrina marxista. Inlluït pel catolicisme polonès, especialment per Wojtyla, el líder de Solidaritat recupera la propietat privada de les llengües i les ments d'una nació carrinclona.

LA NO-VIOLÈNCIA COM A REVOLUCIÓ

Walesa va saber regenerar les consciències des del compromís de la lluita diària i la no-violència. No hi va haver víctimes mortals en la revolució de Solidaritat. Així, es va donar una lliçó històrica al comunisme estalinista, sempre armat amb la mentida de la violència, tal com ho va expressar A. Solzhenitzin en el

«La seva lluita pels drets humans des del catolicisme militant va ser premiada nacionalment i internacionalment»

seu discurs del Nobel (1970). Lech Walesa va ser capaç d'amarar l'espiritualitat del Jesús de la pau en el cor d'un poble humiliat. Es va fer la revolució sense odis, des de la pau. El sistema comunista va demostrar, davant de l'exemple pacífic de Solidaritat, que depenia de la violència per sobreviure. Walesa va ser capaç de crear institucions independents, forjades sota els principis democràtics i catòlics, tot aniquilant així el sistema totalitari. La Solidaritat de Walesa va desencadenar la caiguda impensada del bloc comunista.

MÉS ESPiritUALITAT I MÉS LLIBERTAT

«Ha passat el temps en què ens tanquen la boca amb salsitxes.» Aquestes són les paraules d'un poeta polonès, col·laborador de Walesa en la regeneració moral polonesa. El materialisme, per a aquests intel·lectuals, ja no servia per dur la felicitat al poble, ja que l'autèntica felicitat es trobava en la llibertat. Llibertat moral i espiritual, també. Walesa, juntament amb els companys obrers, va plantar una creu a les drassanes, símbol totalment eradicat de la societat pel comunisme.

L'espiritualitat de Solidaritat es va forjar en símbols religiosos: la Mare de Déu damunt de la valla de les drassanes, la missa diària dels vaguistes i els obrers en vaga fent cua per confessar-se a l'aire lliure. Tots ells eren símbols de l'esperit d'una nació, que gràcies a Walesa va saber reprendre el timó del vaixell de la seva història i implantar els drets socials, econòmics i morals de tot un poble.

Joan Manuel Gutiérrez Delgado

Esriptor i humanista (stein@mixmail.com)

PUBLICITAT A:

CATALUNYA CRISTIANA
(edició setmanal)

BUTLLETÍ DE L'ARQUEBISBAT DE BARCELONA
(edició mensual)

GUIA DE L'ESGLÉSIA DE L'ARXIDIÒCESI DE BARCELONA
(edició anual)

RÀDIO ESTEL
FM 106.6

Informe-vos al telèfon: 934 092 810
Fax: 934 092 820
c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69
08014 Barcelona
e-mail: publicitat@catcrist.com

CADENA ESTEL

Des de les 02.00 a les 8.00 hores, selecció de música instrumental.
El tren de les set (reflexió matinal), 07.00 hores.
Espurna d'Alba, a les 07.15 i 02.00 hores.
 Informació general, d'Església i solidaritat, serveis i cultura, cada quart d'hora.
 Comentari de l'Evangeli a les 7.30, 15.30, 18.55 i 2.10 hores.
 Pensament humà i cristià, cada hora.
 Comentari creient sobre l'actualitat, a les 9.30 i 17.30 hores.
 Angelus cantat, a les 12.00 hores.

Dilluns

07.00-08.00 *Radiofórmula*
 08.00-09.00 *El Primer Cafè* (informatiu i tertúlia).
 09.00-19.00 *Radiofórmula*
 19.00-20.30 *La Consulta* (magazín de serveis).
 20.30-22.00 *Sin concesiones* (esports).
 22.00-23.00 *Qui tingui oïdes* (actualitat en clau cristiana).
 23.00-00.00 *Planeta Blau* (medi ambient).
 00.00-02.00 *La Gran Diferència* (selecció musical).

Dimarts

07.00-08.00 *Radiofórmula*
 08.00-09.00 *El Primer Cafè*
 09.00-19.00 *Radiofórmula*
 19.00-20.30 *La Consulta*
 20.30-22.00 *Sin concesiones*
 22.00-23.00 *Qui tingui oïdes*
 23.00-00.00 *Paraules d'amor* (família).
 00.00-02.00 *La Gran Diferència*

Dimecres

07.00-08.00 *Radiofórmula*
 08.00-09.00 *El Primer Cafè*
 09.00-19.00 *Radiofórmula*
 19.00-20.30 *La Consulta*
 20.30-22.00 *Sin concesiones*
 22.00-23.00 *Qui tingui oïdes*
 23.00-00.00 *Radiofórmula*
 00.00-02.00 *La Gran Diferència*

Dijous

07.00-08.00 *Radiofórmula*
 08.00-09.00 *El Primer Cafè*
 09.00-19.00 *Radiofórmula*
 19.00-20.30 *La Consulta*
 20.30-22.00 *Sin concesiones*
 22.00-23.00 *Qui tingui oïdes*
 23.00-00.00 *A tota costa* (submarinisme).
 00.00-02.00 *La Gran Diferència*

Divendres

07.00-08.00 *Radiofórmula*
 08.00-09.00 *El Primer Cafè*

09.00-19.00 *Radiofórmula*
 19.00-19.30 *Ressons*
 19.30-20.30 *Catalunya Sense Barreres* (atenció als discapacitats).
 20.30-22.00 *Sin concesiones*
 22.00-23.00 *Qui tingui oïdes*
 23.00-00.00 *Amb llum pròpia* (personatges famosos).
 00.00-00.30 *De nou n'nou* (música alternativa).
 00.30-02.00 *La Gran Diferència*

Dissabte

07.00-08.30 *Radiofórmula*
 08.30-09.00 *Contes de la Fada Vetakika*
 09.00-10.00 *Club de golf* (deportes).
 10.00-11.00 *Trotamundos* (turisme rural).
 11.00-12.00 *Radiofórmula*
 12.00-13.00 *Fills: preguntes i respostes* (escola cristiana).
 13.00-17.00 *Radiofórmula*
 17.00-18.00 *Vaixells, trens i música country*
 18.00-19.00 *Cum laude* (universitats).
 19.00-20.00 *Afinado con Brasil* (música brasilera).
 20.00-21.00 *Els temps de la música* (música clàssica).
 21.00-22.00 *Tanca els ulls i fixa-t'hi bé* (música cinema).
 22.00-23.00 *Mar de claror* (catequesi).
 23.00-00.00 *Temps de Paraula* (Bíblia).
 00.00-00.30 *Cova de Jazz* (música).
 00.30-02.00 *La Gran Diferència*

Diumenge

07.00-08.30 *Radiofórmula*
 08.30-09.00 *Contes de la Fada Vetakika*
 09.00-10.00 *Tot sardana*
 10.00-11.00 *Rutes per Catalunya* (excursions).
 11.00-18.00 *Radiofórmula*
 18.00-18.30 *La Taula de l'Evangeli* (comentari de les lectures dominicals).
 18.30-20.00 *Avui és el dia del Senyor* (prèvia i Eucaristia des de la catedral de Barcelona).
 20.00-21.00 *Melodies de fe* (música cristiana).
 21.00-23.00 *Radiofórmula*
 23.00-23.45 *Missatge en una ampolla* (reflexions).
 23.45-00.00 *Moments a mitjanit* (reflexió cristiana).
 00.00-00.30 *La cova del Country*
 00.30-02.00 *La Gran Diferència*

CADENA ESTEL

Desconnexions de Ràdio Estel**De dilluns a divendres:**

08.00, 08.15 Desconnexió *El Primer Cafè*
 14.00, 14.15 *Informatiu migdia*
 18.30, 18.45 *Informatiu vespre*
 09.15, 14.15, 19.15 *el Temps*
 12.00, 15.00, 17.00 *Butlletins horaris*

Cada dia

06.45 *Un bon motiu per viure*
 08.10, 10.45, 16.15 *Agenda*
 12.45, 17.45 *Recomanacions turístiques*

Dimecres

00.00-00.30 *El que més ens agrada*

Dijous

00.00-00.30 *La Taula de l'Evangeli*

Dissabte

13.00-13.30 *Església d'Urgell*
 13.30-14.00 *In Corpore Sano*

Diumenge

18.00-18.30 *La Taula de l'Evangeli*

RÀDIO BARCELONA (OM 666)
 Diumenge - De 22.05 a 23.00h, *Objectiu, l'home*: programa de valors humans. El cas de la setmana; un espai per a la solidaritat; entrevista a Maria Carme Baqué, voluntària col·laboradora en la custòdia franciscana de Terra Santa a Jerusalem; suggeriments per viure millor la vida i la «Carta Dominical» de l'arquebisbe de Barcelona, Ricard Maria Carles (edita i presenta: J.M. Alimbau).

106.6 FM	Barcelonès, Maresme, Vallès Oriental, Vallès Occidental i Baix Llobregat.
93.7 FM	Alt Penedès, Baix Penedès, Anoia, Bages, Berguedà i Garraf ARQUEBISBAT DE BARCELONA
103.4 FM	Gironès, Selva, Alt Empordà, Baix Empordà, Pla de l'Estany i Garrotxa BISBAT DE GIRONA
105.0 FM	Ràdio Principat: Alt Urgell, Cerdanya, Noguera, Segarra, Pla d'Urgell i Urgell
107.5 FM	Ràdio Principat: Andorra BISBAT D'URGELL

Diumenge 24

08.45 *Tiempo de creer* (programa protestant).
 Programa dedicat a les manifestacions religioses de la comunitat musulmana, jueva i evangèlica.
 Director: Baruj Garzón Serfaty.
 09.30 *Últimas preguntas*
 «Misioneros del camino.»
 Un grup de monjos benedictins han posat en marxa una experiència nova d'evangelització a través de la contemplació. Quin sentit té aquesta forma de vida? Com és l'evangelització des de la contemplació? Com viuen la Setmana Santa?
 Entrevista al pare José Antonio Torres.
 Directora: María de los Ángeles Fernández.
 09.55 *Testimonio*
 10.00 *Santa Missa*
 Eucaristia solemne oficiada pel papa Joan Pau II des de la basílica de Sant Pere de Roma, benedicció de Rams i processó.

Dilluns 25

17.15 *Pueblo de Dios*
 «Solidaridad cofrade.»
 La Setmana Santa de Jerez de la Frontera es viu amb gran intensitat gràcies a les més de trenta confraries que surten en processó per la ciutat des del Diumenge

de Rams fins al Dissabte Sant. Durant l'any, però, la vida de les confraries també és molt intensa. El reportatge mostra diferents projectes que funcionen gràcies al desconegut suport de moltes d'aquestes confraries i germandats.
 Director: Julián del Olmo.

Diumenge 24

09.00 *Signes dels Temps*
 «Viure la Setmana Santa.»
 Parlem de les confraries i de les processons que es fan a Catalunya.
 Altres temes:
 —Reportatge sobre el museu-casa Verdaguer a Vallvidrera.
 —Presentació de la nova revista divulgativa de cultura religiosa *Dialogal*, depenent del Centre Unesco.
 —Comentari d'actualitat, amb Jaume Reixach.
 —Història de l'Església, amb Josep M. Ballarín.

(Dirigit per Francesc Rosaura i presentat per Teresa Pou.)

Signes dels Temps repeteix l'emissió la nit del diumenge al dilluns, a partir de les 02.00 h per TV3; el diumenge a les 11.20 h pel Canal TVC Internacional i pel Canal TVC Sat.

Divendres 22

20.30 *Creure avui*
 «Entrevista», a càrrec d'Albert Dresaire;
 «Espai de notícies», coordinat per Lluís Àlvarez.
 A més d'aquests espais s'ofereix l'agenda d'activitats de l'arxiprestat de Mataró a càrrec de l'equip d'*El Full de Mataró*, el temps de reflexió i el comentari de l'Evangeli del diumenge.
 Presentat per Steffi Leonardi i coordinat per Ramon Safont-Tria.
 El programa repeteix l'emissió el dilluns a les 14 h.

Cada diumenge

12.00 *Paraula i vida*
 Espai que escriu i presenta Mons. Lluís Martínez Sistach.
 (El programa repeteix l'emissió el diumenge a la tarda cada tres hores).

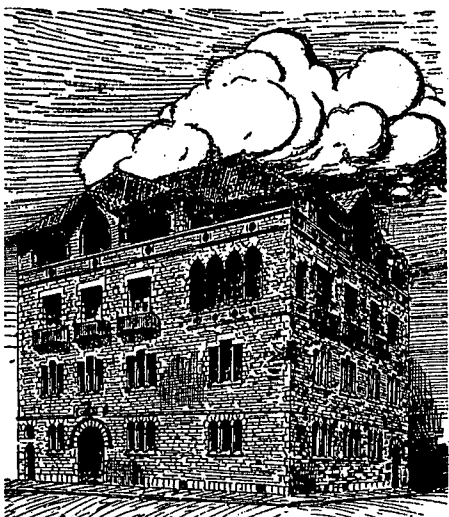
Canal Berquedà de Televisió

Bona notícia, programa setmanal que s'emet els dijous a les 20.15h, el dissabte (migdia i vespre) i el diumenge (matí, tarda i nit).

MARÇ ÉS EL MES CONSAGRAT AL PATRIARCA SANT JOSEP

Internet

• **XAVERIANS.**— A www.javerianos.org trobareu informació sobre els missioners xaverians: qui són, què fan, butlletins, informes, activitats, fotografies...

• **BALMESIANA.**— Documents Berit: col·lecció de documents sobre la família preparats per l'Institut Berit de Xile que podeu llegir a <http://UVST.balmesiana.org/es/Berit/Berit.htm#documentos>

Altres bisbats

• **NOVAHUMANITAS.**— Del 3 al 7 d'abril, sessions de formació humana sobre *Aprendo a analizarme*, a Talavera, amb M. Ángeles de los Ríos. Més informació: M. Jesús Martín (promotora), c/ Don Felipe, 6-8, 3r 5a - Madrid, tel. 915 212 089.

SETMANA SANTA i PASQUA

• **MONESTIR DE SANTA MARIA DE VALLBONA DE LES MONGES.**— **Diumenge de Rams**, a les 10.45, benedicció i eucaristia; a les 16.00, nona; a les 19.30, vespres; **Dijous Sant**, a les

19.00, Cena del Senyor; a les 22.00, hora de vetlla; **Divendres Sant**, a les 7.00, matines; a les 9.00, laudes; a les 13.00, sexta; a les 15.45, nona; a les 17.00, celebració de la Passió; a les 21.00, completes; **Dissabte Sant**, a les 7.00, matines; a les 8.45, laudes; a les 13.00, sexta; a les 15.45, nona; a les 19.30, vespres; a les 22.30, Vetlla Pasqual; **Pasqua de Resurrecció**, a les 8.00, laudes; a les 8.45, tèrcia; a les 11.00, eucaristia; a les 16.00, nona; a les 19.30, vespres; **Dilluns de Pasqua**, a les 8.00, matines; a les 9.00, laudes; a les 9.30, eucaristia; a les 13.00, sexta; a les 16.00, nona; a les 19.30, vespres; a les 21.15, completes.

• **CATEDRAL DE BARCELONA.**— **Diumenge de Rams**, a les 10.30, laudes; a les 11.00, benedicció de les palmes i eucaristia; **Dimarts Sant**, a les 11.00, missa crismal; **Dimecres Sant**, a les 19.30, celebració penitencial; **Dijous Sant**, a les 19.30, missa de la Cena del Senyor; a les 23.00, vetlla eucarística; **Divendres Sant**, a les 10.00, ofici de lectura i laudes; a les 15.00, sermó de les Set Paraules, pel canonge Mn. Domènec Cols; a les 17.00, acció litúrgica de la Passió i la Mort del Senyor; a les 18.30, viacrucis; **Dissabte Sant**, a les 10.00, ofici de lectura i laudes; a les 22.00, Vetlla Pasqual; **Pasqua de Resurrecció**, a les 11.30, sexta; a les 12.00, eucaristia i benedicció papal.

• **TIBIDABO.**— **Diumenge de Rams**, a les 12.00, benedicció de rams a la basílica; a les 13.00, benedicció de rams a la cripta; **Dijous Sant**, a les 18.30, missa vespertina. Cena del Senyor; a les 21.30, hora santa; a les 23.15, vetlla extraordinària oberta a tothom; **Divendres Sant**, a les 8.00, laudes; a les 11.30, ofici de lectures; a les 12.00, viacrucis; a les 17.00, celebració de la Passió del Senyor; **Dissabte Sant**, a les 23.15, Vetlla Pasqual; adoració nocturna; **Pasqua de Resurrecció**, horari de misses dels dies festius.

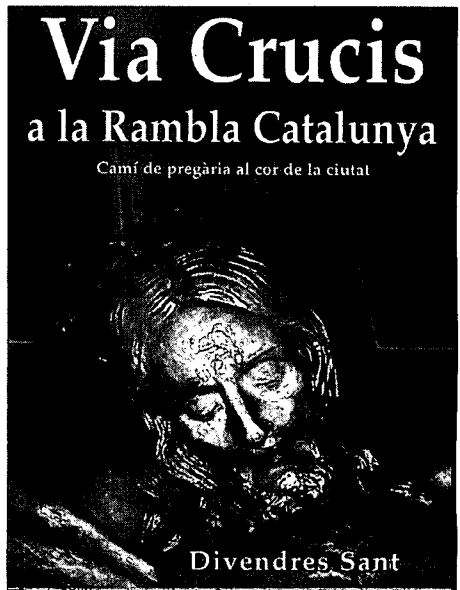
• **PARRÒQUIA DE LA CONCEPCIÓ.**— **Diumenge de Rams**, a les 19.00, vespres cantades; **Dijous Sant**, a les 19.00, concert de música sacra pel conjunt Fòrum Vocal; a les 19.30, missa de la Cena del Senyor (polifonia i solistes); **Divendres Sant**, a les 8.00, ofici cantat de tenebres i laudes; a les 12.00, celebració de la Passió del Senyor, predicada pel canonge Josep M. Martí i Bonet; **Pasqua**

de Resurrecció, a les 19.00, vespres solenns, amb processó a les fonts baptismals, presidides per Mons. Ramon Malla. C/ Aragó, 299 - Barcelona.

• **MISSA CRISMAL.**— El 26 de març, a la catedral de Lleida, a les 18.15, celebració penitencial i a les 19.00, eucaristia i benedicció dels sants olis.

• **CASA D'EXERCICIS DE SARRIÀ.**— Jornades de pregària per viure la Setmana Santa els dies 27, 28, 29 i 30 de març, a la nit, dirigides pel P. Lluís Cortés, s.j. Obertes a religiosos, religioses i a tota persona del poble cristià. Cal confirmar l'assistència: tel. 932 058 134.

• **TURBALLOS.**— Els dies 28, 29, 30 i 31 de març, celebració de la Setmana Santa i Tridu Pasqual. Més informació: tel. 966 516 719 i 966 660 726.

• **VIA CRUCIS A LA RAMBLA DE CATALUNYA.**— El Divendres Sant, 29 de març, a les 10.30, viacrucis a la rambla de Catalunya, a Barcelona, com a «camí de pregària al cor de la ciutat». Començarà a la parròquia de Sant Ramon de Penyafor (rbla. de Catalunya, 115), baixarà per la rambla i acabarà a la parròquia de la Mare de Déu dels Àngels (c/ Balmes, 78). Més informació: tel. 932 150 237 i 932 152 730.

• **PASQUA DIOCESANA.**— Per a adolescents de 15 i 16 anys a l'ermita del Remei d'Alcanar (Tortosa), del 27 al 30 de març. Inscripcions: tel. 649 331 303 (Miriam) i 647 933 439 (Fernando).

• **CONVIVÈNCIA DE PASQUA.**— Els dies 2, 3, 4 i 5 d'abril per a joves confirmats a Es Cubells. Organitza: Delegació de Joventut d'Eivissa i Formentera.

Barcelona

• **PARRÒQUIA DEL CARME DE TERRASSA.**— Celebra els seus 25 anys amb diferents actes: els dies 20 i 21 de març, a les 21.45, recés quaresmal conduït per Rafel Gasol, salesià; el 22, a les 22.00, penitència comunitària de Quaresma, i el 23, festa infantil del CIJAC. C/ Francesc Salvans, 62 - Terrassa, tel. 937 357 574.

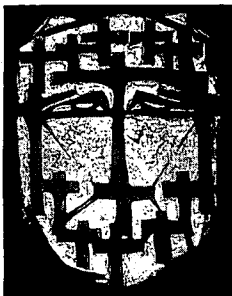
• **AMICS DELS CLÀSSICS.**— El 21 de març, a les 19.30, conferència sobre *La música i la poesia a Catalunya*, a càrrec de Maria Infiesta, Jordi Mota i Eva Muns. Breu introducció i audició de fragments d'obres de Rodoreda, Nicolau, Turull, Cassadó, Garreta, Lamote de Grignon, Altsient, Wagner, etc. C/ Ausiàs Marc, 26, 8è - Barcelona.

• **FUNDACIÓ AJUDA I ESPERANÇA.**— El 21 de març, a les 19.30, conferència de Jaume Terribas, economista i germà del fundador del servei, sobre *Tel·lèfon de l'Esperança de Barcelona. Origen, present i futur*. Cal confirmar l'assistència: tel. 932 020 260, de 9.00 a 14.00.

• **ATENEU BARCELONÈS.**— El 24 de març, a les 19.30, concert de Pablo Rosales (violoncel) i Maria Malechova (piano), que interpretaran obres de Beethoven, Grieg i Bach. C/ Canuda, 6 - Barcelona, tel. 933 436 121.

• **CONCERT DE CANT CORAL.**— A càrrec de St. Catherine's Chamber Choir, el 24 de març, a les 19.00, a l'església dels salesians de Barcelona, i el 25, a les 12.30, a la catedral de Barcelona.

• **AMICS DEL P. PIO DE PIETRELCINA.**— Trobada cada darrer di-

LA PASSIÓ DE REUS

*Jesucrist, la seva vida
i el seu missatge*

Direcció: Josep Maria Llop i Cabré

TEATRE FORTUNY DE REUS

Dia 23 de març de 2002 a les 21 h.
Dia 24 de març de 2002 a les 18 h.

Venda anticipada: pels terminals de ServiCaixa
Taquilla del teatre de dilluns a divendres, matins de 12 h a 14 h i de 18 h a 20 h i una hora i mitja abans de començar l'espectacle

Per telèfon: servei permanent les 24 h, telèfon 902 332 211
De 12 h a 14 h i de 18 h a 20 h, telèfon 977 315 730

Si a la teva família algú té problemes, crisis, desajustaments familiars...
Tots en patim les conseqüències

**Podem
ajudar-te!**

**CENTRE D'INFORMACIÓ
I D'ORIENTACIÓ
FAMILIAR**

CENTRE PASSATGE «CIOF» - Passatge Mercader, 13 - 08008 Barcelona

934 875 632

Dimarts i dijous
Matins de 10 a 13 h
Tardes de 18 a 21 h

LLAR D'ANCIANS P. MIRALLES

per a grans persones grans

Ajudeu-nos, si us plau, a fer el bé
(2100 0681 01 0200194299)

NIF: G-08862781 Els donatius desgraven un 20% del total a la declaració de l'IRPF. (Llei 30/1994).
www.residenciapmiralles.org e-mail: persones@teleline.es

Des del carrer

Des dels 14 anys ja sentia necessitat de fer cantar a veus i en té 76. És un enamorat de la música i del cant coral, un home amarat de sensibilitat que pensa en pentagrama. Ha estat el fundador del Cor Madrigal, un dels cors més importants de Catalunya, que ve de celebrar els 50 anys de la seva fundació. Manuel Cabero és actualment professor de direcció coral a l'Aula de Direcció Coral, l'Audicor, de l'Institut Joan Llongueres de Barcelona. També combina la direcció del grup de cambra Capella de Música de la basílica de Santa Maria del Pi amb el Cor Magister Arte de la UB. Alhora col·labora, conjuntament amb altres entitats d'Església, en el cicle de concerts de corals universitàries que per 5è any el Centre Cristià d'Universitaris i Professionals (CCUP) organitza dins la Pastoral Universitària.

Manuel Cabero és director del Cor Magister Arte de la Divisió de Ciències de l'Educació de la UB

«El cant coral, sense adonar-nos-en, agermana»

—Què es perden els que no s'han parat mai a gaudir del cant coral?

—Parlar del cant coral és parlar de la música. Qui no gaudeix de la música es perd moltes vivències positives, tot i que no se n'adoni. La música és una de les arts que sensibilitzen més la personalitat. I en la música la veu humana és l'instrument superior per excel·lència, espontani, natural, un do de la naturalesa que permet les flexions més insospitades que ens arriben al fons dels nostres sentiments. I quan cantem acompanyats arribem a la seva màxima expressió: és el cant coral. Només en pot parlar aquell que ho ha viscut. Sense adonar-nos-en, agermana.

—A què respon el fort desig que des de la Pastoral Universitària es té per fomentar el cant coral?

—En certa manera és lògic per la tradició que ens precedeix i la influència de l'entorn en l'actualitat, fonamentada en els valors culturals i en els ideals de fer país que sempre han guiat el cant coral a Catalunya. El cantaire universitari potser no és tan fix i per això les corals d'universitat fluctuen en el nombre de cantaires més que altres col·lectius no afectats pels exàmens, pel curs acadèmic, per les vacances o per la

tornada al seu lloc d'origen. Però malgrat tot, el nivell actual és millor que mai. Hi ha més gent que canta, directors joves amb molta qualitat i competència, i el panorama és prometedor.

D'aplec corals a Catalunya n'hi ha hagut sempre. El CCUP i el Safor, l'altra agrupació confessional universitària, van començar a organitzar uns concerts amb

CONCERTS PREVISTOS:

El dissabte 13 d'abril el Cor de la Universitat Autònoma de Barcelona actuarà a la parròquia de Sant Ramon de Penyaforat (Rambla de Catalunya, 115) a les 21.00 h, després de l'eucaristia de les 20.00, on també participarà.

El dissabte 11 de maig totes les corals del cicle participaran en un concert múltiple al Paraninf de la UB (plaça de la Universitat) a les 11.00 h.

diverses corals universitàries. Després ha esdevingut un cicle que dura tot el curs i que es tanca amb un concert conjunt de totes les corals. Aquesta iniciativa reuneix una selecció de corals universitàries amb una certa representativitat

de diferents universitats: Cor de la Universitat de Barcelona, Cor de la Universitat Autònoma de Barcelona, Cor Blanquerna de la Universitat Ramon Llull, Cor de la Universitat Pompeu Fabra i Cor Magister Arte de la divisió de Ciències de l'Educació de la UB.

—Continuen mantenint les corals el seu fort lligam amb el cristianisme?

—Llevat dels cors parroquials, de comunitats religioses o els de la Federació dels Pueri Cantores, avui dia les corals no són confessionals, són obertes a tothom, però solen tenir un repertori religiós important. La història ens ha deixat el tresor d'un llegat coral en música religiosa. Cantar durant una missa és freqüentíssim. De fet, la majoria de concerts corals encara es fan a les esglésies com a substitució d'una sala d'actes. Una modalitat molt estesa és cantar durant la missa i tot seguit fer el concert. La coral es posa així al servei de l'església i de la seva feligresia. Això és ben normal i és el que fem des del CCUP.

—Enguany, per a la cloenda del cicle, es cantarà la missa alemanya de Schubert...

—Efectivament. És una obra interessant i adient, de música amable. El fet que el text sigui en alemany augmenta la dificultat de muntatge, però amb un bon treball és superable. D'altra banda, la instrumentació enriqueix tímbicament l'harmonia coral. Confiem que serà molt ben acollida i sobretot en l'esplèndid marc del Paraninf de la Universitat de Barcelona, on tindrà lloc la cloenda del cicle.

Samuel Gutiérrez

Joan Carrera Planas

Bisbe auxiliar de Barcelona

Immigrants catòlics

Comença a ser freqüent de trobar a les nostres parròquies, sobretot en els barris populars, homes i dones immigrants de fe catòlica. Procedeixen, en bona part, de Colòmbia, del Perú, d'Equador... també de l'Àfrica negra... o, fins i tot, de Pakistan. A diferència dels d'origen musulmà, no es deixen veure, només, als locals de Càritas, sinó que entren a l'església. Quan ens hi fixem amb deteniment, descobrim en ells valors importants: preguen i parlen de Déu amb calidesa —*mi Diosito*, he sentit dir a més d'una dona—, inscriuen els petits a la catequesi, mostren per l'Església i els seus sacerdots una confiança i una simpatia que —confessem-ho— ens sorprenen una mica... També, lògicament, demanen feina i ajuda, però esperen, especialment, ser acollits a la comunitat com a germans.

Això ens planteja, amb més força que abans, la necessitat d'una pastoral de la immigració que cal distingir de l'assistència social. També han de ser assistits en les seves necessitats, no cal dir-ho, com ho han de ser, igualment, els immigrants que no comparteixen la nostra fe. Però seria un error limitar-nos a aquest camp: com a creients, necessiten rebre —i ens poden donar— molt més. Es tracta de canviar de mentalitat: veure'ls no simplement com a objecte de la nostra ajuda, sinó com a subjectes de la vida cristiana. Ja hi ha alguns consells pastorals parroquials que compten amb algun d'aquests immigrants. Participen en les seves deliberacions i hi aporten el seu punt de vista. És aquest el bon camí.

Però l'acolliment dels catòlics estrangers no és responsabilitat només de les parròquies. L'apostolat seglar associat —especialment el del medi obrer— i tota la xarxa d'institucions eclesials s'han d'obrir a aquesta nova realitat. La seva progressiva incorporació al treball evangelitzador serà bona per a ells i per a nosaltres. Convé pensar-hi i tenir-los presents en les diverses activitats, com ja ha fet la JOC catalana en la seva campanya d'aquest curs.

Potser algú pensarà que l'atenció espiritual a les persones compromet menys que l'atenció material. En realitat, passa el contrari. Algunes vegades les ajudes assistencials són una mediació que substitueix la relació personal. Aquesta actitud comporta escoltar, sentir-se interpel·lat per la realitat viva més que per les estadístiques fredes, entrar en un procés de conseqüències imprevisibles. De vegades una persona —sobretot si està sola en una societat que coneix molt poc— té més necessitat de ser escoltada i de poder-se comunicar que d'altres ajudes. Això forma part també de l'espiritualitat de comunió que ens proposa la *Novo millennio ineunte*: «Fer de l'Església la casa i l'escola de la comunió: aquest és el gran repte que tenim davant nostre en el mil·lenni que comença» (43).

Ara mateix

Rauxa

Vetllar el foc

He tornat a llegir per enèsima vegada el llibre *El senyor de les mosques* i m'ha fascinat de nou. En aquest clàssic aparegut el 1954 William Golding ens narra la història d'uns nens naufrags que van a parar a una illa deserta. Així que s'adonen de la greu situació en què es troben tots decideixen sense vacil·lar encendre un foc al punt més alt de l'illa: serà un senyal de socors. Acorden que cal vetllar el foc, que no s'apagui mai, perquè d'ell depèn la seva salvació. El temps passa sense cap novetat, comencen a aparèixer divergències importants entre els nens, es creen faccions enfrontades i finalment sorgeix la violència. Amb tot això, el foc queda desatès; n'hi ha que se n'han oblidat i d'altres que consideren absurd mantenir-lo encès perquè creuen que ningú no els salvarà. Només uns pocs continuen fermes en l'esperança de ser salvats, mantenen el caliu, la foguera. Al final un vaixell veu el foc i tots són salvats.

Crec que la novel·la és prou clara. Lluny de ser un llibre d'aventures, és tot un retrat de la relació entre l'home i Déu. Les persones ens trobem, per un temps, en un món no sempre pacífic, fins i tot amb motius per desesperar-se. Tot i això cal saber mirar més enllà del nostre món, de la nostra illa humana, necessàriament imperfecta, per trobar un sentit a aquesta existència. Com que no tot s'acaba aquí val la pena mantenir viva l'esperança, la fe —el foc— en Aquell que ens vindrà a salvar.

Eduard Brufau